

Chuyện tình tay ba giữa hai chàng hoàng tử lạnh lùng và cô nhóc ngổ ngáo

Contents

Chuyện tình tay ba giữa hai chàng hoàng tử lạnh lùng và cô nhóc ngổ ngáo	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	11
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	17
10. Chương 10	20
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	24
14. Chương 14	25
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	29
18. Chương 18	31
19. Chương 19	33
20. Chương 20	35
21. Chương 21	37
22. Chương 21	39
23. Chương 22	41
24. Chương 23	42
25. Chương 24	44
26. Chương 25	45
27. Chương 26	46
28. Chương 27	48
29. Chương 28	50
30. Chương 29	52
31. Chương 30	56
32. Chương 31	58
33. Chương 32	60
34. Chương 33	61
35. Chương 34	63
36. Chương 35	66
37. Chương 36	68
38. Chương 37	70
39. Chương 38	72

40. Chương 39	74
41. Chương 40	77
42. Chương 41	80
43. Chương 42	87
44. Chương 43	89
45. Chương 44	91
46. Chương 45	93
47. Chương 46	94
48. Chương 47	96
49. Chương 48	97
50. Chương 49	99
51. Chương 50	99
52. Chương 51	103
53. Chương 52	104
54. Chương 53	105
55. Chương 54	106
56. Chương 55	107
57. Chương 56	108
58. Chương 57	109
59. Chương 58	110
60. Chương 59	112
61. Chương 60	113
62. Chương 61	115
63. Chương 62	116
64. Chương 63	117
65. Chương 64	119
66. Chương 65	120
67. Chương 66	121
68. Chương 67	123
69. Chương 67	124
70. Chương 67	126
71. Chương 68	127
72. Chương 69	128
73. Chương 70	129
74. Chương 71	130
75. Chương 72	132
76. Chương 73	133
77. Chương 74	134
78. Chương 75	136
79. Chương 76	137
80. Chương 75	138
81. Chương 76	140
82. Chương 77	141
83. Chương 78	142
84. Chương 79	144
85. Chương 80	145
86. Chương 81	146
87. Chương 82	147
88. Chương 83	148
89. Chương 84	150
90. Chương 85	151
91. Chương 86	153
92. Chương 87	154
93. Chương 88	155

94. Chương 89	157
95. Chương 90	158
96. Chương 91	160
97. Chương 92	160
98. Chương 93	162
99. Chương 94	163
100. Chương 95	165
101. Chương 96	166
102. Chương 97	168
103. Chương 98	169
104. Chương 99	170
105. Chương 100	172
106. Chương 101	174
107. Chương 102	175
108. Chương 103	177
109. Chương 104	179
110. Chương 105	181
111. Chương 106	182
112. Chương 107	184
113. Chương 108	186
114. Chương 109	187
115. Chương 110 The End	189

Chuyện tình tay ba giữa hai chàng hoàng tử lạnh lùng và cô nhóc ngổ ngáo

Giới thiệu

Chuyện tình tay ba giữa hai chàng hoàng tử lạnh lùng và cô nhóc ngổ ngáoGiới thiệu nhân vật-Lương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-tay-ba-giua-hai-chang-hoang-tu-lanh-lung-va-co-nhoc-ngo-ngao>

1. Chương 1

PHẦN I: Opening for a love triangle(mở đầu cho một mối tình tay ba)

START

Đang ngồi trong lớp học (giờ truy bài) bỗng nhiên thấy cả lớp nhón nháo hết cả lên . Đứa bạn thân nhất với tôi: cái Phương vội kéo tay tôi xuống tầng dưới :

-Mày làm sao đấy ? Trời sập ak mà mày gấp gáp thế này (Tôi bực tức quát)

- Còn hơn cả trời sập . Mà thôi , mày không cần phải hỏi . Chạy nhanh nhanh lên , xuống dưới kia thì mày sẽ biết (cái Phương hấp tấp đáp)

ỒMẹ kiếp , lại cái thứ được gọi là chứng minh cho tình yêu . Trông thật là tởm lợm : “ Trời đất thiên địa ơi ! Chúng nó đang làm gì thế này ? KISS nhau ư ?” (Mặt tôi tỏ vẻ khiếp sợ)

- Mày dẫn tao xuống đây làm gì .Cái này (Tôi vội vàng kéo tay nó chạy lên tầng)

- Cho mày xem chứ còn làm gì nữa ! (Nó thần nhiên đáp)

- Mày không biết rằng “ Thì giờ là vàng bạc “ ak . Thời gian đối với tao là vàng , là bạc , là châu báu , kim cương . Mày đang làm tao mất thì giờ vào mấy việc vớ vẩn , lãng nhăng này hả ??

-Mặc xác mày ! Đối với tao chỉ cần ngắm zai đẹp là thời gian của tao hóa thành kim cương , Saphia rồi

- ChẹpChẹp Hết nói luôn đấy , mày sẽ chết dưới tay tao . A.....A..... UỖNH ! RẦM

- Ui za!

- Tôi vừa than vừa lấy tay xoa xoa cái chân tội nghiệp vừa bị tiếp đất một cách không thương tiếc rồi ngược mắt lên nhìn xem ai dám đụng vào “ bản cô nương này “ (Oa ! Đẹp trai quá . Tôi mắt chữ O mồm chữ A nhìn chằm chằm hấn) Anh ta chỉ cười nhếch mép một cách khinh miệt rồi quay gót bỏ đi luôn

- Này anh kia ! Anh có biết thế nào là lịch sự không đấy (tôi tức tối gắt và thoát ra khỏi cái bàu mê của hấn) Anh ta thực sự chẳng để ý đến lời tôi nói mà chỉ ngoảnh đầu lại ném cho tôi một cái lườm và một ánh nhìn bằng nửa con mắt ra vẻ là tôi đụng hấn trước . Mà ờ ha ! Hình như tôi đụng hấn trước mà . Tôi vừa lảo bảo vừa đi thẳng vào lớp Quả thật hấn rất đẹp zai Khuôn mặt cao ráo điển trai , đôi mắt nâu nâu. Chiếc mũi cao thanh tú , mái tóc hơi hanh hanh vàng . Chiều cao và body thì ứ phải chính , “ chuẩn men “ luôn (1m80 chứ đâu có vừa)

- Mà hấn là ai nhi ? Học trường này chả nhẽ mình lại không biết ư ? -(Tôi “ bắn khoăn “ , nhưng dù sao thì tôi vẫn “ rất ghét “ hấn)

Tôi định quay xuống bàn dưới để hỏi đứa bạn thân xem có biết hấn ta là ai không thì tôi hoàn hồn khi thấy nó ngậy người ra , há hốc mồm nhìn theo cái tên khinh người khi nãy tôi vừa đụng phải . Tôi lấy tay đập vào lưng nó hét :

-Phương ak !! Mày có bị làm sao không đấy ?? Bị ma hớp mất hồn rồi ak . (Nói đến như thế mà nó vẫn không tỉnh -Vẫn cứ mơ mơ màng màng . Tôi định quay ra hỏi mấy đứa xung quanh thì Oh NO ! Tấy cả lũ con gái đều mang con mắt” đại trai “ hướng về phía tên kiêu căng kia.)

Tôi tức tối chạy lên bàn giáo viên đập tay lấy cái UỖNH . Đứng theo tôi dự đoán thì tất cả đều giật nảy mình hướng ánh mắt về phía tôi nhưng không phải ánh mắt bình thường mà là bất bình thường (HIX ánh mắt hình viên đạn) . Tôi mặc kệ chạy xuống chỗ cái Phương rồi hướng ánh mắt của sát thủ 007 vào tên Phương kia .

- Này sao mày nhìn tao ghê vậy ? Mặt tao có mụn cám sao ?(cái Phương rờn rợn vì tôi lườm nó)

- Thế mày vừa nhìn thấy “ MA “ ak mà tao nói bao nhiêu câu rồi mà mày không trả lời (Tôi cố tình nhấn mạnh từ ma)

- Thế mày không biết “ma “ đó là ai ak ?

- Mày dẫn thế . Không biết thì mới phải hỏi mà biết rồi thì hỏi mày để làm gì ?

- Mày không biết thật ak . Chẳng nhẽ mày thuộc thế giới thứ 3 sao mà mày không biết anh ấy . Một hot boy chính hiệu

- Mày điên ak . Mày thích châu diêm vương luôn không hả ??

- Thôi thôi , đùa tí . Anh ấy là anh “ THÁI MINH “ đấy !! (nó vừa nói vừa đưa con mắt mê trai nhử vào nhau thể hiện một cách sung sướng)

- “ Giang hồ “ như tao chưa bao giờ nghe thấy cái tên này . Ồ ha ! Hắn là “ ma “ còn tao lại là “ Người “ thì sao biết được , đúng hem ? Con Phương tức giận . Đùng đùng đập tay xuống bàn , nhìn tôi bằng con mắt dao găm cứ như chuẩn bị đưa tôi vào “ long đầu chăm vậy “ . Tôi chỉ biết sợ hãi rồi hỏi lại nó :

- Mà thằng í học trường nào vậy ?

Nó vẫn dùng con mắt ấy để trả lời tôi :

- Học trường cấp 3 Chương Dương . Năm nay anh lên lớp 10 Nói xong câu đó nó hạ ngay con mắt sắc lạnh mà nói bằng giọng ngọt như nước mía , đôi mắt hiện rõ hình trái tim :

- Đẹp trai dễ sợ ak nha !! Ui za..... chàng hoàng tử của lòng em . Anh còn là con nhà giàu nữa í !@_@

_ Tao đoán là mày thích hắn rồi phải hem ? Nhưng theo tao thấy hình như không phải 1 mình mày thích hắn đâu . Bao nhiêu gái theo đuổi hắn đấy .

- Tao biết ! Đứa như tao làm sao xứng với anh ấy cơ chứ . Thôi kệ !! Yêu đơn phương cũng được . (Nó nói rất chi là nhẹ nhàng)

- Được được cái con khỉ khô ấy ! Mày làm như thế chỉ có rước họa vào thân thôi . AI đời lại đi thích 1 con “ MA “ khinh người , kiêu ngạo như hắn chứ . Tao khuyên mày nên từ bỏ sớm đi . Phương đang chuẩn bị “ cầu đầu chăm “ tôi thì cô giáo vào lớp (đây lại là tiết của cô giáo chủ nhiệm nữa cơ . Ồi Ồi ! Cô đúng là thần hộ mệnh của đời em) Bên cạnh cô là một “ handsome boy “ khiến 1 con bé như tôi không hề biết “ đại zai “ mà còn phải điều đứng .

- Đây là thành viên mới của lớp mình, mọi người hãy giúp đỡ bạn ấy nha (Cô giáo vui vẻ nói) – Ô hay nhỉ , lớp mình hôm nay sao im lặng thế . Cho bạn ấy một tràng pháo tay đi nào

BÓPBÓP ĐoànĐoàn.....Đoàn.....Đoàn Cả lớp vỗ tay ầm ầm (tất nhiên là ngoại trừ tôi ra)

2. Chương 2

- Nào bạn lớp trưởng đâu rồi nhỉ ? Giới thiệu cho bạn biết về lớp mình đi .. CẢ LỚP HUỐNG HẾT ÁNH MẮT NHÌN TÔI :

- Ờ.....thì ch.....ào.....b.....ạn!! Mình.....tên.....làLươngOảiH.....ương . Chào mừng bạn đến với lớp học 9a1 (nói xong tôi ngồi phắt xuống ghế)

- Chào ! Tôi là Dương (hắn lạnh lùng đáp , đã thế nói năng thì rõ là cộc lốc) Tôi tự hỏi , cậu ta đẹp trai , công tử con nhà giàu tại sao phải kiêu đến thế nhỉ ?

- Này bạn kia ! Bạn chỉ mới là 1 thành viên mới của lớp này . Bạn cần chấn chỉnh lại cái vẻ khinh người đi . Mà bạn cũng có phải là siêu sao gì đâu ? Bạn cần phải tôn trọng người khác hứn nhé (Tôi tức giận “ đổp cho hắn nguyên 1 tràng dài dằng dặc mấy cây số)

- Ak , các em thông cảm co bạn ấy nha . Chắc bạn ấy mới vào lớp nên còn ngại ngùng mà . ẤY vậy mà cái tên kia vẫn cứ trơ tráo tôi nhìn cái bản mặt mag thấy phát ghét . Lúc đó tôi chỉ muốn cho hắn xơi nguyên chiếc “ bánh mì “ dưới chân tôi luôn cho rồi.

- Nào Dương ! Để cho em sớm làm quen được với lớp thì bây giờ cô sẽ xếp chỗ ngồi cho em nha! Cả lớp xôn xao tranh cãi . Có đứa thì “ em thưa cô , cô để bạn ấy ngồi với em đi ạ “ Đứa kia thì “ em ạ “ rồi thì “ chóc này còn trống thưa cô “..... Và chỉ riêng mình tôi , tôi vẫn dờ sách ra học bình thường . Tôi cũng không thèm để ý đến cô giáo đang nhìn mình mỉm cười

- Dương ! Em ngồi ra chỗ kia (cô giáo chỉ tay vào chỗ trống bên cạnh tôi)
- Em thưa cô , tại sao bạn ý lại có thể ngồi đây được ạ (Tôi vội vàng thanh minh)
- Dương ! Em thấy thế nào ?
- Dạ ! Em sẽ ngồi chỗ đó ạ (hần đáp rồi nhếch mép cười , nụ cười trông rất giống ai kia) cùng với lúc đó là tiếng nói của cô giáo :
- Ngồi chộc đó là tốt nhất cho Dương đấy . Lớp trưởng sẽ bảo ban bạn ấy và giới thiệu cho bạn ấy biết rõ hơn về lớp mình , có phải không ?
- Cả lớp đề tiếc nuối vì anh chàng “ hot boy “ này được ngồi cạnh tôi . Hàng ngàn ánh mắt tuyệt vọng, ghen tị đều dành riêng cho tôi
- Cậu có sợ khi ngồi cạnh mình cậu sẽ không được lành lặn khi trở về không ? (Tôi mỉm cười nhưng nguồn gốc của cái cười đó là cười đều) Hần nói bằng giọng thách thức :
- Về luyện thêm đi !!
- Hừ (tôi xỏ ngay một câu) !! Trời đất ! Không ngờ ông thầy bói hôm qua xem cho mình lại chuẩn đến thế . Ông ấy bảo hôm nay mình xui xẻo , bị ngay 2 con chó lạ hoắc cắn . ẶC ! Nghe thấy mà mình thấy thương thân mình quá đi mất(Hần dùng dùng nỗi giận , đôi mắt nảy lửa hần nhìn tôi không thương tiếc .) :
- Cậu có biết tôi ghét nhất loại đàn bà như nào không ? (Hần đay nghiến 2 hàm răng nói với tôi)
- Mặc xác cậu mà này , tại sao tôi lại thương cho 2 hàm răng hiền hòa kia bị chủ của nó bắt đánh nhau thế nhỉ , Nếu là tôi thì tôi đã chống lại rồi cắn vào lưỡi cho hần chết luôn cho rảnh nợ . (Tôi tự tin dong dạc nói , mặc cho bao ánh mắt căm phẫn nhìn về phía tôi , nhất là hần) :
- Này kon nhỏ kia!Đùa thì đùa và phải thôi nha !! tôi ghét nhất laoij đàn bà như cô đấy !! (Hần thét lên như bò rống khiến không khí lớp học trở nên nhốn nháo) . Cô giáo đang viets bài trên bảng vội quay xuống :
- Hương , Dương . Hai em đang làm ảnh hưởng đến tiết học này của lớp ta đấy
- Nếu không phải tôi với hần mà là người khác thì đã bị đuổi đứng ra ngoài cửa lớp rồi . Bởi vì tôi là “ con cưng “ của lớp mà , với lại tên Dương kia cũng là quý tử con nhà giàu mới nhập lớp Cô giáo vắn đưa ánh mắt nhìn về phía tôi và Dương :
- Dạthưa cô.....em....em (Tôi lắp ba lắp bắp)
- Thôi em ngồi xuống đi . Lần sau đừng tái phạm nữa nhé (Cô cứ y như là 1 người mẹ hiền vậy . Hí hí)
- Tôi vẫn chưa thể quên được câu nói của tên khốn “ DUƠNG “ kia . Hần nói là ghét loại đàn bà như tôi ư ?? Haha , tôi liền như ngay tới lời cô khen tôi : “ Em thật giống cô y như đúc đấy . Không uổng danh là học sinh cưng của cô !! “ (@_@) Há há há , lại có một vụ trả thù rồi đây . Tôi đứng dậy , dương dương tự đắc tra đôi mắt nguyệt tên Dương một cái rồi nói :
- Thưa cô em có ý kiến ạ ! - Nói đi em - Thưa cô.....có phải lúc trước cô khen em là giống cô không ạ : vừa ngoan nè , vừa dịu dàng ,bla.....bla.... (Tôi ‘ tỉ mỉ ‘ diễn tả bài thuyết minh của tôi , con mắt thì không ngừng liếc qua tên khốn kia)
- À.....Ừ . Em là một lớp trưởng gương mẫu mà lại .
- Thế mà có người bảo ghét loại phụ nữ như em đấy ạ ! (tên kia tối sầm mặt lại còn tôi thì vui không tả xiết) Cô tức tối lắm (nhìn về mặt cô lúc bấy giờ là biết ngay) nhưng vẫn nói bằng một giọng nhẹ nhàng để vẫn có nét là 1 giáo viên hiền :
- Mặt của người đó chắc là có vấn đề thôi mà em . Với cả cô mà biết là ai thì đừng có trách cô ghê. Cô nói cho mà biết , ở cái trường này không có lớp nào bằng “ phụ nữ “ lớp ta đâu (trông cô giáo như vậy mà ghê phết , chắc là đụng đến nỗi đau của cô đấy mà , hí hí)

- Thừa cô , em đã cho hấn 1 trận rồi ạ!! thời buổi này mà có một thằng con trai có mắt như mù như thế sao ?? Hix.....hix . Thừa cô , em ngồi(Rồi cô với về mặt hơi chút hậm hực quay lên bực giảng)

- Thừa cô , nếu tên đó còn dám ngo ngoa thì em sẽ báo với cô ngay . Cô trò mình cùng xử lí , không để hấn lộng hành như vậy được

- Oke men !! (Cô nháy mắt pha chút sự đùa dõn)

-Thế nào , con‘ dám lộng hành nữa không ? (Tôi quay sang nói với hấn ta)

-Cô còn dám nói như vậy nữa ak ? Đồ không biết trời cao . Tôi sẽ cho cô biết tay .

- SHIT ! Trời cao ư ? Tôi còn tưởng trước mắt tôi là một con nhái coi trời bằng vung cơ đấy . Đồ vô liêm sỉ -

-Cô sẽ chết với tôi . Đồ “ đít nhái “ (Vâng ! Đó là biệt danh mà hấn đặt cho tôi từ đây về sau)

Reng.....! Reng.....!Reng.....! Tiếng chuông báo hiệu giờ nghỉ giải lao đã đến. Tôi vội vàng chạy ngay xuống cái căng-tin để “ đánh chén ” cugf mấy nhỏ bạn

- Ôi ! Đông thế chứ lị ! Kiểu này chắc nhịn đói mất ... Oải Hương ! Mà nghĩ cách gì đi (Cái Phương uể oải nhìn

- Mà nghĩ như thế nào đấy hả !! Chật kín như thế kia đến con kiến cũng không lọt qua chứ huống gì là tao . Mà nghĩ tưởng tao là thần thánh chắc ! (Tôi cau mày tỏ vẻ chán nản)

Ừc.....ừc.....!! Mấy đứa bọn tôi nuốt nước bọt ừng ực

- Ê này ! Sao tự nhiên bọn kia nhìn mình ghê zậy? Còn hét toáng lên nữa chứ . Nhìn ghê thấy mồ (Con Phương thì thào vào tai tôi)

Oh no ! Tất cả mọi người đang chen chúc nhau để mua đồ ăn . Ánh mắt của họ ngoài việc nhìn đồ ăn thì mọi việc diễn ra xung quanh họ mặc kệ . Tại sao bây giờ hàng trăm con mắt lại hướng hết về đây tụ hội nhỉ

- Ê ! Sao tao thấy ánh mắt bọn nó nhìn mình khác vừa nãy nhỉ ? Vừa nãy thì suong suong còn bây giờ thì bao nhiêu viên đạn cưa bắn “ pằng.pằng “ về phía mình nhỉ ? (Nhỏ bạn hỏi tôi) Tôi cảm thấy có cái gì đó lạ lạ , rất bất bình thường nên quay ra đằng sau nhìn ? ! ! ! ! ! ! ! !

Cái tên Thái Minh – 1 hot boy chính hiệu không ai chê (trừ tui ra T__T) Tôi quay phắt lại :

- Ê này . Nếu tôi đoán không nhầm thì anh chính là cái tên “ lịch sự ” mấy hum trước có phải không ? Sao ? Muốn đến đây xin lỗi để thực hiện làm người lịch sự hử ? (Tôi nói “ móc ” hấn 1 câu , mắt không khỏi chớp chớp)

Hấn vẫn giữ nguyên điệu bộ khinh người như thế mà không chút lay chuyển

- Con nhỏ kia ? Mà dám xỏ xiên đại ca tao ak ? Muốn chết hả con ? (Một tên đi sau hấn bước lên với ánh mắt rất sợ) – Mau tránh ra (hấn gắt)

- O....ơ..! (tôi ngăn người và đã hiểu lí do tại sao những người xung quanh lại có ánh mắt như vậy)

- Ô hay nhỉ ! Anh không có mắt ak . Đường rộng thênh thang như thế này tại sao anh không đi mà cứ bảo tôi tránh ra là sao ? Anh tưởng anh là ai cơ chứ (1 cái đường to thù lù như vậy mà thằng đó chỉ đi thẳng . Mặc kệ có ai đi chẳng nữa thì tôi vẫn cứ đuổi thẳng cổ)

- Ái chà ! Con ranhnày ! Mà cũng giỏi gớm ! (ôi ! ôi ! quý dạ xoan) - Anh em , lên !! (vừa dứt ,mấy thằng du côn từ đằng sau gậy gộc tiến tới)

- S.....Ờ.....T.....Ó.....P!!! (stop)

- Sao ? Con nhỏ kia ? Định có chẳng chối gì trước khi chết ak (hấn nhếch mép)

- Ôi ! Ôi ! Ai mà dám động vào các anh đẹp zai này cơ chứ (Đẹp zai lai c-hó thì có) - Nam tử hán đại trượng phu ai lại đi đánh 1 đứa con gái yếu ớt như tôi chứ . 1 người thì chẳng nói gì , đây lại

hắn1.....2.....3.....4.....7.....8.....9 tên liền . HAIZZ !! Như thế thì hơi hèn quá phải không các anh zai ? (Tôi vừa nói vừa nhấn mạnh từ ” hèn ” rồi làm bộ mặt cầu khẩn)

- Mặc kệ nó ! Không cãi lí với nó nữa ! Anh em , ra dẹp bọn nhỏ kia đi (Hắn chau mày lại)

Rồi bọn du côn kia bắt đầu kéo nhau quay đi . Tất nhiên là do tên đại ca (sĩa) kia đi thì bọn đàn em của hắn mới đi . Chứ không đứng đấy là kéo qua kéo lại với bọn chúng chắc chết mất

- WOA !! Mày giỏi quá Hương ạ ! Lần đầu tiên tao thấy có đứa dám ” đấu đá ” với hoàng tử Thái Minh đấy . Vừa là hot boy sôđ 1 của cái trường cấp 3 Chương Dương này , vừa là tên sát gái số 1 của Thành Phố . Nhưng mỗi tội là lạnh lùng thui ak . Không uống danh là cậu ấm của tập đoàn SL - tập đoàn mafia lớn nhất Châu Á . HURA ! Dù không được anh ấy để ý nhưng chỉ cần anh hay qua lại trường cấp 2 Chương Dương nayd rồi được ngắm anh ấy thì cũng được hết ak . Mà tao cũng phải nói luôn (đang mơ mộng hão huyền liên tục khỏi thiên đàng , nó quay phắt sang tôi , trừng mắt) - Mày đừng có mà động chạm đến tình yêu của tao đấy . Mày mà làm anh ấy sợ không qua trường này nữa là mày chết với tao . Ngày nào mà không nhìn thấy mặt anh thì ngày đó chắc tao không sống nổi (Nó vừa nói vừa bày tỏ nỗi khổ)

- Nếu đã như vậy thì tao chẳng còn gì để nói nữa mày ạ ! Tao sẽ làm cho chàng hoàng tử của mày không dám bước đến cái trường này nữa đấy !.... (ừa nói tôi vừa cười ranh mãnh)

- A!A!A! Cái con đáng chết này , mày mau đứng lại đó cho taoooooooooo !

Thế là 1 cuộc chạy và đuổi nhau trên sân trường diễn ra với nhân vật là tôi và con Phương và với đủ các tiếng la , hét inh ồm ồm

UỖNH ! UỖNH !!!!!

- U za đau quá ! Ak không ! Hình như mình va vào ai đó mà ngã mạnh lắm mà . Sao mình thấy không đau đốn gì nhỉ ??? Ít nhất cũng phải gãy tay gãy chân chứ chả chơi (Nhắm mắt thể hiện sợ thối mác mà không biết mình đang lằm đẽ lên 1 người)

- Cô đang làm gì đấy hả ? Cô có biết cô đã phạm phải sai lầm gì không hả đồ ” đít nhái ” (1 tiếng nói hơi quen quen vang lên từ đằng sau lưng tôi)

—————mở mắt—————

3. Chương 3

- A ~! (tiếng hét của tôi có uy lực to lớn , làm cả trường đều đưa mắt chĩa vào chúng tôi , đương nhiên là nhìn thấy ngay cảnh tượng trước mắt rồi)

Tôi lập tức đứng phắt dậy , phủi quần áo và phóng ngay về phía Woashington-City (WC) . Đi qua hàng trăm con mắt với đủ các lời xì xầm của đám con gái trong trường dành cho tôi

- Nhìn cái gì mà nhìn ! Nói cái gì mà nói , bộ chúng mày sinh ra để soi mói người khác thôi ak (Quát lớn làm cho bọn con gái khiếp hồn vía) - Ba ranh con vất muic chưa sạch mà dám động vào chị (Em nó học mới có lớp 7 , vậy mà.....)

Tôi dậm chân thật mạnh về phía Woashington-City của trường . Xả street xong , tôi rảo bước vào lớp . Mới đi đến cầu thang , Tên Dương với ánh mắt tràn đầy sát khí đứng khoanh tay trước ngực nhìn về phía tôi @_@ . Tất nhiên là tôi không thèm đếm xỉa đến hắn và đi thẳng luôn....

- Đứng lại << Giọng nói trầm trầm vang lên >>

Tôi vẫn tiếp tục bước lên cầu thang thản nhiên như không nghe thấy gì cả

- Tôi bảo cô đứng lại << hắn đã bắt đầu gần giọng >>

-Ồ ! Từ nãy cứ tưởng con cún nhà bác quản trường đang sửa gì hóa ra là bạn Dương đang gọi mình đấy hả ? (Tôi chớp chớp mắt ra vẻ hiểu chuyện)

- Hừ!Hừ! (phải nói là hần rất giận , rất rất giận , Hai môi bặm vào nhau) - Cô..cô.....tôi còn chưa xử cô cái tội vừa làm tôi ngạc , xong bây giờ cô lại còn dám bảo tôi là con cún hả ? *(Hần gắt)*

- Ủa ? Con cún đáng yêu lắm đó chứ bộ ? (Tôi thản nhiên nói mà không thấy là sắp có hỏa hoạn xảy ra - lửa và khói bốc nghi ngút trên đầu hần)

Hần trườn mắt với tôi , từ từ tiến lại gần và gần hết mức , Cong chưa đến 2 cm thui T_T

- Dương !! Mi đang làm gì đấy hả ??

Mồ hôi tôi vã ra từng hột từng hột một

- Ak~~! (Hần nhếch mép cười) - Làm gì thì người thông minh như Oải Hương đây chắc cũng biết rồi nhỉ ?
Và..... UỖNH!!

Kèm theo tiếng động đó là tiếng kêu oai oái của hần

- Cô.....cô dám sao ? (Hần vừa nói vừa lấy tay cầm cái chân đau lúc nãy bị tôi đập trúng và đẩy hần cái rầm)

Tôi phi thật nhanh lên cầu thang mà không biết trời đất trăng sao là gì

RẦM !!

Lại một tiếng động vang lên và người ngạc lại là tôi

- Ui za !! Tên nào mà khốn khiếp vậy ? Sao hum nay số mình đen quá vậy trời ? Hức hức ** Khóc không ra nước mắt ** (Nhắm mắt nhắm mũi , tôi khóc lóc chửi rửa cái kẻ dám động vào tôi mà không biết là ai)

Không thất động tĩnh gì . tôi từ từ mở mắt và.....

A!!!!!!!!!!!!A!!!!!!!!!!!!A!!!!!!!!!!!!

- Tên biến thái ! Đồ dê xồm ! Đồ vô liêm sỉ,.....bla.....bla (Vừa chửi tên dê xồm , tôi vừa lấy tay dấm thành thịch vào ngực hần) . Hần vẫn không nói gì

Với dáng vẻ bây giờ thì rất dễ bị hiểu lầm . Tôi vội vàng đẩy hần ra và lồm cồm bò dậy , chạy thật nhanh để tránh ánh mắt dò xét của bao con người (đặc biệt là của bọn con gái * hám zai *)

- Hey ! Con nhỏ là cái thá gì mà dám động đến hot boy cơ chứ

- Con nhỏ này chắc định giở trò để tiếp cận với anh đây mà

- Con nhỏ này cũng ghê ak nha ! Dám dè lên người anh Thái minh của mình..... Ý quên ! Của Riêng chị Mai Mai kia . Xem chị Mai Mai trừng trị con nhỏ như thế nào . Tụi bay đâu ! Cho nó 1 bài học đù Chúng mày đi trước đi , tao đi sau để còn “phôn” cho chị MAi nữa . OK (Nhỏ kia nói bằng giọng rất chi là hách dịch)

Và một điều nữa là cùng lúc đó , tôi vẫn đang ngồi trong lớp học gục đầu xuống bàn

- ÁI !!

Từ đâu thò ra 6-7 đứa con gái ” tóc xanh tóc đỏ ” đang đứng trước mặt tôi , đứa đầu đàn túm tóc tôi rồi lôi về phía sau .

- Mấy người này là ai vậy ? Thả tóc tôi ra.....aaaaa (Tôi hét toáng lên , cnf cả lớp thì vẫn cứ ung dung như bình thường . Không ai dám động vào chuyện này , ngay cả con Phương)

- Bọn tao là ai hả ? Nên hỏi con bạn thân mày dê . Mày là cái thứ lợ gì mà dám động vào người của chị hai tao chứ

Á!Á!Á

Chúng vẫn không bỏ tay ra nên tôi đã cầm lấy tay của bọn chúng và bẻ ngược ra đằng sau (Cũng may ch
tôi là tôi biết 1 chút võ cón con)

4. Chương 4

- Tôi đã bảo mấy người bỏ tay ra rồi mà không nghe , đau rồi rắng chịu ha ? Mà tôi có đụng đến mấy người đâu mà mấy người lại muốn gây sự với tôi..... Mà mấy người nói tôi động vào người của chị hai mấy người ư ? Là sao ? (tôi hất hàm)

- Thái Minh !! Mày dám động đến anh Thái Minh là không xong với bọn tao đâu . Anh Thái Minh là người của chị hai tao — chị Mai Mai

- Nghe rõ chưa ?? (Một con sấn sổ chạy lên , chắc là người của cái con ” Chị Hai ” kia)

- À ! Cái tên Thái Minh đấy hử ? Mà ai thềm động vào cái tên khinh người thế chứ . Mà vừa nãy hấn đụng vào tôi trước. Mà cái chuyện hấn là người của chị hai mấy người thì tôi cũng không liên quan . Bảo chị hai ấy liệu mà giữ nó đi . Không nó “xổng chuồng ” đóp tôi đấy . Tôi bị hai phát rồi đấy nhá

- Á À !! Cái con ranh này... Mày dám nói như thế với chị mày sao ? Dám xú phạm đến anh Thái Minh và ” chị hai ” tao sao ? Chắc mày chán sống rồi Chị em , xổng lên . Bẻ gãy tay gãy chân con này cho tao (con ” c-lhó đầu đàn ” gồng ” như bị lên cơn)

Cả lũ chúng nó chạy như tên bay lao đến chuẩn bị tra tấn tôi thì :

- DỪNG LẠI !! (1 tiếng gằn mạnh làm tắt cả dừng lại , ngoái đầu về phía sau nhìn

Bạn có biết đó là ai không .. Chính là cái tên DƯƠNG hách dịch đó ...

- Anh..... Dương !! (Con đầu đàn khec lên tiếng)

- WOA . đẹp zai tóa (Bây giờ là tiếng xôn xao của mấy con phe sau _)

- Tôi cho các người 10 giây , các người mà không bienn hết thì đừng trách tôi (Hấn đe dọa)

- Vâng , em sẽ đi ngay ạ .. Chị em đâu , đi (Con đầu đàn ra lệnh và chúng nó đi luôn , nếu tính thì thật là đúng chưa đến 10 giây)

Hú wòa , suýt nữa là có án mạng xảy ra . May là có tên này ra tay ... HAIZZ

Hấn đang tiến lại gần chỗ tôi vác theo khuôn mặt đằng sát khí

- Này.....này ! Cóa chuyện gì không zợ (Tôi lấp bắp y như gà mắc tóc)

Hấn vẫn không nói gì cả mà càng ngày càng tiến sát vào người tôi . Hấn xẫs cổ áo tôi lên và nói

- Cô được lắm . Đến bao giờ thì cô mới không gây phiền hà cho tôi đây ! Cô có tin chỉ cần 1 cuộc điện thoại ngắn của tôi là nhà cô phá sản không . Cô còn dám đánh tôi hả ?

Tôi vẫn dùng sức mình để giật tay hấn ra khỏi cổ áo mình nhưng hấn khỏe hơn 1 con trâu trướng , toi không thể lay chuyển được tay hấn

BỐP!!!!!!!!

Với những lời lẽ của hấn thì tôi không những tức giận mà còn nổi máu điên :

- Anh tưởng nhà anh giàu ! Anh thích làm gì thì làm ak . Tôi nói cho anh biết ! Những đứa nhà giàu , ăn chơi , đàn đúm như anh không biết tình người là gì đâu . Tôi tặng cho anh cái tát hôm nay cũng là để cho anh hiểu ra rằng : Không phải cứ nhà giàu thì thích làm gì thì làm đâu..... (Tôi không kìm nén được cảm xúc nên tuôn ra một tràng dài cùng nước mắt)

Tôi chạy và chạy , không để ý gì đến xung quanh . Với 1 mớ suy nghĩ xem hẳn bảo nhà mình phá sản có đúng không đây .. Nhỡ đúng thì **chết **

5. Chương 5

BỊCH ! BỐP ! BỊCH ! BỊCH ! BỐP ! BỐP !!!

Là tiếng đánh nhau ? Ôi không . Từ đằng xa có 1 lũ côn đồ đang đánh 1 người . Mà không phải là ở đằng xa mà ngay trước mắt tôi luôn ý (Cùng lắm là chỉ cách có 5m) . Tôi chỉ chú ý đến bọn đang đánh người chứ không để ý rằng có người đang vắt vèo hai chân , khoanh tay trước ngực ngồi quất

- Này các người đang làm gì vậy? (Bọn chúng quay mặt lại .. Sao tôi cảm thấy quen quen . Tạm thời tôi không nhớ ra , dẹp sang 1 bên , bây giờ cứu người là quan trọng nhất)

Bọn chúng bây giờ mới ngừng tay lại , tản ra

- Con ranh này ! Mày muốn chết hả ?? (Chúng nó đang tức giận đấy . Eo ôi !! Ghê ời là ghê ! Thật là đại dột khi lên tiếng

- Không ! Không ! Em nhầm người ạ ! Thôi , các anh cứ làm tiếp đi . Em về ! (Tôi rón rén quay lưng lại ra về)

- Đứng lại ! Bắt con ranh con này lại cho tao (Tên đầu đàn ra lệnh)

Chỉ chờ khi bọn chúng lại gần tôi lấy đà , đập cho mỗi thằng 1 phát lần quay ra đo đất . Còn cái thần cầm đầu thì tôi bẻ tay ngược ra đằng sau rồi tiếp tục cho nó tiếp xú với đất mẹ thân yêu . Sau đó tôi lên chạy ngay ra chỗ người bị đánh , dìu cậu ta dậy rồi chạy như bay , . Đang chạy tôi thấy có một người cũng đang chạy nên tôi liền keoa tay người đó là lỗi đi

- Ở đây nguy hiểm lắm ! Chạy mau đi ! Không chúng nó đuổi kịp đấy

Đã thấy địa điểm phù hợp để ẩn nấp (đó là con ngõ hẻm nhỏ) Tôi phóng teo tốc độ ánh sáng lao ngay vào trong

6. Chương 6

- Tôi đã bảo mấy người bỏ tay ra rồi mà không nghe , đau rồi ráng chịu ha ? Mà tôi có đụng đến mấy người đâu mà mấy người lại muốn gây sự với tôi..... Mà mấy người nói tôi động vào người của chị hai mấy người ư ? Là sao ? (tôi hất hàm)

- Thái Minh !! Mày dám động đến anh Thái Minh là không xong với bọn tao đâu . Anh Thái Minh là người của chị hai tao — chị Mai Mai

- Nghe rõ chưa ?? (Một con sấn sổ chạy lên , chắc là người của cái con ” Chị Hai ” kia)

- À ! Cái tên Thái Minh đấy hử ? Mà ai thèm động vào cái tên khinh người thế chứ . Mà vừa nãy hẳn đụng vào tôi trước. Mà cái chuyện hẳn là người của chị hai mấy người thì tôi cũng không liên quan . Bảo chị hai ấy liệu mà giữ nó đi . Không nó “xổng chuông ” đớp tôi đấy . Tôi bị hai phát rồi đấy nhá

- Á Á !! Cái con ranh này... Mày dám nói như thế với chị mày sao ? Dám xú phạm đến anh Thái Minh và ” chị hai ” tao sao ? Chắc mày chán sống rồi Chị em , xổng lên . Bẻ gãy tay gãy chân con này cho tao (con ” c-hhó đầu đàn ” gồng ” như bị lên cơn)

Cả lũ chúng nó chạy như tên bay lao đến chuẩn bị tra tấn tôi thì :

- DỪNG LẠI !! (1 tiếng gằn mạnh làm tất cả dừng lại , ngoái đầu về phía sau nhìn

Bạn có biết đó là ai không .. Chính là cái tên DUỖNG hách dịch đó ...

- Anh..... Dương !! (Con đầu đàn khếch lên tiếng)

- WOA . đẹp zai tóa (Bây giờ là tiếng xôn xao của mấy con phe sau _)

- Tôi cho các người 10 giây , các người mà không biểnn hết thì dừng trách tôi (Hấn đe dọa)

- Vâng , em sẽ đi ngay ạ .. Chị em đâu , đi (Con đầu đàn ra lệnh và chúng nó đi luôn , nếu tính thì thật là đúng chưa đến 10 giây)

Hú wòa , suýt nữa là có án mạng xảy ra . May là có tên này ra tay ... HAIZZ

Hấn đang tiến lại gần chỗ tôi vác theo khuôn mặt đặng sát khí

- Này.....này ! Cóa chuyện gì không zợ (Tôi lấp bắp y như gà mắc tóc)

Hấn vẫn không nói gì cả mà càng ngày càng tiến sát vào người tôi . Hấn xẫs cổ áo tôi lên và nói

- Cô được lắm . Đến bao giờ thì cô mới không gây phiền hà cho tôi đây ! Cô có tin chỉ cần 1 cuộc điện thoại ngắn của tôi là nhà cô phá sản không . Cô còn dám đánh tôi hả ?

Tôi vẫn dùng sức mình để giật tay hấn ra khỏi cổ áo mình nhưng hấn khỏe hơn 1 con trâu trượng , tôi không thể lay chuyển được tay hấn

BỐP!!!!!!!!

Với những lời lẽ của hấn thì tôi không những tức giận mà còn nổi máu điên :

- Anh tưởng nhà anh giàu ! Anh thích làm gì thì làm ak . Tôi nói cho anh biết ! Những đứa nhà giàu , ăn chơi , đàn đúm như anh không biết tình người là gì đâu . Tôi tặng cho anh cái tát hôm nay cũng là để cho anh hiểu ra rằng : Không phải cứ nhà giàu thì thích làm gì thì làm đâu..... (Tôi không kìm nén được cảm xúc nên tuôn ra một tràng dài cùng nước mắt)

Tôi chạy và chạy , không để ý gì đến xung quanh . Với 1 mớ suy nghĩ xem hấn bảo nhà mình phá sản có đúng không đây .. Nhỡ đúng thì **chít **

BỊCH ! BỐP ! BỊCH ! BỊCH ! BỐP ! BỐP !!!

Là tiếng đánh nhau ? Ôi không . Từ đằng xa có 1 lũ côn đồ đang đánh 1 người . Mà không phải là ở đằng xa mà ngay trước mắt tôi luôn ý (Cùng lắm là chỉ cách có 5m) . Tôi chỉ chú ý đến bọn đang đánh người chứ không để ý rằng có người đang vất vẻo hai chân , khoanh tay trước ngực ngồi quất

- Này các người đang làm gì vậy? (Bọn chúng quay mặt lại .. Sao tôi cảm thấy quen quen . Tạm thời tôi không nhớ ra , đẹp sang 1 bên , bây giờ cứu người là quan trọng nhất)

Bọn chúng bây giờ mới ngừng tay lại , tản ra

- Con ranh này ! Mà muốn chết hả ?? (Chúng nó đang tức giận đấy . Eo ôi !! Ghê ôi là ghê ! Thật là đại dột khi lên tiếng

- Không ! Không ! Em nhầm người ạ ! Thôi , các anh cứ làm tiếp đi . Em về ! (Tôi rón rén quay lưng lại ra về)

- Đứng lại ! Bắt con ranh con này lại cho tao (Tên đầu đàn ra lệnh)

Chỉ chờ khi bọn chúng lại gần tôi lấy đà , đập cho mỗi thằng 1 phát lặn quay ra đo đất . Còn cái thần cầm đầu thì tôi bẻ tay ngược ra đằng sau rồi tiếp tục cho nó tiếp xú với đất mẹ thân yêu . Sau đó tôi lén chạy ngay ra chỗ người bị đánh , dìu cậu ta dậy rồi chạy như bay , . Đang chạy tôi thấy có một người cũng đang chạy nên tôi liền keoa tay người đó là lôi đi

- Ở đây nguy hiểm lắm ! Chạy mau đi ! Không chúng nó đuổi kịp đấy

Đã thấy địa điểm phù hợp để ẩn nấp (đó là con ngõ hẻm nhỏ) Tôi phóng teo tốc độ ánh sáng lao ngay vào trong

- Phù ~! Một quá (Vừa nói tôi vừa quệt những hạt mồ hôi đang lăn dài trên gương mặt dễ thương của tôi)

Tôi chợt nhớ ra rằng mình vừa cứu người xong , tôi vội vàng đưa ánh mắt sang nhìn anh chẳng bị đánh . Ôi !! Cảnh tượng thật khủng khiếp . Một anh chàng mặc áo sơ mi trắng , máu me be bét ở người , mặt và đầu đang nằm gục ở dưới đất . Tôi vội vàng dìu người đó lên . Đập ngay vào mắt tôi là khuôn mặt của Dương - tên hot boy đáng ghét ngồi cùng bàn với tôi :

- Dương.....sao.....sao.....lại là.....Cậu!!

- Cút!! (Chỉ duy nhất 1 từ phát ra khỏi miệng vẫn rồi hẩn ngắt)

Người tôi nhìn như thế này thì làm sao mà bê hẩn về đây . Phải đi gọi người giúp thôi.....tôi quay đầu lại định chạy thì.....

BỊCH !

- Ui za ! (Vừa đụng phải linh vật lạ , tôi liền ngẩng đầu lên) Hả ?? Sao anh lại ở đây hả anh Thái Minh ??

- Tại sao tôi không thể ở đây ? (Hẩn hỏi vặn lại tập 1)

Tôi chợt nhớ ra là lúc chạy , mình có kéo theo 1 người nữa

- Hớ ! Hóa ra là anh ! nè !! Anh phải cảm ơn tôi đi vì tooi là người vừa cứu anh đấy ! Không thì anh không xong với bọn du côn kia rồi (Tôi vênh mặt đầy tự hào)

- Bọn du côn ? Hahaha.....

- Này ! Anh không cảm ơn tôi thì thôi sao lại cười chế giễu hả ? (Định bụng nhảy vào cho hẩn mấy chưởng thì đột nhiên có tiếng động lạ phát ra)

- Ôi không ((< Tôi không ngờ rằng mình đang dìu Dương dậy , bây giờ lại nhả ra để chuẩn bị tấn công thằng kia . Cậu ấy ngã mất rồi.....HIXXSo-ry nhá >))

- Ê ! Ê !! Lại đây giúp tôi đưa cậu ấy đi bệnh viện với

- Tại sao tôi lại phải giúp (Hẩn vặn lại tập 2 - Mẹ cha ơi , Sao hẩn suốt ngày hỏi vặn lại con thế)

- Thế không giúp chứ gì ? Đây không cần , đồ vong ơn bội nghĩa. Nhìn cái mặt sáng sủa thế kia là bên trong tâm địa đen tối . GHÉT (Tôi nguây nguẩy dìu Dương dậy)

Quả thật tên Dương này nặng thật ; Dìu được nửa chừng , tôi không tài nào nhấc Dương lên nữa được . Với cái tư thế này thì khoảng 5 phút sau tôi gãy lưng mất - Lưng ơi, sắp còng rồi < huhu>. Đang chuẩn bị than thở thì tên vong ân bội nghĩa kia nhấc bổng Dương lên vai và vác . Tôi há hốc mồm . Không ngờ có lúc tên này cũng tốt chút chút

- Còn đứng đó ak ? Không chịu cứu người sao ? (Hẩn vừa vác Dương vừa bực dọc quay lại nhìn tôi nói)

- À!! Không.....khôngcó gì ! (Tôi toe toét cười với hẩn)

Sao đợi mãi mà không thấy chiếc taxi nào vậy . Đoạn đường này hơi vắng . Không ! Phải nói là rất vắng . Không đến nổi 1 bóng ma (Người)

- Haizz..... Sao không thấy bóng dáng của chiếc taxi nào vậy trời . Khiếu này thì chưa bắt được xe thì cậu ấy chết ở đây mất

Thấy tôi lo lắng cho Dương , hẩn cau mày lại . Dúng 1 tay móc chiếc điện thoại Iphone 5 (đúng là con nhà giàu có khác) và bấm bấm. Đúng là hẩn khỏe kinh khủng thật , chỉ cần 1 tay và 1 bên vai là vác được con lớn kia (ềo ! Cứ như Dương chỉ nặng bằng nắm bông ý)

Từ đằng xa , 1 chiếc BMW đen bóng đang tiến gần về phía này . Một người đàn ông chạc tuổi trung niên bước ra khỏi xe và cung kính chào :

- Thưa cậu chủ ! Mời cậu chủ vào xe ạ

7. Chương 7

Hắn ta ung dung vác Dương vào xe , tôi ở dưới đất nhìn mà không dám bước lên vì cho rằng cái tên đáng ghét kia sẽ đuổi mình xuống , lúc đó thì sẽ ê mặt lắm . Đang chuẩn bị quay mặt đi thì hắn ta nói . Một câu nói không thể không xuyên thủng lỗ tai :

- Cô còn đứng đó làm cái gì . Không mau lên xe đi . Chẳng nhẽ tôi phải trải thảm đỏ mời cô vào xe ư ? Không bao giờ ...

Nói xong hắn nhếch mép cười , một nụ cười nửa miệng . Còn tôi , eo ơi nghe cái giọng nói ấy mà tôi buồn ói , nổi hết cả da gà . Tôi quyết định “đốp” trả hắn bằng hành động . Xong , tôi gặp ngang người lấy tay vuốt ngực làm điệ bộ như gân ói đến nơi :

- Ói luồnn đi !! Tôi nghe nói những người phụ nữ ” NÓN KHAN ” là những người phụ nữ đã có dấu hiệu lạ

- Hở ?? (Mặt tôi đỏ bừng nhưng lập tức tôi lấy ngay lại vẻ dững mãnh của mình) - Ý anh là tôi....tôi.....mang thai sao ? (Tôi phải nặn mãi mới nói được hai từ đấy)

- Suất sắc (hắn nhếch mép để cố kìm lại tràng cười giòn giã trong bụng)

Tôi tức ah ách mà không làm gì được hắn , nhưng chị đây không sợ em đâu :

- Cứ coi là thế đi , vậy đứa con hoang tưởng này chắc là của anh phải không ?

- Vậy sao ? (Hắn nhếch mép 45o) Cô muốn có con với tôi ? (Đều kinh khủng , nhìn cái mặt mà muốn phang nguyên chiếc dép vào cái mặt xấu xa , đen tối kia)

Hắn tiến rất sát , rất rất sát ôi , với cự li chưa đầy 3cm :

- Anh.....anh.....anh định.....làm gì đấy hả ? (Tôi hốt hoảng)

- Cô bảo môn có con ? (Hắn chìa khuôn mặt đều giả ra)

- Có con ? Năm nay tôi đang học lớp 9 sắp lên lớp 10 thôi ak .. Sớm quá !! Anh lại mắc chứng bệnh hoang tưởng giống mấy người trong bệnh viện tâm thần rồi ak . Chưa chi gì đã..... Mà anh đừng bao giờ mơ đấy là con của anh . Chưa đủ trình đâu . Hở (lấy lại vẻ dững mãnh của mình , tôi đốp chát hắn cho hắn tức nghẹn họng)

- Không nói nhiều nữa . Lên xe . Nếu thích thì cô có thể đi bộ . Cô còn muốn tên này sống không hả ?

Đang tức sôi máu nên định nói :” Đi bộ thì đi bộ sợ gì ” nhưng khựng lại vì nghĩ rằng :” Trời ơi ! Từ đây về nhà mình 3 cây số chứ chả chơi . Vả lại mình còn đang cứu người nữa chứ . Chị đây không chấp kể lên 3 ” Suy nghĩ xong , tôi liền gật đầu cái ” rụp ” rồi nở nụ cười]ơi roc tươi và bước lên xe . Không khúm lạng bao trùm toàn bộ chiếc xe BMW đang đi trên đường . Đối với tôi , im lặng quả là 1 điều rất đáng sợ . Tôi định phá tan không khí im lặng nhưng nghĩ đến con ma kia thì lại thôi : ” Cái loại khinh người như vậy có nói chuyện thì hắn cũng trả mớilcìh sợ đâu mà chỉ có rất lịch sự là đằng khác ” . Ở đằng sau, tôi làm các động tác : đầm , đá , chửi rửa..... Và bị thu vào tầm mắt của hắn qua gương chiếu hậu mà tôi không hề biết

- Này con nhỏ kia !! Cô có thôi ngay cái trò đánh sau lưng người khác đi không hả ? Tôi cho cô 10s để dừng ngay cái ánh mắt hùng hổ đang phá tan nhan sắc nghìn năm có 1 của tôi đi . Ô UẾ ! (Hắn phán 1 câu xanh rờn) - Hay là cô ghen với nhan sắc của tôi , muốn ngắm ?

- Hả ? Ngắm anh ư? Anh tự tin quá rồi đấy . Cái bộ mặt của anh có gì gy ho đâu mà ngắm với chả nghĩa . Nếu để cho tôi sự lựa chọn á ! Thì tôi thà ngồi ngắm tên kia còn hơn . nhìn mặt hắn còn dễ chịu hơn nhìn mặt kẻ khinh trời bằng vung kia (Tôi cứ nói vừa chỉ chỉ chỗ chỗ vào chỗ Dương . Còn hắn ta á ? Không phải nói , hắn bị tôi nói thể què một cục rồi ngồi đó , nhăn mặt nhăn mày nhìn qua khung cửa xe lộ vẻ rất cáu nhưng không làm gì được . Khổ thân bác tài xế bị tra tấn lỗ tai rồi lại phải phá tan đi sợ căng thẳng)

- Thưa cậu chủ ! Giờ mình đi đâu ạ ?

- Đi về (Hấn gắt)

- Hả ? Đi về ? Về nhà anh ư ? Anh quá đáng vừa chứ , tôi cứ tưởng anh tốt lắm , đưa tên Dương lên xe đến bệnh viện hay về nhà hấn , hóa ra là đưa về nhà anh sao ? Trời ! Tôi thì đã đành , còn tỉnh táo để có thể đi bộ . Hấn ta hì sao ? Ngất lịn rồi còn đâu ? Chả nhẽ anh bắt tôi phải vác cái xác heo này về nhà hấn hả

Bức xúc , bức xúc . Tôi không kìm nén nổi mà phun hết ra nhưng điều ma chưa thông qua não bộ xử lí mà đi thẳng ra ngoài

- Về nhà tôi thế không phải về nhà nó ak (hấn gắt)

- Anh nói thế là sao ? (Tôi trở mặt tập 1 tỏ vẻ ngạc nhiên)

- Đồ quê 1 cục ,! Anh em thì không thể ở chung nhà sao ?

- Anh.....anh em ruột sao ? Sao có thể thế được (Tôi trở mặt tập 2)

- Trên đất nước này có mỗi mình cô là không biết . QUÊ...

- AK~~! Hóa ra là thế ! Anh em gì mà không khác nhau tẹo nào , lạnh như cục

..... Ak ! Cục đá , cái mặt đều hết mức đều , dề xồm , biến thái , nhìn mà muốn đấm (Tôi thần nhiên liệt kê về anh em nhà này) Mỗi câu , mỗi từ tôi đều nhấn mạnh . Mặt hấn cứ từ từ chuyển sang tím , từ tím chuyển sang xanh , từ xanh chuyển sang đỏ như lửa , nhín hấn không khác gì 1 con tắc kè hoa)

- Cô dám ! (Hấn như con sư tử chuẩn bị vồ lấy con mồi thì ngay lập tức , bác tài xế đã cứu mạng)

- Thưa cậu chủ ! Đến nhà rồi ạ . Mời cậu chủ xuống xe

Bước xuống xe theo hấn , tôi suýt phát choáng . tôi chỉ dám tưởng rằng nhà hấn giàu chứ không giàu đến mức này . Khiếp „ hấn sống trong 1 khu biệt thự nguy nga lộng lẫy. Bước qua cánh cổng to đồ sộ là 1 đài phun nước , 1 khu vườn mà tôi nhìn thoáng qua cứ tưởng rằng 1 khu rừng trong cổ tích . Hấn dẫn tôi vào trong nhà . OA ! Tôi mất chữ O mềm chữ A nhìn ngôi nhà với vẻ choáng ngợp

- Cẩn thận nước miếng của cô rơi ra sàn nhà tôi (Hấn đá đều tôi 1 câu)

- Xí ! Tôi đâu có giống như anh . Chỉ có anh mới toàn như vậy

- Đồ bẩn thỉu ! Cô tưởng ai cũng học cái thói ” tốt đẹp ” ấy của cô ư ?? NEVER

Tôi tức tối chỉ muốn đấm cho hấn 1 phát chết tươi luôn đi cho rồi

- Đúng rồi . Ai cũng phải học tập tính tốt đẹp của tôi : chảnh học nè , ngoan nè ,bla.....bla..... và cuối cùng là dễ xương

- Sax . Dễ Thương ư ? Dễ thương như con lươn thì còn nghe được

Thế là 1 cuộc võ mồm xảy ra mãi mà khôn chấm dứt cho đến khi bác quản gia bước vào :

- Thưa cậu Thái Minh ! Chúng tôi đã đưa cậu Dương về phòng rồi ạ !

Hấn liền lấy lại vẻ lạnh lùng như trước ma nói :

- Không quan tâm !! (hấn ngồi trên ghế Sofa nói ma không thèm liếc nhìn bác quản gia đến nửa lần)

- Cậu ta lên phòng nghỉ rồi thì tôi về đây

Nói xong tôi quay lưng chào bác quản gia và ra về....

- Đúng lại !! Cô nghĩ đây là đâu mà muốn đến thì đến mà muốn đi thì đi thế hả ?

- Anh đang bảo tôi đây hả ? Tôi có chân tự đến thì cũng có chân tự về

- Có thật là cô tự đến đây không ? Hay là bằng phương tiện nào khác (Hấn nói rất chi chi là đều)

- Thì tôi cũng có công bước qua cái cổng chứ bộ . Mà anh không cho tôi về , giữ tôi lại làm gì ? Chẳng nhẽ..... (Tôi nói bằng giọng rất mập mờ)

- Chẳng nhẽ gì ?

- Thì..... Chẳng nhẽ anh thích tôi . Thích tôi thì mới giữ tôi lại (Tôi nghĩ rằng đã đêur hẳn như thế thì hẳn sẽ cho về)

Quả thực không như tôi dự tính , hẳn chỉ nhếch mép :

- Cô xứng sao ?

Biết là cách này không được . Nói với hẳn chỉ có thua . Thấy tôi đang ầm ỨC hẳn lạnh lùng quay đầu và bước lên cầu thang

- Này ! Cái anh kia ! Đứng lại mau ! Mở cửa để tôi còn về

- Tự mở (hẳn văng 1 câu rất chi là nổ máu)- nếu có khả năng

Tôi chạy ra đập ụỳnh ụỳnh vào cửa

- Cô định phá nhà tôi đấy hả ? (hẳn bực mình)

- ANH KHÔNG CHO TÔI VỀ LÀ TÔI PHÁ (tôi hét hết công suất)

- Tối như này mà ngoài đường vắng . Cô định về 1 mình sao ?

- Không về 1 mình thì về mấy mình

- Okie (Hẳn như có mưu đồ từ trước , hẳn vọc tay 3 cái là có người chạy ra mở cửa

Tôi nguẩy dít chsyj ra ngoài

Ầm ! Ầm ! Ôi ! Tiếng sấm

Lách tách ! Lách tách . Ôi tiếng hạt mưa rơi

VÀ.....

Cơn mưa ngang qua

Cơn mưa đi ngang qua

(Cơn mưa ngang qua - MTP)

8. Chương 8

Ở trong nhà , 1 người con trai ung dung đang ngồi trên ghế Sofa như đang chờ đợi một điều gì đó . Chàng trai nhấc ly rượu trên bàn lên và nhấp vào miệng , nhếch mép đắc thắng

Từ ngoài cửa , dáng 1 cô bé thấp thoáng rồi hấp tấp , hốt hải chạy vào :

- Này này ! Mưa rồi ! Mưa rồi

- Thì sao ?? (Hẳn nhếch mép)

- Đưa tôi về đi !

- Cô nghĩ cô là ai ??

- Tôi nghĩ tôi là tôi (Tôi cãi ngang)

Mặt hần tối sầm lại (Hần nghĩ :” Con nhỏ này ngang như cua , nói chuyện với nó chắc mình tổn thọ sớm ”)

- Cô thích thì tự đi mà về

- Nhưng trời đang mưa , anh kêu tôi về làm sao được

Hần lại nhếch mép tạo nên 1 nụ cười nửa miệng đầy ẩn ý

” BỐP!! BỐP !! ”

Đó là 2 tiếng vỗ tay của hần . Bác quản gia lại bước vào 1 lần nữa :

- Thưa cậu chủ , cậu chủ có việc gì gọi tôi ạ

_____ Chuẩn bị phòng

Ba từ ngắn ” cụt lủn ” được phát ra từ miệng hần

- Chuẩn....b.....ị.....phòng ? Là sao ? (Tôi ấp úng nói mãi mới được 1 câu)

- Tự hiểu (Trời ! Sao hần tiết kiệm chữ thế nhỉ ?)

Rồi hần ung dung bước lên lầu về phòng . Còn tôi ? Đứng bất động đúng 20s , mắt chữ O mồm chữ A . Chưa hiểu cái ” mô tê ” gì hết

- Thưa tiểu thư ! Mời tiểu thư đi nghỉ ạ (Ông quản gia lên tiếng giải đáp thắc mắc)

- Nghỉ ? (Phải nói là ngạc nhiên hết mức)

- Chúng tôi đã chuẩn bị phòng . Ở ngay bên cạnh phòng cậu MINH ạ . !

- SAO ?? (Oh my god !! Ông ta chuẩn bị phòng cho tôi sao ? Thế là đêm nay tôi phải ở đây sao ?)- Nhưng.....

- Cô muốn ở trong này hay ra ngoài kia chơi với mưa hả ? Hỏi nhiều là tôi đá cô ra ngoài đấy . Câm (Hần ở trong phòng nhưng cứ nghe thấy tiếng nhí nhéo nên hần quyết định đi ra ngoài)

Sau đó tôi liền bấm bụng đi vào căn phòng mà ông quản gia đã chuẩn bị . Vào trong đó , tôi đánh luôn 1 giấc ngon lành . Không biết trời cao , đất thấp là gì . Phải nói là có động đất tôi cũng chẳng thèm dậy

(ở bên cạnh tôi còn 1 người.....ngắm tôi ngủ mà tôi không hề biết)

* * *

9. Chương 9

- Dậy ! Dậy mau ! (1 tiếng gọi phá tan giấc mơ đẹp dễ biết nhường nào của tôi)

- Cho con ngủ thêm chút nữa đi mẹ (Tôi ông ẹo như bình thường khi ở nhà mà quên rằng mình đang ở nhà Thái Minh)

- Thế con định ngủ đến khi nào ?? (Tên Thái MINH cười nụ cười nửa miệng)

- Mẹ.....! Con ngủ đến khi nào quên hết ầm ỨC thì dậy ạ.....~__~ (Tôi vẫn đang trong tình trạng 2 mắt nhắm nghiền lại với nhau chỉ cho mồm hoạt động)

- Thế con có ầm ỨC gì vậy ? Kể mẹ nghe với(Thái Minh phải bịt chặt mũi để lách giọng đi nhưng hần chỉ muốn phì cười)

- Dạ ! Bây giờ ở trường con gặp phải 2 anh em nhà giàu . Tuy họ giàu nhưng kiêu ngạo lắm mẹ ơi . Nhất là cái tên Thái inh í ạ . Trời mưa hần không chờ con về . Bắt con ngủ lại nhà hần (Tôi luyên thuyên mãi)

” Hả ?? Ngủ nhà THÁI MINH ư ?? ” (Mắt tôi nhắm nhưng tôi đang cho não bộ hoạt động hết công suất)
Tôi từ từ mở mắt và cầu mong những điều tôi đang nghĩ không phải là sự thật . Và.....

- A!AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

~ Tiếng hét của tôi có sức công phá rất lớn làm tòa nhà ” bật ” mái . Hấn phải bịt tai lại và mặt nhăn nhó

- Cô ! Cô làm tôi thủng màng nhĩ rồi này .

- Hức.....Hức..... < Chẳng hiểu sao tôi lại khóc nhưng có lẽ khi ở trong tình cảnh nàu nên xuất phát từ bản năng con gái >

- Đây là tại cô vừa nói chuyện vừa nhắm mắt chứ không phải tại tôi đâu nhé !!

- Hức.....Hức

- Cô định ” hức hức ” đến bao giờ. Đã bảo tại cô rồi còn gì . Cô định cho tôi ngồi nói chuyện với mấy cái ” Hức hức ” của cô ak ~ ~

Đến lúc này rồi , tôi không còn ” Hức hức ” mà khóc thật to. Tôi khóc thoe cái kiểu ” như chưa bao giờ được khóc ” . Hấn vẫn ngồi đấy và đang suy ngẫm 1 điều gì đó . Chợt hấn lên tiếng :

- Nay ! Cô biết bây giờ mấy giờ rồi không ?

Nghe thấy câu hỏi ” lạc chủ đề ” này của hấn tôi liền im bật và nhìn vào màn hình điện thoại

- Trời ! 5 giờ sáng rồi sao ?? (Tôi căng mắt ra nhìn màn hình điện thoại . Chẳng nhẽ mình ngủ từ chập tối đến bây giờ ư ? Ôi thân hình của tôi ~ ~)

Đến bây giờ tôi mới quay sang nhìn hấn và không thể nhịn nổi cười

- Hahaha.....! Trời ơi..... Tối qua anh làm gì mà trông anh giống con gấu trúc thế kiaHahaha . Nhìn mắc cười dễ sợhahaha....

- Cô có dừng lại ngay không thì bảo ? Nhìn tôi đáng để cười lắm sao (Hấn trừng mắt nhìn tôi)

Tôi đành pahir kìm nén trận cười xuống mà điềm tĩnh hỏi , mặc dù muốn phì cười lắm :

- Thế anh làm gì đêm hôm qua mà ra nông nổi này ?

- À....ừm.....Học !! Ai như cô, ngủ từ chập tối đến tận sáng hôm sau. Chẳng biết bài vở như thế nào ... (Hấn pahir đánh lảng sang chuyện khác và lí do hôm qua hấn không ngủ thì độc giả tự biết ^ _ ^)

- Thì.....(Tôi ngượng trữu mặt)

- Thôi ! Cô cso xuống ăn sáng không ?

- Không đói (Tôi vẫn giận chuyện tối hôm qua , hấn bắt tôi ở lại đây mà không hoit ý kiến của tôi)

Hấn không nói gì

- Ơc.....ợc.....

Hấn nhếch mép . Còn tôi thì ngượng ơ là ngượng

- Có ăn không ? (giọng hấn thản nhiên như thẳng diên , nhìn ngửa cả mắt)

- Ăn thì ăn

Rồi tôi bước xuống nhà cùng hấn

Vừa bước xuống nhà , tôi thấy Dương- (em trai của tên Thái Minh) đang chuẩn bị đi đâu đó

- Nay Dương ! Cậu đi đâu thế ??

- Đâu chả được (Ôi giờ ơi ! Chết mất với 2 anh em nhà này)

- Ở lại ăn sáng rồi hăng đi nha (tôi khuyên)
 - Sao tôi phải ở lại ?
 - Vì đây là nhà cậu
 - Nhà tôi ?? Hả (cười nửa miệng) ? . Hấn nói ? (Rồi chuyển con mắt sang tên Thái Minh kia)
 - Ồ ! Còn sao nữa ? Vào ăn sáng cùng tôi rồi đến trường chưa muộn
 - Không (rồi hấn lại bước đi)
 - Này(toi đang huấn bị gọi lại thì...)
 - Biến đi ch khuất mắt ! Ở đây phá hỏng chuyện riêng tư của người khác (Thái Minh nói nhưng trong thâm tâm hấn đang cười rất chi là đều)
- Biết Thái Minh có ý đồ , Dương liền đi thẳng ngay vào bếp , ngồi vắt chân , khoanh tay trước ngực , ngồi trước bàn ăn . Tôi đang đói lên lon ta lon ton đi theo chân Thái Minh xuống bếp . OA ! Nhìn đồ ăn trông thật bắt mắt . Tôi nhanh chóng ngồi vào bàn ăn và bắt đầu thưởng thức . Thức ăn ngon hơn tôi tưởng nhiều . Phong cách ăn của tôi là ” mèo gập mỡ ”
- Ngừng mắt lên . Tôi thấy tên Dương và tên Thái Minh đang nhìn nhau ” đăm đúi ” . Ánh mắt hình viên đạn như bắn chết đối phương
- Này ! 2 người có ăn không hả ? 2 anh em nhà anh bị khủng ak
 - Câm !!!!!!!(Cả 2 đồng thanh lạnh lùng nói)
- Tôi có chút gì đó chẳng lành . Dù sao thì mình cũng có ý tốt mà sao bọn họ lại nở cư xử với mình như vậy . Hix hix
- Thấy tôi rưng rưng , 2 ” hấn ” bào chữa :
- Thôi ! (Lại đồng thanh)
- Tôi vẫn rưng rưng
- Thôi đi ! Ý của chúng tôi là vừa ăn vừa nói là không tốt cho sức khỏe ấy . Bây giờ thì cho cô chén tắt được chưa . Chúng tôi không đói (Thái Minh nói)
 - Thật không ? (Mắt tôi sáng hơn đèn pha ô tô)
 - Thế có ăn không (Dương tiếp lời)
 - Có ! Chao ôi !
- Tôi liền cầm cái ăn hì hục . Ăn nhanh như chết đói năm 1945 ế
- Ăn ” từ tốn ” như cô thì gia đình cô phải giàu lắm mới nuôi được cco (tên Thái Minh đá đều tôi 1 phát)
 - Mặc kệ tôi !! (Đang sung sướng nên tôi chẳng muốn cuộc chiến xảy ra vô mồm)
- Chợt Dương lên tiếng :
- Oải Hương !! Cô ăn xong chưa còn đến trường ? Hay cô thích đi bộ ??
- Tôi đang ở trong trạng thái cực kì ngạc nhiên . Tôi mở to mắt , tròn hơn quả trứng gà : ” Sao mới sáng sớm tên này đã uống nhầm thuốc gì vậy ? Hấn tốt bụng thế ư ??
- Cô đừng có mà tưởng tượng lung tung . Chẳng qua học cùng trường , cùng lớp , cùng bàn nên cho cô đi nhờ chứ không tôi lại mang tiếng này nọ . Với lại cô còn cứu tôi bởi tên khốn kiếp nào đó (Hấn nói rồi nhếch mép)
 - Nhưng tôi không mang cặp sách.....
 - Để tôi đưa cô về lấy cặp sách rồi giải quyết luôn vụ ba mẹ của cô không lại bảo tại tôi (Thái MINH lên tiếng nói)

- Oải Hương ! Cô chỉ đường đến nhà cô rồi tôi đưa cô về lấy cặp sách song tiện đường đi học luôn (Dương vừa nói vừa cười ” đều ”)

- Để tôi đưa cô về không lại bị đòn sưng (Thái Minh nói và cười đều không kém gì tên kia)

Tôi cứ há hốc mồm nhìn 2 con sư tử tranh nhau con mồi - là tôi :

- Để tôi đưa cô về (Đồng thanh tập 1)

- O.....O.....! Ở thì cả 2 cũng được mà

- KHÔNG ! (Đồng thanh tập 2)

- Này ! Hai người bị khủng ak ? Không đưa về còn nghe được , đây lại còn tranh nhau đưa tôi về nữa . Tranh nhau thì tôi bảo cả 2 Không ? Hay là.....

-Gi (Đồng thanh tập 3 - nghi ngờ)

- Hay là tôi đưa 2 người vô bệnh viện tâm thần nhá ! Đỡ phải tranh nhau nhiều (Tôi thở dài ra vẻ mệt nhọc)

- Cô dám.....CÚT ! Cút ra khỏi đây nhanh ! Cô tự đi mà về (Gương mặt của Thái Minh đang thể hiện rõ sự tức giận)

Còn tên Dương thì chẳng nói chẳng rằng đi ra cửa và biến mất luôn . Còn tên Thái Minh thì nguẩy dít lên phòng

Còn tôi thì ” alone ” , đứng trơ trọi 1 mình

.....

10. Chương 10

.....

Tôi lững thững bước đi trên con đường rộng và vắng

- Trời đất ! Vừa này 2 tên ” dở hơi ” đó còn tranh nhau giúp mình mà . Bây giờ mình lại phải đi ” căng hải ” về nhà . Kiểu này chắc mỗi giờ mà * chút * mất . Đi từ đây về nhà khoảng 3km tức là đi bộ khoảng 30 phút . Không sao . Coi như bây giờ đi tập thể dục vậy. Cố lên Oải Hương ! Cố lên ! Cố lên !!!

Tôi vừa đi bộ vừa an ủi bản thân . Nhưng không dễ như tôi tưởng , mới đi được 1 đoạn tôi đã mỏi lảm rồi :

- Hix !! Sao đường đi nó dài thế này ! Mãi mà chả về đến nhà . Cố lên Oải Hương oiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!

Thế là tôi lại bước lê bước lết trên đường . Khi nhìn thấy cái ánh cổng nhà , tôi mừng không tả xiết :

- Ôi ! Nhà ơi ! Tao về với mày rồi đây

Vừa bước đến cổng , tôi đã nhìn thấy khuôn mặt của pập tôi . Trông pập đang rất tức giận , tôi đành bèn lên bước vào :

- Con chào bố ạ !

Chưa kịp nhắc chân lên bước thêm bước nào thì pập đã quát

- Mày đi đâu giờ này mới về . Con gái con đứa mới lớn mà đã đi chơi qua đêm . Vô giáo dục.....

- Dsj ! Con xin lỗi bố (Tôi xin lỗi pập và không dám biện hộ vì tôi sợ pập nhất)

Đột nhiên có một tiếng nói lạ phát ra từ phía sau lưng tôi :

- Hôm qua tôi nhờ cô ấy chút việc nên không về được . Như thế được không ông ?

” Không biết tên Thái Minh chui ở đâu ra đây ? Chẳng nhẽ hắn biết đi ” cân đầu vằn ? ư ? ” Tôi đang rất mông lung

- Cậu chủ ! Tôi không biết nên nói như thế ! Đằng nào nó cũng là con gái tôi (rồi pập quay phắt sang tôi) - Hương ! Sao con không nói cho bố biết?

- Dạ ! Con.....

Chưa trả lời hết câu tôi đã bị một tiếng nói khác dội vào tai :

- Oải Hương ! Cô có đi lấy cặp sách rồi đi học không hả ?

” Trời ! Tên Dương này cũng biết đi ” Cân đầu vằn ” ư ? Đúng là 2 anh em nhà này đều rất khác người và tất nhiên là cũng rất bất bình thường ” Tôi vẫn đang sống trong mạch chảy của suy nghĩ

- Cô định nghỉ học ak ??

Lúc đó tôi mới chợt nhớ nên chạy ngay vào nhà lấy cặp sách và bước ra

- Con chào bố mẹ con đi học ạ

Rồi tôi dắt cái con ngựa sắt iu quý ra thì

- Cô đang làm gì vậy ? (Thái Minh và Dương đồng thanh nói)

- Thì tôi đi học (tôi thản nhiên nói)

- Để tôi đưa cô đi (2 anh em nhà này lại đồng thanh.....Chắc ! 2 anh em nhà này định thành lập “; dàn đồng ca mùa hạ ” hay sao ý)

- Thế rốt cuộc là ai ??

- Tôi (Lại đồng thanh . Chắc té xỉu chết mất)

- Tôi đeo cô ấy đi tiện hơn . Chúng tôi học cùng trường , cùng lớp , cùng bàn còn anh thì khác trường , khác lớp , khác bàn . NEXT (Tên Dương đang dành thế về phía mình)

- MI.....(Tên Thái Minh ầm ức)

Tôi dẫn đo suy nghĩ 1 lát rồi đưa ra kết luận

- Chuẩn ! Tôi đi cùng Dương !

Tên Thái MINH đầu tiên cũng thất vọng rồi lấy lại ” style ” của mình :

- Nó đưa đi . Tôi đón về ! OKE (Rồi hắn quay dít bước đi ra xe . Phóng cái vèo nhanh hết mức nhanh và như đang xả street)

- Thế có đi không thì bảo ? Hay là định đứng đây ngắm zai?

-Ngắm ai thì ngắm chứ ko bao giờ thèm ngắm anh đâu mà cứ tưởng bỏ...

- Cô.....Thế có định đi không?

-Đi thì đi!

11. Chương 11

Rồi tôi đi theo hắn ra xe và đến trường. Ngồi sau chiếc xe SH (ú ồ! Đúng là con nhà giàu có khác) của hắn, tôi nhắm tít mắt vì sợ quá. Tốc độ lái của hắn kinh khủng thật. Đang lúc trên đầu có tí tí ngôi sao thì...

- Đến trường rồi! Cô có định xuống xe không hả?

Tôi từ từ mở mắt... Thấy mình đã an toàn, xe dừng hẳn thì mới nhẹ cả người:

-Chưa đến tuổi lái xe mà lái ác chiến quá vậy...hay là muốn biểu hiện trước mặt tôi chứ gì?

- Cô xứng để tôi phải làm thế sao?

- Có anh mới không xứng để biểu hiện trước mặt tôi thì có

Thế là lại 1 cuộc võ mồm xảy ra....Có bao nhiêu con mắt nhìn chúng tôi chằm chằm.

-NHÌN GÌ MẤY NGƯỜI VÔ CÔNG DỒI NGHỀ KIA? (Tôi khó chịu khi có tiếng xì xào ghen tức với tôi :” con kia đang muốn tiếp cận hot boy khối 9 kìa....bl blka)

Tất cả đều im thin thít hết cả... Vì tôi là ” đàn chị ” cho nên bọn nhóc phải kiêng nể và giải tán ngay

Thấy mặt tôi hầm hầm... Hấn bào chữa :

-Này! Định đứng đây làm tượng triễn làm ak?

- Lãm cái đầu anh. (tôi nguýt tên đó 1 cái rĩ dài)

- Thế cô định đứng đây?

-Tất nhiên là không rồi...mà anh vô lớp trước đi. tôi có tí việc.

-Việc gì?

-Ồ hay! Vô duyên à nha ! Đi woashington city mà cũng bị ” tra khảo” nữa hả? (Tôi lấy lí do để chuồn)

-Woashington city? (hấn tò mò)

-Là ” về kếp xê” đấy! hâhhaa

Hấn ngượng quá....hahaha...

-Thôi! Tôi đi đây...có gì thì đợi tôi đi ” Hoa Kỳ” về nhé! haha(tôi vừa nói vuiwaf cười...hấn chín mặt...tức giận....ko đợi j thêm... Tôi chạy đi luôn...)

Đang đi trên con đường hoa lá, cỏ cây tung bay, thả hồn trong gió mát ...

-Này! Lương Oải Hương!

-Ồ! Mi làm gì ở đây đấy Lương Mạnh Hải?

-Này! Tên của ta ai cho mi gọi linh tinh thế hả?

-Vậy sao? Thế tên ta mi cũng được gọi hả?

- Thôi! Mà hôm qua mi đi đâu mà không về nhà đấy! Con gái con đứa dám đi sớm về muộn thế hả?

-Chả đi đâu...

-Thật sao? (nhếch mép)....-Ta thấy mi đi cùng tên Dương mà..

-Hả? Dương/ Mi biết hắn ta?

-Không những biết...Bọn ta còn là bạn thân ế.

-Thân? Sao ta ko biết nhỉ?

-Đần như mi thì biết cái j....Ta là hot boy mà.

-Hót....Hót cái j cơ chứ....hót...ấy thì có

-Sao? (Mạnh hải như đang sắp nổi giận)

-Ờ...ót...hót.....bờ...oi.....boi.....được chưa?(tôi đánh vần)

-Cẩn thận đấy! Ta mách papa cho coi.

-Ấy đừng mà...Em zai đáng yêu của chị...Cho chị xin lỗi đi.....Rồi chị sẽ khao em 1 châu mà. Nha!

-No!

-Đi mà em trai độc nhất vô nhị của chị...Nể tình chị là chị duy nhất quả đất của em mà tha cho chị đi...Cũng tại chị cứu Dương nên mới phải ở lại nhà tên Thái Minh thôi mà!

-Thái Minh?

-Ồ...Thì tên Dương bị bọn côn đồ đánh...ta thấy hắn bị đánh ghê quá nên dùng “mĩ nhân kế” hạ gục chúng...rồi cứu hắn htui mà....Ta cũng cứu cả tên Thái Minh nữa...hehe...xem chị của mi giải không?

-Thôi! Ta có việc rồi! Ta đi đây! Tối về ta bắt người khao 1 châu nhé! Nhớ đấy!

-Mơ đi...Người ưởng thật sao? Đầu óc non nớt thật.

-Cứ thử đi... Không thì ốm đòn với papa...đk em chửi lông gà “hôn đít” nhé! haha

-Oke! Oke! Ta sẽ khao là được chứ j.

Reng! Reng!

Đúng lúc đó thì tiếng chuông báo hiệu giờ vào học đã đến....Tôi đi ngay về lớp.

12. Chương 12

Bắt đầu với một tiết học suôn sẻ .

.....

RENG!RENG ! Chuông báo hiệu giờ ra chơi đã đến . Tôi phi thật nhanh xuống ” Căn-tin ” Yêu quý của mình

- Ôi ! Lại muộn mất rồi (Tôi thất vọng nảo nề vì thất ” Căngteen ” quá đông)

Tôi cứ đứng than ngẩn thờ dài : ” Chị xin lỗi em nhé !! Chiếc dạ dày yêu quý của chị : . Bỗng.....

- Này con kia ! CÚT !

Tôi quay mặt lại : ” Ôi ! Lại mấy tên du côn hay đi cùng tên Thái Minh ” .

- O ! (Tôi nhăn trán và chợt nhớ ra cái gì đó quen quen lắm)

- Cút.....! (Thằng đó lại chửi tôi , chưa nói hết thì đã có tiếng xen vào)

- Câm ! (Tên Thái Minh lạnh lùng nói)

Xong rồi cả bọn kéo nhau đi , không đôi co với tôi như trước nữa . Lại là tên THÁI MINH bước đi trước . Trước khi đi hắn không quên để lại cho tôi một câu ” Về đợi tôi ở cổng trường ” . Tôi không thèm quan tâm , cái đồ.....

- O ! Sao mình lại cảm thấy có cái gì đó quen thể nhỉ ?

Tôi không quan tâm nữa vì em dạ dày đang kêu đói ” Chị Hương đáng yêu của em ơi ! Chị cho em măm măm đi chị ” . Tôi đang tập hợp các chất xám trong não bộ lại ” wen ” rồi lại ” wen ”

RENG!RENG! (Tiếng chuông báo hiệu kết thúc giờ ra chơi lại vang lên)

Tôi vẫn không để ý gì tới xung quanh . vẫn miên man theo dòng suy nghĩ

- Này ! Cô không định vô lớp ak ?

Chợt có 1 tiếng nói vang lên , rất quen . Đó là Dương

Bỗng 2 tay tôi bị giữ chặt và ng' giữ chặt 2 tay tôi không ai khác chính là 2 tên khùng Dương và Thái Minh...chả hiểu 2 tên này hum nay bị làm sao nữa...Điều đó càng làm tôi bức bối hơn):

-MẤY ANH DỞ HƠI THÌ DỞ HƠI 1 MÌNH ĐI! ĐỪNG CÓ LÔI TÔI VÀO NHA! BỎ RA (Tôi hét... rồi tôi lấy hết sức để hất 2 tay của 2 anh chàng lực lưỡng kia ra. Đi luôn)

14. Chương 14

Vừa đi ,tôi vừa lẩm bẩm: “đúng là khùng mà! Bức cả mình”.

Tay tôi lại bị giữ lại 1 lần nữa. Nhưng lần này chỉ 1 tay bị giữ lại. Tôi ngoảnh đầu lại, cái bộ mặt “rất chi là đáng yêu” của tên Thái Minh đập ngay vào con mắt tôi.

-Ko ở lại đấy mà đánh nhau à? Đi theo tôi làm gì (Tôi bức dọc, rồi ngo quanh quanh) – Tên Dương đâu rồi?

-Cút rồi!

-Này! Tôi hỏi anh một câu anh phải trả lời thật nhé?

-.....

-Anh và tên Dương có phải là an hem thạt không vậy?

-Phải thì sao, mà không phải thì sao?

-Hôm qua anh là người đánh tên Dương? (Tôi nghi ngờ về những gì tôi đã phát hiện ra)

-Đúng! (Hấn vắn thờ ơ)

- Tôi biết mấy tên đàn em của anh. Là mấy người vừa nãy. Hôm qua tôi tưởng anh không may đi qua đó nên cứu anh. Không ngờ anh mới là chủ của bọn chúng, là người đánh em trai ruột thịt của mình. Ghê thật.

-Cô đừng bao giờ nhắc đến nó trước mặt tôi. Cô mà nhắc đến nó thì đừng trách tôi ác.Tôi sẽ giết nó và cả cô nữa đấy.

-Anh đúng là 1 tên ác quỷ mà. 1 tên ác quỷ đội lốt người.

- Bây giờ cô mới biết?(nhếch mép)

-Phải. Bây giờ tôi mới biết thêm về anh rõ như nào. Từ đầu gặp anh tôi ngỡ rằng anh chỉ là 1 tên kiêu căng, khing người.Bây giờ thì quá rõ rồi (tôi gật gật đầu tỏ vẻ mỉa mai)

- Con người tôi? (nhếch mép)...-Con người tôi vốn dĩ là vậy rồi. Bây giờ cô mới biết thì cũng chưa muộn đâu.

-ANH KHÔNG PHẢI LÀ CON NGƯỜI (tôi hét)

-Không phải là con người thì cũng chả liên quan tới cô. Cút! Cút đi cho khuất mắt tôi. Từ bây giờ trở đi coi như chưa từng quen biết nhau .

- Phải! Không liên quan tới tôi! Mà anh không đuổi tôi cũng sẽ đi! Mà anh mới là người bám theo tôi cơ mà, tôi mới là người đuổi anh “cút” chứ nhỉ? Anh có nói “Từ bây giờ trở đi coi như chưa từng quen biết nhau” hả? Tôi và anh từ trước tới giờ có quen biết nhau sao? Không! Không bao giờ nhé! Và bây giờ cũng vậy. (Tôi hét, rồi chạy biến đi, nhanh. Thật nhanh.....)

HẾT PHẦN 1

15. Chương 15

HẾT PHẦN 1

PHẦN II : FACE TO FACE (ĐỐI MẶT)

1 tuần.....

2 tuần.....

.....

1 tháng trôi qua

Kể từ hôm đó đến giờ tôi và THÁI MINH chỉ gặp nhau vài lần . Nhưng không phải gặp ở trường mà gặp ở ngoài đường, cũng chỉ gọi là ánh mắt như người qua đường không quen biết nhau , dừng dừng . Tôi cũng chẳng quan tâm .

Rồi cũng sắp tới kì thi cuối cấp , chuẩn bị cho cuộc thi lên cấp 3 . Chúng tôi , ai nấy đều rất bận rộn cho cuộc thi này .

Hôm nay là buổi thi thử của chúng tôi . Tôi làm bài cũng khá tốt . Đang chuẩn bị phi xe ra khỏi trường thì có tiếng gọi :

- LƯƠNG OẢI HƯƠNG !!!!

Theo phản xạ , tôi quay đầu lại

- Ô.....Lương Mạnh Hải! Sao mi lại ở đây ?

- Sao ta lại không thể ở đây ?

- Đây.....thằng kia ! À mà thôi ! (Tôi đang chuẩn bị tư thế để vồ thằng em trai” ngoan ngoãn” của tôi . Nhưng thôi , tôi có chuyện muốn nhờ nó ý mà)

- Sao ? (Nó nghi ngờ)

- Hàaaaaaaaaaii ! Mi đi đâu suốt cả tháng vậy ? Ta chẳng thấy mặt mũi mi ở đâu cả ? Bố mẹ thì đi công tác cả tháng vì bận nên không về nhà được

- Đi đâu chẳng được

- HỒN ! Đây ! Ta là chị của mi đấy

- Chị thì làm gì

- Chị thì làm chị chứ còn làm gì . Ak mà này ! Cho ta hỏi 1 câu nhá !

- What ??

- Mi và tên Dương là bạn thân ?

- Chuẩn.....nhưng phải chính . Bạn thân nhưng ta vẫn chỉ là đàn em của anh ấy

- Thì chắc cái gì về Dương mi cũng biết

- Chưa chắc

- Tên Dương với cả tên THÁI MINH có phải anh em ruột không ?

-.....phải.....nhưng.....

- Nhưng không bao giờ coi nhau là anh em chứ gì ? (chưa đợi Hải nói hết , tôi đã phun toẹt ra luôn)

- Sao mi biết ?

- Sao ta lại không biết ?

-Còn gì nữa.....

- Tại sao lại như vậy ? Mi phải nói rõ cho ta biết .

- Tại sao ta phải nói rõ cho mi ? Mi là cái gì của anh ấy ?

-Chả là cái gì cả . Tò mò thích hỏi thì hỏi thôi

- Thế thì ” NEXT ”

- Này ! Dù gì thì ta cũng là ân nhân của tên đó đấy . Không thì đã bị tên Thái Minh oánh chết từ lâu rồi

- Mi.....

- Thôi ! Kể đi ! Dù gì thì ta cũng biết kha khá rồi . Kể tiếp đi mà..... ! Ta hứa sẽ không kể với ai đâu ...
Mà.....đi.....đi nha !!!

- Rồi ! Im đi thì ta kể cho . Mi mà bép xép với ai là coi như nhà ta ra ngoài đường ăn xin đấy

- Sao vậy ?

- Ở với ba bao nhiêu năm rồi mà không biết ba là nhân viên của tập đoàn SL _ tập đoàn của nhà cậu ta đó

- CÁI GÌ ? Tập đoàn SL lớn thứ 2 thế giới đấy á ? Đó là tập đoàn của 2 anh em nhà đó? (Tôi đang ở trạng thái cực kì Sock , mắt chữ A mồm chữ O)

- Đúng ! Thế có muốn nghe không mà hỏi lảm thế !

- Rồi ! Kể đi

- Anh Dương và anh Thái MINH là 2 anh em ruột nhưng 2 người này chả khác gì kẻ thù của nhau . 2 anh em vì muốn giành lấy tập đoàn SL nên 2 người chém giết lẫn nhau . Mỗi người đều là chủ tịch của 1 tổ chức xã hội đen.....Á ! Chết rồi (Đang kể tự nhiên Hải tím mặt , biết mình vừa phọt ra điều không nên nói)

- CÁI GÌ ?!!!!!!? XÃ HỘI ĐEN ?!! Oh my god !

- Be bé cái mồm đi cái . Không phải là xã hội đen mà à mỗi người có 1 tốp anh em thôi . THÔI ! Ta có việc phải đi rồi . Mi mau về nhà đi . Hôm nay ta cũng không về nhà đâu

- Đúng lại ! Ta chưa hỏi hết mà ! Thế mi là đàn em của tên Dương , thế thì mi cũng là bọn giang hồ ư ?

- Không.....câm cho tôi nhờ . Đúng vậy . Mi mà nói với ai là tập đoàn SL cho cả nhà mi ra đường ở đấy

- Ô hay ! Thế nhà ta không phải nhà mi sao ?

- Gần như vậy Ta là đàn em của anh Dương . Anh nuôi thì nuôi ta chứ chẳng nuôi mi làm gì . Nuôi mi chỉ tổ tốn tiền tốn gạo

- Giải thì mi đi làm con nhà hần ta đi , chứ làm con của bố mẹ làm gì

- Thích thì nhích

- Đồ rô ráo rục

- Sao ?

- Chả sao ?

- Mà thôi . Mi có định về không ? Đúng đây làm gì ? Tối rồi đây (Từ nãy đến giờ tôi vẫn đứng ở cổng trường cùng Hải đấy mà)

- Mi không về thì đi đâu !

- Đâu chả được

- Không ! Về nhà mau ! Có nhà mà không về suốt ngày đi lang thang như thằng dặt dẹo ế ! Về nhà ta báo cho papa và em chổi lông gà cho mà coi . HỨ !

- Này ! Này ! Chị yêu quý của em oiiii ! Xin chị đẩy mà ! Cho em đi nốt hôm nay thôi ! Mai em về (ÊU ! Đang gỡ giọng ” mật ngọt chết ruồi ” đây mà)
- Thôi ! Có cần phải sến lên như thế không ! Mi làm ta sồn hết cả da gà rồi đây nà
- NHA !!!!!
- Ồ ! Nhớ đấy ! Mai về
- Oke men

16. Chương 16

Thế rồi tôi phóng xe về nhà ngay . Đang đi trên con đường dài và đẹp , 2 hàng cây xu xuê tỏa bóng mát xuống đường . Tôi nhắm mắt hít thở nhẹ nhàng , cảm nhận thấy không khí trong lành và sáng khoái

UỖNH

Ồi ! Đang tung hứng lơ lửng trên trời cao thì hậu quả là đâm vào 1 chiếc ô tô . Ồi ! Chẳng biết mình có lên trời cao thật không nữa (Tác giả : Mình lên trời hay không lại còn không biết)

Đó là 1 chiếc xe BMW và người lái chiếc xe đó vẫn hờ hững ngồi trong xe còn tôi thì ngã chổng quèo ở trước mũi xe. Máu.....chả ra từ đâu (thực ra là từ trán) tay chân xước xát cũng khá nhiều

—————Mở mắt—————

Tường trắng , giường trắng , chăn gối trắng đập ngay vào mắt tôi . Và cũng đập ngay vào mắt tôi là bản mặt của cái tên trời đánh Thái Minh . Giật mình , tôi vỗ người lên và chuẩn bị hôn đất thì :

- A!!!! A ! A ! Đồ dê xồm , đồ biến thái hạng nặng . AAAAAAAAAAAAAA (Tôi lấy dũng khí để hét)
- (Khi tôi chuẩn bị úp mặt xuống đất thì tự nhiên có 1 bàn tay đỡ lấy tôi . Trúng vùng nhạy cảm mới chết)

Mặt tên Thái Minh cùn đỏ không kém gì tôi . Thấy tôi hét như vừa nhìn thấy ma . Thái Minh biết là mình không may vừa gây ra chuyện tày trời , hấn bỏ tay ra và.....tôi lại được ôm đất mẹ thân yêu

Uỳnh phát nữa ! Quả này chắc đầu tôi toác mất

- Ồi ! Bớ làng nước ơi ! Có tên biến thái định dê xồm người ta rồi giết người diệt khẩu này

IM LẶNG . Hấn không trả lời

Ồi ! Tôi định đứng dậy nhưng người không thể nhúc nhích được . Người tôi bây giờ đau ê ẩm . Máu ở trán cũng bắt đầu rỉ ra . Thấy thế tên Thái Minh liền lặng lẽ đi tới bế tôi lên nhẹ nhàng và đặt vào giường bệnh . cầm chiếc điện thoại bàn nhấn 1 cái liền có 1 người bác sĩ và 1 cô y tá bước vào

- Thưa cậu chủ . Cậu chủ để tôi

Không nói gì , hấn tránh sang 1 bên và họ bắt đầu nhiệm vụ thay băng và khám cho tôi

- Thưa cậu chủ ! Tiểu thư đây không bị ảnh hưởng gì đến đầu , chỉ xây sát nhẹ . Riêng chân thì bị gãy xương cần bó bột trong 1 thời gian
- Hức.....hức.....hức...! Huhuhuhu (Tôi khóc to ơ là to . khóc như chưa bao giờ được khóc)
- Câm ! (hấn gằn giọng 1 tiếng tôi ngừng hấn luôn)
-hức.....hức (vẫn còn tiếng nấc)

-.....

- Giờ tôi phải làm sao bây giờ ? Tôi không còn chân để đi học nữa.....huhu

- Tôi sẽ chịu trách nhiệm

(Ồ YEAH ! Phải nhân lúc này ăn vạ hần mới được)

- Chịu trách nhiệm ? hức hức..... với tôi và bố mẹ tôi đây . Mẹ tôi phải mang thai tôi 9 tháng 10 ngày bao vất vả . 15 năm nuôi tôi lớn khôn này . Bây giờ anh đang làm tổn công tổn sức bố mẹ tôi đây . Mặc xác anh . Hạnh phải chịu trách nhiệm hơi nặng đấy . Anh có làm được không ?

- Cô nghĩ tôi là ai ??

- Hehe (đang đau mà vẫn cười được như thế . Thái Minh đã biết mưu mô của tôi rồi)

- Nhan sắc thì có hạn mà thủ đoạn thì vô biên

- Ô hay ! Nhan sắc tôi quyến rũ như này thì cái ô tô của anh mới hôn tôi đấy cơ chứ..... Mai anh đến rước tôi đi học ha ! (Tôi đã bắt đầu tỏ vẻ như nô tì đi rước công chúa)

Rồi không nói gì thêm . Hần quay gót bước đi . Tôi mặc kệ.

17. Chương 17

Tôi ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay . Đang say giấc nồng bỗng có 1 tiếng nói oang oang trong phòng phá vỡ giấc mộng ngàn to lớn của tôi :

- NÀY !!!!

Nghe vậy tôi liền mở mắt ra xem và:

- Á Á Á !!!!! (Tôi hét bằng giọng ” oanh vàng thổ thổ ” có sức công phá dữ dội)

Tên lạ mặt bịt chặt tai , nhăn nhó nhí nhí như con khỉ :

- Cô làm ơn vụn nhỏ cái vo-lum xuống hộ tôi cái . Đây là cái bệnh viện chứ không phải cái chợ nhà cô đâu nhá

- Chợ nhà tôi thì tôi mới hét

- Chợ nhà cô ?!?!.....Hahaha (hần cười sặc sụa)

- Thì sao ?

- Sao trắng trên trời . Tôi đính chính lại cho cô rằng đây là cái bệnh viện của cậu chủ nhà tôi . Cô rõ chưa hả ????

- TÔI CHƯA RÕ (Tôi nói và nhấn mạnh chỗ cần nhấn)

- Đầu óc cô có vấn đề ak mà chưa rõ

- Chẳng có gì.....có mà anh có vấn đề thì đúng hơn

- Chẳng biết ai đâu.....

- Ồ....chẳng biết ai.....ủa ?? mà đây là thằng cha nào vô duyên zũ zậy trời ?? (Tôi lăm lăm 1 mình nhưng không may đã lọt vào tai của ai kia)

- Này !! Cô bảo ai là thằng cha đấy hả ?

- Ai thì tự biết ! @_@

- Cô.....

- CÂM (1 tiếng nói lại vang lên làm vỡ khoảng không ” im lặng ” - tên Thái MINH bước vào)

- Không phải chuyện của anh !! Mà tôi có mồm tôi phải nói chứ ! Anh có quyền gì (Tôi gân cổ lên cãi hấn) HỪ (tôi “hừ ” một tiếng rồi không nói gì thêm)

- Ra ngoài (Tên Thái MINH nói với tên lại mặt ban này)

- Dạ vâng ! (tên đó cúi đầu chào và đi ra ngoài)

- Thái Minh này ! Cái tên ” lịch sự ” vừa này là ai thế ??

- Là ai cô không cần biết (hấn nói kèm với khuôn mặt lạnh hơn tiền)

- Ơcợc(bụng tôi đang reo chuông báo hiệu)

” Không biết mấy giờ rồi mà bụng mình phản đối sớm thế nhỉ ?? ” (tôi lẩm bẩm 1 mình rồi lấy tay mò mẫm chiếc phone iu quý - mắt tôi gần như lờ ra ngoài khi nhìn thấy đã gần 5 giờ sáng) ” Trời ơi ! Đạo này mình hay ngủ nhiều quá ! Thế thì còn đâu là vóc dáng nữahuhu ” (tôi đang than thở chợt ngừng lại vì nhận ra 1 điều gì đó khác lạ) :

- Mà sao mới sáng sớm tinh mơ anh đã vào đây rồi ?

- Tôi sợ cô ăn vạ giữa chốn đông người thì bẽ mặt (TÁC GIẢ : Trời !! nó nói đều tóa)

- Tôi chả thèm (Tôi bĩu môi 1 cái rõ dài)

- Không thèm ? Oke (Rồi hấn quay người bước đi , chưa ước đi thì đạ bị tôi giữ tay lại)

- Ấycó thèm mà ! Chắc tại anh nghe nhầm thôi !

- Nhầm ?? (hấn nở 1 nụ cười đều giả)

- Thôi mà đàn ông con trai đã nói thì phải làm chứ ” (tôi cứ lay lay cái tay của Thái Minh)

- Bỏ tay ra !! (hấn gằn giọng)

- Từ từnhưng anh phải chịu trách nhiệm đây (tôi nói to tướng)

CÁCH !! Tôi chưa bỏ tay Thái Minh ra thì đã có tiếng mở cửa . 1 người con trai ” hùng dũng ” bước vào)

- (Hấn nhếch mép cười nhưng trong thâm tâm hấn đang rất rối loạn) – Chịu trách nhiệm ?? (Người con trai bước vào , không ai khác , chính là DƯƠNG)

Tôi đỏ mặt , bạn thử tưởng tượng xem : cảnh tượng của tôi bây giờ ra sao , tôi đoán không nhầm thì :” 1 người con gái hai tay ” NẮM ” lấy tay của chàng trai nói :“anh phải chịu trách nhiệm đây...” và giống hết cảnh hai người họ là đôi ‘ ngưi lang trúc nữ ’ (đó là những gì tôi tưởng tượng nên tôi liền bỏ tay ra và xua xua) :

- Dương àk ! Chắc bạn hiểu nhầm rồi ! Tôi với cả cái tên Thái Minh chẳng có quan hệ gì sất

- Hiểu lầm ? Hahaha !!!!

- Này ! Mi làm sao đấy hả ? Mi đến đây thăm tôi hay đến khám bệnh đấy hả ? (tôi hỏi đều)

- Thăm ?? cô xúng sao ?...

- Không xúng thì mi đến đây làm gì ? Hơ hơ ! QUÊ !!.....(tôi chu dài mồm nói chữ ‘ quê ’)

- Chẳng biết ai quê hơn ai.... đây là bệnh viện nhà tôi . (tên Dương hất mặt vênh váo nói)

- Bệnh viện nhà tôi ? (tên Thái Minh nói chen vào)

- Chả có nhẽ ..(Dương đáp lại tên Thái Minh)

Thế rồi từ Dương và tôi đang ” đấu khẩu ” và bây giờ thì chuyển sang 2 anh em nhà hấn . Tôi đã biết hết chuyện về mối quan hệ giữa hai anh em nhà hấn nên tôi chẳng nói gì . Mặc xác bọn hấn

- Xong ” chưa ” (1 hồi lâu im lặng đến con muỗi bay qua cũng nghe thấy tiếng vo ve nên tôi đành phá vỡ nó).....- Xong rồi thì mời các anh ra ngoài cho tôi ” yên nghỉ ” (@-@)

- Không định đi học hay sao ? (2 anh em nhà hấn đi học thêm lớp huấn luyện đồng thanh hay sao mà suốt ngày)

- Cóa đi(tôi thở dài nẫu ruột) Nhưng tôi phải đi măm sáng đã . ĐÓIIIIII !

” Mà đi bằng niềm tin ak ” tôi nghĩ nhưng vẫn lết cái thân xuống giường bệnh và không tài nào bước nổi

BỐP !BỐP ! (2 cái vỗ tay nhất loạt kêu lên của hai anh em nhà hấnvà.. lại 2 thằng được gọi là đàn em của tên Thái Minh và Dương ước vào và vừa đi vừa dùng mắt ” chém ” nhau)

- Dạ ! Để tôi đưa tiểu thư đi (2 tên đàn em lại học tập 2 cậu chủ nhà nó)

Hai thằng đàn em này lại bắt đầu xung đột . Trời ơi ! Sao mình lại dính vào hai anh em nhà này vậy hử zời ??

Đang bực ơi là bực

Tự nhiên tên Thái Minh đứng dậy , tiến tới chỗ tôi và nhắc bóng người tôi lên , nhẹ nhàng bế tôi đi ra ngoài cửa . Tôi thì khỏi phải nói đến , mắt chữ A mồm chữ O , méo cả miệng vì ngạc nhiên)

Tôi đang định phản ứng thì tên Thái Minh chen ngay vào :

- Ngậm mồm vào và cứ yên nghỉ như thế này đi !! (Hấn không nói thêm gì nữa mà vẫn bước đi)

- Ối ! Ối ! (Tay tôi bị giữ lại và người giữ chính là Dương . Bằng những món võ khôn khéo của mình , Dương đã ” dành ” lại được tôi và bế thẳng quay về giường bệnh . Xong , Dương đứng chắn trước mặt ôi , hướng anh mắt viên đạn chết người về phía Thái Minh)

- MÀY DÁM (Thái Minh quát lớn)

- Sao tao không dám (Dương đáp lại Thái Minh 1 cách lỗ mãng .. Oh my god ! Anh em uột gì mà mà với chả tao ghê thế)

18. Chương 18

BỐP ! BỐP ! HUỖCH ! HUỖCH !

2 anh em nhà này xông vào thanh toán nhau . Thấy thế , 2 tên đàn em cũng xông lên . Kinh khủng quá !

- DƯỜNG LẠI !!!!!!!!!!!

Vẫn không dừng.....

- TÔI ĐÃ BẢO DỪNG NGAY LẠI CƠ MÀ

(tôi giận dữ quát lớn)

Phù !!! Cuối cùng thì cũng dừng lại nhưng mới chỉ có dừng võ tay chứ không chịu dừng ” võ ” mắt

- Thôi ! Thôi ! Tôi xin mấy người ! Mấy người cho tôi yên nghỉ đi . Thà cho tôi ngồi xe lăn còn hơn ngồi xem kịch oánh nhau miễn phí . không ai đưa tôi đi học hết . HÔM NAY NGHỈ HỌC . (TÔI HẾT O)

- KHÔNG ĐƯỢC NGHỈ (LẠI ĐIỆP KHÚC)

Thế rồi 2 anh em ” dở hơi ” này mỗi người giữ 1 tay tôi diu tôi đi trên hành lang bệnh viện và tất nhiên là vừa đi vừa ” chém ” nhau bằng mắt (T/g : thật là lợi hái quá -> ngưỡng mộ) . Với tôi là vừa đi vừa hứng mấy ánh mắt ghen tị về phía mình . Xuống đến sảnh chính bệnh viện cũng không khá hơn lắm :

- Á Á Á Á Á Á Á Á Á (tiếng hét của lũ con gái hám zai)

- Đẹp trai quá !!!!

- Anh đẹp trai oiiii!

- Sao 2 anh lại đi cùng con nhỏ xấu xí thế kia nhỉ ? đáng nhẽ là mình mới đúng

.....

- Anh đẹp trai i ! Em ở đây

.....

Thế rồi cũng ra được đến ngoài cổng . Thoát nạn . Bây giờ trước mặt tôi là 1 chiếc BMW đen và 1 chiếc Lexux trắng

- Lên xe nào bây giờ ? (tôi nghi vấn hỏi)

- Xe tôi (tiếp tục rồi đấy)

- Tôi lênnnnnnn..... (tôi cố ý kéo dài giọng)

Hai tên đó đang ” hồi hộp ” đợi câu trả lời của tôi như kiểu đang xem truyền hình thì đến quảng cáo :

- TAXI (câu trả lời của tôi mang đầy tính nghệ thuật)

Rồi tôi bám ra đường bắt taxi . 1 chiếc Taxi đỗ ngay bên lề đường chỗ tôi đang chờ . Tôi vừa ngồi yên vị trên xe thì 2 tên ” dở hơi ” mở hai bên cửa vào ngồi cạnh tôi . Chưa kịp há miệng nói thì tên Thái Minh đã bảo bác tài xế đi . Tôi liền phản ứng ngay :

- Hai người lên đây làm gì ?

- Để đi (tiếp.....)

- Tôi biết là để đi nhưng.....

- CẬM (tên Thái Minh lạnh lùng nói)

” Ô hay ! Cái tên này hay nhỉ . Mình còn chưa nói xong mà hắn đã chặn họng ”

-Ồ.....

- CẬM (lần này là tên Dương)

*” Oặc Oặc !! Hai tên này là cái gì của mình mà dám nói thế . Hai cái tên ” cá hấp tên vung ” này điên chắc ” . Tôi nghĩ vậy và quyết định đuổi hai tên này xuống :

- E hèm ! Nay 2 người

Tôi nói và quay sang tên Thái Minh . Hắn đang quay bên ngoài cửa sổ . Rồi tôi lại quay sang Dương - hắn cũng quay ra ngoài cửa sổ . Trời ! Tôi đành quay lên trên vậy (T/g : chả nhẽ quay ra đằng sau) :

- Chật !!!! (thực ra thì taxi có 2 chỗ dưới mà 3 người ngồi . 2 tên con trai thì to lực lưỡng rồi thêm con bé như tôi thì phải là quá chật)

Hiệu quả tức thì , cả hai tên quy lại đồng thanh nói :

- Tên kia ! Cút

Tên Thái Minh và tên Dương đang trong xe nên không oánh nhau được nên giở chiêu ” võ mồm ” rất lợi hại :

- tên kia ! Mày cút ! (Thái Minh là người mở màn buổi ” chào hỏi ”)

- Mày cút xuống

- Tại sao tao phải cút !!??

- Thế tại sao tao phải cút ???!

.....

Trận ” võ mồm” mãi chưa kết thúc nên tôi định lên trên để trú mưa xuân , nhưng chưa kịp đứng dậy thì :

- Ngồi im !! (2 tên đó ra lệnh cho tôi)

Biết làm sao được . Tôi chắc rằng sẽ không thoát khỏi 2 tên đó nên tôi im lặng là vàng - chịu đựng 1 lúc thôi ! Không sao (nhưng thực chất là rất có sao)

Vì từ bệnh viện đến trường khá xa nên đi khá lâu . 15 phút trôi qua.....

Vì còn cái chân gãy mà ngồi như này thì không chịu đựng hêm được nữa

- Ngồi xích ra 1 tí (tôi khản khoản)

- Làm sao ? (cả 2 đồng thanh)

- ĐAUUUUUUU

19. Chương 19

Bỗng Thái Minh luồn tay phải qua eo tôi (Thái Minh ngồi bên trái tôi) , 2 tay nhấc người tôi lên , kéo vào lòng..... Tôi ngơ ngác , mặt đỏ phừng phừng , chuẩn bị lên tiếng thì.....

- Im....Nếu không muốn bị đau

- Nhưng....

- IM

- Anh có biết chiếc Taxi này cao bao nhiêu không ?

Vừa nói xong thì ngay lập tức Thái Minh ấn đầu tôi dúi vào vai hắn ta làm mặt tôi càng càng đỏ hơn . Vì tên Dương đang ngả đầu vào cửa ngủ không thì chết

- Hai người đang làm gì đấy ??

Tôi giật nảy mình , ngẩng đầu lên và cộc vào nóc Taxi

- Ó.....đừng hiểu..... (tôi đang định thanh minh thì lại:)

- Không liên quan đến mày (Thái Minh lên tiếng)

Tôi cố vùng ra khỏi bàn tay rắn chắc của Thái Minh nhưng không thể

- Mày thì có liên quan sao ?? (Dương cũng ” đốp ” lại không kém gì)

Thế rồi Dương bóm lấy eo tôi giằng lại , hai người con trai to khỏe đang giằng co nhau , và người chết trước chắc chắn là tôi . Bác tài xé nhìn qua gương chiếu hậu e ngại , lắc đầu ngán ngẩm ... ” Bác ơi sao bác không mua cái Taxi nào to to hơn ý ạ , hay là bác ơi bác tổng cổ hai tên này xuống giùm cháu .. Huhu ” (@_@)

- Ặc....Ặc..... CÁC NGƯỜI ĐỂ TÔI YÊN ĐI CÁI (Tôi sắp nghẹt thở và khói lửa đang bốc trên đầu tôi quá quá nghi ngút , tôi hết hết công suất)

KÍTTTTTTTTTTTTTTTT! Tiếng thắng xe rõ dài vang lên chói tai . Chắc công suất cổ họng tôi phải kinh khủng lắm

- Bác ơi ! Mở cửa đi bác

Cánh cửa bật mở ranhưng tôi không thể nào ra được vì có hai tên chặn 2 bên cửa

- TRÁNH RA ! (Tôi gằn giọng nói với tên Thái Minh - hắn đang bắt chân chữ ngũ , khoanh tay trước ngực -> thông thả)

- TRÁNH RA ! (Tôi lại gần giọng với tên Dương - và hẳn cũng vậy) (t/g : giống nhau thế nhỉ ? ^^)

——> Cả hai bọn hẳn đều coi như không có chuyện gì xảy ra

THẨM CẢM ! ĐÚNG LÀ THẨM CẢNH MÀ ! HUHUHUHU..... Vừa nãy tôi bị bắt ép ngồi vào đùi Thái Minh và bị Dương ” giằng ” lại . Còn bây giờ , chỗ đã chật thì chớ . OH MY GOD !!!!!!!! Các bạn biết như thế nào không , tôi đang ngồi trên đùi . ĐÙI CỦA 2 THẲNG CON TRAI LẶN - mỗi thằng 1 cái chân ..thật không thể tưởng tượng nổi

- Huhuhu

HUHUHUHUHUHUHU (Tôi bắt đầu khóc to ơi là to , khóc cái kiểu như chưa bao giờ được khóc zợ)

Thấy tôi khóc , mới đầu thì tên Thái Minh và tên Dương hết sức ngạc nhiên nhưng ngay sau đó lấy lại vẻ lạnh lùng (giả tạo) thường ngày . Bác tài xế sợ xanh mặt nhưng không dám can vì sợ đui việc khi đụng chạm vào 2 cậu ấm của tập đoàn SL nên bác đóng cửa lại và tiếp tục công việc lái xe

Sau 15 phút Tôi vẫn chưa ngừng khóc (@@) nhưng không còn to như trước nữa mà chỉ thút thít
TRỜI ĐẤT ! Sao tờ nãy chưa về trường nhỉ . Lâu quá !!!!

- Hức.....hức (Tôi còn những tiếng nấc nấc)

ĐỎ.....CÀNG ĐỎ.....ĐỎ ĐỎ ĐỎ.....!

(Lí do mặt tôi đỏ là : Khi thấy tôi vẫn thút thít , hai tên Thái Minh và Dươngdootj ngọt cùng nhau hôn vào 2 bên má tôi . Thế là hai bên má tôi bị môi của hai tên đều dính vào - đôi môi của 2 thằng sát gái không gớm tay)

Tôi lập tức hết nấc

BỐP ! Hai tên bị tôi đập cho bay đầu vào cửa kính (t/g : kính thế) cho chừa cái tội dám đụng đôi môi bản thủ của mấy người vào đôi má còn trong trắng không tì vết của tôi

- TÔI NÓI CHO MẤY NGƯỜI BIẾT ! TỪ BÂY GIỜ TRỞ ĐI , MẤY NGƯỜI LÀ KẺ THÙ CỦA TÔI !
ĐỪNG BAO GIỜ NÓI TÔI QUEN MẤY NGƯỜI ! MẤY TÊN BIẾN THÁI.....(Tôi hét)

Mặt bọn hẳn ” đen lại ”

KÍTTTTTTT phát nữa

!

- Mấy cô cậu xuống xe đi , tối trường Chương Dương rồi

Bọn hẳn bắt đầu mở cửa xe và đi ra

Còn tôi ngồi trong xe (với bác Tài xế) . Bọn hẳn thông thả ai đi đường nấy , bỏ mặc tôi ở đó

” Đêm đi qua sao tim buốt giá

Cơn mưa đêm như cào sâu vết thương

..... ”

(Tìm lại giấc mơ - Hồ Ngọc Hà)

(Tiếng chuông điện thoại của tôi vang lên)

- Lâu bắt máy thế chứ lị (tôi xót xa)

- guầy (Tiếng con Phương bên đầu dây)

- Guầy giếc gì giờ này ? Mà làm gì mà lâu bắt máy thế

- Đang ngắm zai đẹp chớ còn làm gì

- Con diên ! Ra ngoài cổng đón tao dê ! Tao bị gãy chân không đi được

- Sao !!!!!? Gãy chân ???~! Mày bảo sao ! Ồ.....đợi tao , tao ra ngay

1 phút sau đã thấy con bạn thân chạy lại tới tấp . Tôi thò đầu ra ngoài cửa sổ xe vẫy vẫy :

- Đây ! Tao ở đây !

Nó hốt hải chạy vào trong xe dịu tôi ra

- Ấy chết ! Bác ơi ! Tiền xe bao nhiêu ạ !

- Oh không ! Có người trả tiền rồi

- Mấy thằng biến thái vừa nãy trả hả bác ?

- Thôi ! Tôi đi đây

- Chào bác ạ

.....

- Hương ! Mày làm sao mà ra nông nổi này !! Mấy tên biến thái mày vừa nhắc đêna là ai zợ !!bla....bla.....

- Không ! Không có gì ! Chả là hôm qua tao đi xe về thế là bị tông đấy mà , đã thế còn bị d...ê.....

- Cái gì ??/!!

- Ak không ! Đã thế còn bị gãy chân ý mà ! . Mày dịu tao vào phòng y tế lấy đôi lạng cái , kiểu này nhảy lò cò cũng khó

Thế rồi chúng tôi dịu dắt nhau vào phòng y tế mượn đôi lạng :

- Tao lên lớp trước có việc , mày lên sau nha . OKIE ?(đột nhiên con Phương nói gấp gấp)

- Ồ !!~ (Tôi thở pahif nẫu ruột)

Rồi con Phương chạy tốt lên lớp để lại tôi với cái chân què lợ mọ lên lớp 1 mình . Nhưng có 1 chuyện không hay đã xảy ra với tôi :

-Ôi zời ơi ! Chần que như này làm sao leo cầu thang được đây hử zời . Híc híc . Đành phải lết dần lên thôi

Tôi vừa than thở vừa đưa cái thân lên cầu thang . Lết mãi mới được 6 bậc , tôi ngán ngẩm nhìn số bậc cầu thang còn lại . Đang chuẩn bị bước tiếp thì có 1 bàn tay lại nhắc bồng tôi lên :

- Ồ.....Dương.....(Tôi lắp bắp không thốt lên lời)

- IM (Tên Dương lạnh lùng quát)

Thế rồi tôi cũng ” nằm gọn ” trong tay hắn . Khi bước đến cửa lớp thì ngay cả cái bản mặt đáng ghét của tên Thái Minh lọt vào tít sâu trong mắt tôi : ” Trời ! Tên Thái Minh này là oan hồn sống lại hay sao mà cân đầu vùn nhanh quá zậy trời ! ” Tôi rùng mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ

Dương vẫn bế tôi trên tay mặc cho bao ánh mắt dò xét . Còn tên Thái Minh nhìn tôi và Dương với ánh mắt khinh thường rồi hắn từ từ bước ra chỗ tôi và ” đặt ” lại tôi từ tay Dương khiến là ộp nhốn nháo hò hét

20. Chương 20

- O..... (Tôi giật mình thốt)

** - IM (Hắn nói nhỏ nhưng đủ để lọt vào tai tôi và đủ để tôi cảm nhận được luồng sát khí tỏa ra từ hắn)

Tôi đành cắn răng chịu đựng để hắn ” bế ” tôi về chỗ . Xong , hắn ung dung bước ra khỏi cửa lớp (Tác giả : Nói thêm là tên Dương từ nãy vẫn đứng ở cửa) - và không quên ném cho Dương 1 cái nhìn sắc lạnh -

Dương cũng đáp rả . Tên Thái Minh ra đến cửa đột nhiên dừng lại , nói vọng vào lớp tôi mà không thèm ngoi đầu :

- LƯƠNG OẢI HƯƠNG ! Về ! Chờ tôi !!!!!!!!!

Nói xong hần bước đi và để lại trong lớp tôi những cái nhìn ghen tị , chán nản , thất vọng và những tiếng xì xào bàn tán . Tôi ngán ngẩm quay xuống chỗ con Phương và nó cũng đang mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi . Đang bực mình nên tôi ” giận cá chém thớt ” vào con Phương . Tôi véo tai nó thật mạnh làm nó kêu la oai oái :

- Vừa nãy mày bận chuyện là bận chuyện nàu đây HAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!? (Tôi hét thẳng vào tai nó)

- Ấy ấy ! Mày đừng hét thẳng vào tai tao , thủng màng nhĩ bây giờ

- TRẢ LỜI!!!!!!!!!!!!!! !!!! (tôi không thèm để ý đến lời nói của con Phương mà trợn mắt lên quát lớn)

- Từ từ đã.....Quả thật là tao bận lên đây để ngắm anh Thái Minh . Nhưng cũng có lí do chứ bộ .

- Lí do ????! NÓI ! (Tôi nói ra từ nào thì từ đó kèm theo đến 99.99% sát khí từ trong người tôi ra)

- À ! Vì trước đây , anh Thái Minh ra vào trường mình thì toàn đi dưới sân trường và cả căn-teen thôi nên tao chỉ được ngắm anh ấy từ xa nhưng hôm nay anh ấy lại vào lớp mình nên tao được ngắm anh ấy ở gần . Ôi! Hạnh phúc quá đi

- Hạnh phúc cái đầu mày ý , tao đang đau hết cả đầu đây.....

- À mà này

- Whát ????

- Sao mày lại được Dương với anh Thái Minh tranh nhau ” bẻ ” mày thế ?

- Hai thằng dở hơi

- Cái gì ??!

- Trậ tự đi ! Cô vào lớp rồi . (tôi đánh trống lảng ngay sang chuyện khác chứ cứ để con Phương tra khảo mình thì cũng đủ chết sớm)

————>>> 5 Tiết học trôi qua suôn sẻ

Reng.....!Reng.....!Reeeeeeeeeeeeng ! Tiếng chuông báo hiệu giờ học đã kết thúc .

Tôi đang dọn sách vở ra về . lúc đứng dậy , tôi suýt choáng ngã ngã ra đằng sau vì 1 lũ con gái lâu lâu hám zai đang bao quanh người đứng ở cửa . Không ai khác , đó chính là hot boy Thái Minh . Tôi kè , cứ ra ngoài bằng đôi lạng gỗ thì đột nhiên hai tay tôi bị nắm lại . Tên Dương và tên Thái Minh đang bám tay tôi . Tôi bàng hoàng nhưng ngay sau đó chuyển sang tức giận :

- Tôi đã bảo tôi và 2 người là kẻ thù của nhau cơ mà . Tại sao 2 người cứ ” BẮM ” theo tôi nhỉ ??????

- ” Bám ” theo cô ư ? NEVER (tên Dương nói)

Xong rồi tôi hất tay hần ra :

- OKE ! Vậy thì hãy để tôi yên

Nói xong tôi quay gót bước đi (T/g : chính xác hơn là quay lạng bước đi) mà không thèm để ý đến 2 bọn hần . Thời gian về sau , tôi không gặp tên Thái Minh nữa . Cong Dương , chúng tôi không nói chuyện với nhau đến nỗi nửa lời . Tôi cũng chẳng thèm để ý đến chuyện đó nữa mà bây giờ , tôi đang rất rất bận tâm đến 1 tròng bài ập chất cao hơn đỉnh everet (@_@)

* * * *

21. Chương 21

* * *

Cuối cùng thì kỳ thi chuyển cấp cũng đã tới . Đối với tôi , kỳ thi này quan trọng như thi Đại học vậy và tôi phải kiên quyết sẽ vô lớp chọn 10a1 nên tôi phải thật thật cố gắng . Hôm nay là 1 ngày cực kì đẹp trời , trời cao trong xanh , mặt nước lung linh , cảnh lá xanh xanh ,..... tôi nhắng nhít :

- OHHHHHHHHHHH YEAHHHH ! Thật không uống công bao công sức vui đầu vào học và quãng đường học dài 9 năm trời của mình . YEAH !!!!!!!!!!!!!!!

~ Hôm nay tôi thi cực cực cực kì tốt và tôi tất nhiên là rất rất rất tự hào về bài thi của mình . Ngay sau đó tôi về nhà với tâm trạng cực kì hưng phấn , làm việc gì cũng hát lú lo lú lô . Tôi mong chờ đến ngày mai quá vì ngày mai tôi sẽ nhận được giấy báo điểm ...

———— Ngày hôm sau ————

Tôi nhận được giấy báo điểm rồi , tôi đã hoàn toàn thành công khi vào được trường Chương Dương có tiếng và hơn thế tôi đã đứng trong top 2 học sinh có số điểm cao nhất trong hàng ngàn người và đương nhiên tôi đã lọt vào lớp 10a1 .

Tôi lao thật nhanh về nhà , hôm nay tôi nhất định đãi thằng em trai iu quý của mình 1 chiều mới được

KÍTTTTTTTTTTTTTTTTTT !!! Tiếng phanh xe gấp gấp của tôi

- YEAH ! Lương Mạnh Hải !! Ta vô cấp 3 rồi . YEEEEEEAAAAAAAAAH! (Tôi hét và cho cái cổ họng mở to ơ là to)

Từ trong nhà , Hải bật lỗ tai , mặt nhăn nhăn nhí nhí như con chó (cún iu) chạy ra :

- Mi lên cơn ak ?? IM để ta còn ngủ chứ

Tôi lè lưỡi châm biếm rồi bĩu dài môi

- BIẾN ! Ta ngủ

- Này ! Này ! Đừng làm ta tụt hứng chứ . Hôm nay là ngày dành riêng cho ta mà . Hôm nay ta sẽ khao người mộ chiều ăn no nê được không ?

- ĐÃI ? Nhân dịp gì ? Chả nhẽ nhân dịp người đỗ cấp 3 . Hahahahahaha..... Chả có gì ” HOT ”

- Đi đi mà ! Em trai yêu dấu của chị . Em có thể rủ thêm bạn em cũng được mà

Gãi hiện giờ đang trong tình trạng ” Chết lâm sàng ” vì tại sao nónis như vậy mà không thấy tôi phản ứng lại mà còn ningj nốt nó thêm . Hải đang nổi hết da gà lên —> rợn rợn người :

- Êu !!! Biinhf thường thì rất máu nhưng khi cáu thì lại rất hiền

- Hiền thì tốt cho người chứ tốt cho ai . Lúc hổ báo lên rồi thì đừng trách.....

- Oke ! Oke ! Ta đi ! Ở đâu để ta còn dẫn bạn ta đến

- Quán XX - đường XYXX . Okie men !!

- Ồ !

Tôi rút con đề yêu ra và alo cho con Phương . Hẹn nó ra khao và tiện thể chia tay bạn bè để khi nào có dịp mới hẹn gặp lại

(**** Ghi chú : Tôi và con Phương tuy cùng nhau đỗ cấp 3 nhưng nó không đủ điểm vào Chương Dương nên đành phải học trường khác)

* * *

Tôi đã ở chỗ hẹn lâu rồi . 15 phút sau thì có 1 chiếc LEXUS trắng đi chậm lại và dần dần đỗ hẳn trước cổng quán . Tôi nhìn con xe mà vẫn nghi ngờ vào suy nghĩ của mình . Bỗng nhiên dòng suy nghĩ đó vụt tắt khi

2 chàng thanh niên bước ra khỏi xe là 2 hot boy tuần tú , tỏa sáng (@_@) , không ai xa lạ , đó chính là : tên em trai yêu (quái) của tôi và tên mà tôi đang ghét ghét DUỖNG . Tôi tím tái mặt lại , nghĩ : ” Cái thằng kia ! Về nhà rồi thì mi biết mặt ta ! Dẫn bạn mi hả ? Hóa ra là cái thằng đại ca của mày ! TRỜI !”

. Mi đến đây làm gì ?

Tên Dương liền lạnh lùng quay lưng ngồi xuống cái ghế gần đó :

- Không phải việc của cô !

- Oke ! Tôi đi đây và gặp lại mi ở kiếp sau

Tôi chuẩn bị chuẩn thì từ đâu con bạn tôi chạy tới hét :

- OẢI HƯƠNG ! CHÚC MỪNG MÀY NHÁ !

- Ồ ! Mà mày làm ăn kiểu gì mà điểm thi thành ra như thế nàyHẢ ?

- Đã bảo là hôm ấy nhà tao có chuyện , tao phân tâm nên chẳng thể nào tập trung được

- Thôi ! Tự nhiên tao thấy ở đây không phù hợp nên tao cả mày đi quán khác

- O ! O!

- O quả mơ có hột

Thế rồi tôi đang sắp đẩy con Phương ra khỏi quán thì thằng Hải dang tay , đứng chắn trước mặt chúng tôi :

- Đứng lại !

- Không đứng (tôi vênh mặt lên cái)

- Thế có muốn ra đường ở không ?

- Tất nhiên là ” NO ” . Thế mi muốn ra đường sống với họ hàng nhà muỗi để được mấy em ý ” hôn ” ak

- Khôn hồn thì tiếp đãi ông chủ cho tốt không thì đào trước mộ của mình và vừa rồi đấy

Tôi giật nảy mình - O! Thôi Phương, ta ở đây cũng được.

Tên Dương từ nãy vẫn bắt chéo 2 chân ung dung như tên mộng lung vừa ngủ dậy

- Này ! Tên kia ... ! (Tôi chuẩn bị chửi tên Dương thì gặp ngay ánh mắt dữ dằn của thằng Hải, tôi chuyển sang ngọt ngào)...- À ! Cậu chủ Dương! Mời cậu sang bên này!

Tôi giữ lấy chiếc ghế, đưa ra vẻ kính cẩn. Thấy thế, tên Dương ” hùng dũng ” bước đến, chuẩn bị ngồi thì ...

ẦM! Một tiếng ngã lớn thảm cực luôn

-Há há há há! (Tôi lăn lộn cười, vật vã, cười chảy cả nước mắt, hô hô)

Con Phương thấy thế không dám cười ,chỉ tủm tỉm.

Quả thật cảnh tượng bây giờ thì ” thượng đế cũng phải cười ” luôn . Hấn hách dịch hết mức , tôi định tử tế với hắn 1 hôm nào ngờ hắn lại chà đạp lên sự tử tế đó , tôi phát khùng lên . ” Tốt thì tốt đến cùng ” nhé ! Tôi ” Tử tế ” rứt ghế lại , làm hắn ngã chổng quèo

Tên Dương giận dữ đến mức tím mày tím mặt . Hấn ” lồm cồm ” bò dậy và dậm chân ỳnh ỳnh ra khỏi quán . Tôi vẫn chưa kịp nén được trận cười hả hê thì tên ấy ra khỏi quán từ thuở xa xưa nào....

Lúc trước khi đi , Hải hướng ánh mắt hình viên đạn về phía chúng tôi . Rồi hai chàng trai ” sát khí đằng đằng ” bước vào trong ô tô , phóng thẳng . Tôi chột dạ , ngoảnh lại nhìn con Phương :

- Tao có quá đáng không mày ?

- Không

- Thế hả ? (mắt tôi sáng lên)

- Phải nói là rất rất rất quá đáng luôn . Mà mời cậu ấy đến mà mà đối xử với anh ấy như thế hả ? Quả này mà không xong rồi
- Tao có mời hần đến đâu . Thằng Hải mời hần đấy chứ.
- Tao không biết . Tao không quan tâm.
- Hix hix Cứu tao với
- THÔI ! Tao chuồn !
- Bạn bè thế hả con kia?

22. Chương 21

* * * *

Cuối cùng thì kỳ thi chuyển cấp cũng đã tới . Đối với tôi , kỳ thi này quan trọng như thi Đại học vậy và tôi phải kiên quyết sẽ vô lớp chọn 10a1 nên tôi phải thật thật cố gắng . Hôm nay là 1 ngày cực kì đẹp trời , trời cao trong xanh , mặt nước lung linh , cảnh lá xanh xanh ,..... tôi nhắng nhít :

- OHHHHHHHHHH YEAHHHH ! Thật không uống công bao công sức vùi đầu vào học và quãng đường học dài 9 năm trời của mình . YEAH !!!!!!!!!!!!!!!

~ Hôm nay tôi thi cực cực cực kì tốt và tôi tất nhiên là rất rất rất tự hào về bài thi của mình . Ngay sau đó tôi về nhà với tâm trạng cực kì hưng phấn , làm việc gì cũng hát lủi lo lủi lo . Tôi mong chờ đến ngày mai quá vì ngày mai tôi sẽ nhận được giấy báo điểm ...

————— Ngày hôm sau —————

Tôi nhận được giấy báo điểm rồi , tôi đã hoàn toàn thành công khi vào được trường Chương Dương có tiếng và hơn thế tôi đã đứng trong top 2 học sinh có số điểm cao nhất trong hàng ngàn người và đương nhiên tôi đã lọt vào lớp 10a1 .

Tôi lao thật nhanh về nhà , hôm nay tôi nhất định đãi thằng em trai iu quý của mình 1 châu mới được

KÍTTTTTTTTTTTTTTTTT !!! Tiếng phanh xe gấp gấp của tôi

- YEAH ! Lương Mạnh Hải !! Ta vô cấp 3 rồi . YEEEEEEAAAAAAAAAH! (Tôi hét và cho cái cổ họng mở to ơi là to)

Từ trong nhà , Hải bật lỗ tai , mặt nhăn nhăn nhí nhí như con chó (cún iu) chạy ra :

- Mi lên cơn ak ?? IM ể ta còn ngủ chứ

Tôi lè lưỡi châm biếm rồi bĩu dài môi

- BIẾN ! Ta ngủ

- Này ! Này ! Đừng làm ta tụt hứng chứ . Hôm nay là ngày dành riêng cho ta mà . Hôm nay ta sẽ khao người mộ châu ăn no nê được không ?

- ĐÃI ? Nhân dịp gì ? Chả nhẽ nhân dịp người đỗ cấp 3 . Hahahahahaha..... Chả có gì ” HOT ”

- Đi đi mà ! Em trai yêu dấu của chị . Em có thể rủ thêm bạn em cũng được mà

Gãi hiện giờ đang trong tình trạng ” Chết lâm sàn ” vì tại sao nónis như vậy mà không thấy tôi phản ứng lại mà còn ằngj nọt nó thêm . Hải đang nổi hết da gà lên —> rợn rợn người :

- Êu !!! Biinhf thường thì rất máu nhưng khi cáu thì lại rất hiền

- Hiền thì tốt cho người chứ tốt cho ai . Lúc hổ báo lên rồi thì đừng trách.....

- Oke ! Oke ! Ta đi ! Ở đâu để ta còn dẫn bạn ta đến

- Quán XX - đường XYXX . Okie men !!

- Ồ !

Tôi rút con đề yêu ra và alo cho con Phương . Hẹn nó ra khao và tiện thể chia tay bạn bè để khi nào có dịp mới hẹn gặp lại

(**** Ghi chú : Tôi và con Phương tuy cùng nhau đỗ cấp 3 nhưng nó không đủ điểm vào Chương Dương nên đành phải học trường khác)

* * *

Tôi đã ở chỗ hẹn lâu rồi . 15 phút sau thì có 1 chiếc LEXUS trắng đi chậm lại và dần dần đỗ hẳn trước cổng quán. Tôi nhìn con xe mà vẫn nghi ngờ vào suy nghĩ của mình . Bỗng nhiên dòng suy nghĩ đó vụt tắt khi 2 chàng thanh niên bước ra khỏi xe là 2 hot boy tuấn tú , tỏa sáng (@_@) , không ai xa lạ , đó chính là : tên em trai yêu (quái) của tôi và tên mà tôi đang ghét ghét DUỖNG . Tôi tím tái mặt lại , nghĩ : ” Cái thằng kia ! Về nhà rồi thì mi biết mặt ta ! Dẫn bạn mi hả ? Hóa ra là cái thằng đại ca của mày ! TRỜI !”

. Mi đến đây làm gì ?

Tên Dương liền lạnh lùng quay lưng ngồi xuống cái ghế gần đó :

- Không phải việc của cô !

- Oke ! Tôi đi đây và gặp lại mi ở kiếp sau

Tôi chuẩn bị chuẩn thì từ đâu con bạn tôi chạy tới hét :

- OẢI HƯƠNG ! CHÚC MỪNG MÀY NHÁ !

- Ồ ! Mà mày làm ăn kiểu gì mà điểm thi thành ra như thế nàyHẢ ?

- Đã bảo là hôm ấy nhà tao có chuyện , tao phân tâm nên chẳng thể nào tập trung được

- Thôi ! Tự nhiên tao thấy ở đây không phù hợp nên tao cả mày đi quán khác

- O ! O!

- O quả mơ có hột

Thế rồi tôi đang sắp đẩy con Phương ra khỏi quán thì thằng Hải dang tay , đứng chắn trước mặt chúng tôi :

- Đứng lại !

- Không đứng (tôi vênh mặt lên cái)

- Thế có muốn ra đường ở không ?

- Tất nhiên là ” NO ” . Thế mi muốn ra đường sống với họ hàng nhà muỗi để được mấy em ý ” hôn ” ak

- Khôn hồn thì tiếp đãi ông chủ cho tốt không thì đào trước mộ của mình và vừa rồi đấy

Tôi giật nảy mình - O! Thôi Phương, ta ở đây cũng được.

Tên Dương từ nãy vẫn bắt chéo 2 chân ung dung như tên mòng lung vừa ngủ dậy

- Này ! Tên kia ... ! (Tôi chuẩn bị chửi tên Dương thì gặp ngay ánh mắt dữ dằn của thằng Hải, tôi chuyển sang ngọt lùn)...- À ! Cậu chủ Dương! Mời cậu sang bên này!

Tôi giữ lấy chiếc ghế, đưa ra vẻ kính cẩn. Thấy thế, tên Dương ” hùng dũng ” bước đến, chuẩn bị ngồi thì ...

ẦM! Một tiếng ngã lớn thảm cực lùn

-Há há há há! (Tôi lẫn lộn cười, vật vã, cười chảy cả nước mắt, hô hô)

Con Phương thấy thế không dám cười ,chỉ tùm tùm.

Quả thật cảnh tượng bây giờ thì ” thượng đế cũng phải cười ” luôn . Hấn hách dịch hết mức , tôi định tử tế với hấn 1 hôm nào ngờ hấn lại chà đạp lên sự tử tế đó , tôi phát khùng lên . ” Tốt thì tốt đến cùng ” nhé ! Tôi ” Tử tế ” rụt ghe lại , làm hấn ngã chổng quèo

Tên Dương giận dữ đến mức tím mày tím mặt . Hấn ” lồm cồm ” bò dậy và dậm chân ỳnh ỳnh ra khỏi quán . Tôi vẫn chưa kịp nén được trận cười hả hê thì tên ấy ra khỏi quán từ thuở xa xưa nào....

Lúc trước khi đi , Hải hướng ánh mắt hình viên đạn về phía chúng tôi . Rồi hai chàng trai ” sát khí đằng đằng ” bước vào trong ô tô , phóng thẳng . Tôi chợt dạ , ngoảnh lại nhìn con Phương :

- Tao có quá đáng không mày ?
- Không
- Thế hả ? (mắt tôi sáng lên)
- Phải nói là rất rất rất quá đáng luôn . Mày mời cậu ấy đến mà mày đối xử với anh ấy như thế hả ? Quả này mày không xong rồi
- Tao có mời hấn đến đâu . Thằng Hải mời hấn đấy chứ.
- Tao không biết . Tao không quan tâm.
- Hix hix Cứu tao với
- THÔI ! Tao chuồn !
- Bạn bè thế hả con kia?

23. Chương 22

- Này mày chưa dãi tao cơ mà !!
- Dãi điếc gì nữa ! Mày biết tên khốn đó là ai không ?
- Mày bị quáng gà ak ? Tao mà không biết cậu ấy thì tao còn biết vào đây !!?
- Hấn là ông chủ của gia đình tao đấy !!
- HẢ !!!!!? Ông chủ ?..... chẳng nhẽ ba mẹ mày làm việc cho cái công ty lớn lớn đó sao ? (con Phương trở mắt ra nhìn tôi , hỏi lớn)
- Đúng vậy ! Thế mới là vấn đề đây này ! Quả này tao chết chắc rùi mày ơi
- sao thằng Hải lại đi theo cậu ấy (Phương tò mò)
- Nó là đàn em của tên ấy . Mà tao cũng chả biết nữa , thấy nó bảo thế
- Hả ?? Vậy là thằng hải là anh hai củ bang Bạch Hổ sao ? OH MY GOD (con Phương quả này thực sự sock nặng rồi)
- Bạch Hổ ? Đây là cái gì ? Sao thằng Hải lại là anh hai gì gì đấy chứ ?
- mày thực sự không biết chuyện gì sao ?
- Đúng ! Tao mà biết rồi thì tao chẳng phải hỏi mày làm gì
- Mà thôi tao không kể cho mày chuyện này được đâu kể ra là tao..... (Rồi con Phương thè lưỡi ra lấy tay đưa ngang qua cổ như dao cứa)
- Mày kể đầu đuôi ra cho tao nghe xem nào . mày mà không kể thì coi như tình bạn mấy năm nay của chúng ta đặt dấu chấm hết đấy ! Tao đang nói rất nghiêm túc

- Ừm thì một tập đoàn có 2 thế lực tranh giành , đó chính là hai anh em nhà này này .! Hai người này , mỗi người xây riêng cho mình một bang phái hùng mạnh, đi đâu thì sát khí tỏa ra theo đấy ! Bang Bạch Hổ _ người đứng đầu là Dương và bang Hắc Long_ anh Thái Minh cầm quyền . Bên ngoài thì lạnh lùng nhưng bên trong thì sát khí phải biết

- HẢ ????! Mới có lớp 9 mà tên Dương đã.....

- Thế mày có nghe không ? Mày làm tao mất hết cả hứng

- có ! Có ! mày kể tiếp đi

- Và 2 thế lực này chém giết lẫn nhau để giành được tập đoàn vì 1 nước không thể có 2 vua được.....

- Kể tiếp đi

- Hết rồi cưng ạ !

- Sao lại hết ?

- Thì tao nghe người ta kể được có vậy thôi àk !!!@_@

- Ít thế

- Ít ỉe gì ! mày lo cho cái thân mày đi , sắp chết đến nơi rồi mà vẫn còn đứng ở đây hóng với chả hót

- Oh my god ! Mà sao thằng Hải lại là anh hai của cái bang gì gì ấy

- Tao cũng không biết ! Tao còn ngạc nhiên nữa là

- Thôi 1 Tao về trước đây . về xem tình hình như nào đã !

- ừm ! Bye

thế là chúng tôi chia tay nhau . Tôi phóng thật nhanh về nhà !

” nếu nhà mình bị ra đường thì sao nhỉ ? Mình phải sống ngoài đường ư ? Ờo ! Thôi chả dám nghĩ tiếp nữa!- tôi vừa chạy về vừa suy nghĩ lan man rồi tự rằng mình thoát ra khỏi nó rồi 3 chân 4 cẳng cắm đầu cắm cổ phi thật nhanh về nhà.

Về đến cổng, tôi mở khóa sững sờ khi biết khóa nhà tôi đã đổi và tự nhiên có người đi ra bảo với tôi rằng:

- Từ bây giờ đây không còn nhà của cô nữa. Tập đoàn chúng tôi đã thu lại căn nhà này.

- Hả????????? Bác nói j? Tức là đây là căn nhà của tập đoàn j j ấy ư? Nhà cháu chỉ ở nhờ thôi á?

- Đúng.....Tôi vừa có lệnh thu hồi xong.

- Ôi không... hix hix....(Tôi nước mắt giàn dụa chạy thật nhanhP)

Tôi đi vào 1 hẻm vắng...bỗng tôi giật nảy mình khi thấy tiếng bước chân ở sau lưng mình. Tôi quay đầu lại. Bộ mặt ghê tởm của 4 tên du côn đập vào mắt tôi.

-Này! Cô em xinh đẹp đi cùng bọn anh nhé cưng??

24. Chương 23

- Mấy tên biến thái

- Con này Láo

Thằng cầm đầu định chuẩn bị dơ tay lên tát tôi thì bỗng nhiên có 1 cánh tay khác chặn lại giữa chừng . rồi lần lượt cả 4 tên biến thái nằm đo đất hết một lượt . Từ đầu đến một đám người mặt mũi bặm trợn , gây gộc , đánh cho 4 tên kia máu me be bét

Tôi chỉ biết đứng đấy bịt mắt lại còn 4 tên kia thì cứ rên rĩ xin tha đến nỗi cái tai của tôi không tài nào chịu thêm được nữa , tôi hét

- DỪNG LẠI HẾT ĐIIIIIIIIIIIII ! Tôi xin mấy người đó

Mở mắt ra , tất cả dừng hết lại . 4 tên kia máu chảy thành dòng mà vẫn quỳ xuống dưới chân tôi xin tha mạng

- Chị ! chị tha cho em ! Từ nay về sau em không dám nữa đâu ạ

Tôi ấp úng nói mãi không nên lời :

- Không.....Không sao đâu ! Thôi ! Mấy người về nhà hết đi

nghe xong tôi nói bọn hần hất hải chạy hết đi

- Sao..... sao lại là anh ? (tôi thật sự là ngạc nhiên khi thấy Thái Minh . Tôi chợt nhớ ra và biết rằng Thái Minh chính là người cầm đầu lũ côn đồ này và cũng chính là bang chủ của bang phái Hắc Long)

- Cô không muốn ?

- Không ! Cảm.....ơn.....a.....nh (tôi nói vấp vấp . Bởi nói " cảm ơn " thẳng cha này thì nhục lắm)

Hần quay người đi và kéo theo 1 lũ . Hừ hách dịch vừa thôi em ạ !

Tôi đi lang thang khắp chốn . Tôi cảm thấy đói - mệtkj , tiền thì không có , lại còn giữa trời nắng chang chang nữa chứ

———— Ngất ! Tôi xỉu luôn ————

———— Tỉnh dậy ————

Điều đầu tiên tôi cảm nhận được là mình đang được nằm trên một chiếc giường thật êm ái : " Ồ ! Mình tưởng mình đang ở ngoài đường chứ nhỉ ? Chẳng nhẽ mình đang mơ ư ?" . Tôi quay người sang bên phải thì nhìn thấy ngay tên thái Minh đang nhắm mắt đeo Ipod nghe nhạc một cách thanh thản

- trời ơi ! Đến cả giấc mơ mình cũng bị tên này ám ư ?

Tôi đột miệng thốt lên . tên Tghais Minh từ từ mở mắt nhìn tôi và nhếch mép . tôi ngỡ ngàng nên quay nhẹ người sang phía bên kia nhoe s thử mình một cái xem đây có phải là giấc mơ hay không

- á đạu ! Ồ hơ , đau vậy thì mình không phải nằm mơ rồi

Tôi bắt đầu từ từ ngoảnh mặt lại phía tên Thái Minh vẫn thấy hần ngồi đấy và.....

- Á Á Á Á Á Á Á Á

~~! (Tôi hét cực cực kì to) - Tôi đang ngủ sao anh lại ngồi đây . Anh không biết là nam nữ thụ thụ bất thân ak . Sao anh lại..... (tôi bắt đầu lấy chăn che che người tôi lại - Ax ! nhìn tôi lúc này điên dễ sợ)

- Cô làm cái gì vậy (trông tôi như thế này hần cầu mày lại)

- Ồ không ! Không làm gì Mà sao tôi lại ở đây với anh vậy . Đây là đâu ?

- Nhà tôi

- Nhà anh ???!

Đúng

- Sao tôi lại ở nhà anh ?

- Ngất (1 câu cộc lốc kinh khủng)

- tôi ngất ???/! Mà sao anh cứ phải trả lời tôi cộc lốc thế nhỉ

-0 Không phải việc của cô

- ! (Tôi tức ơ là tức mà không làm gì được tên khốn ấy)

Chỉ có thể :” Ngậm lại cái cục tức 1 lúc

Tránh được nỗi lo trăm ngày ”

- À mà này.....Tôi có thể nhờ anh giúp tôi 1 việc được không ?

- Gì ?

- Anh.....Có thể cho tôi vay 1 số tiền được không

- Vay ?

- Đi àm ! tôi có việc

- Trình bày sự việc

- tôi đi thuê nhà

- thuê nhà ???!

PhẢI ! ‘ Nhà tôi bị cái tập đoàn nhà anh thu hồi rồi còn đâu

- thu hồi ? !!

- Đúng !

Thế rồi Thái minh lấy điện thoại ra nói nói cái gì đấy sau đó mặt hấn tím lại

-

25. Chương 24

* (chú thích : Thái Minh gọi điện tới tập đoàn tìm nhà vừa bị thu hồi , nhưng gọi đến thì nhân viên bảo rằng cái nhà đó thuộc quyền tài sản sở hữu của Dương)

Thái Minh từ từ tiến gần lại tôi ... rồi đi qua

- Gây ra thì tự đi mà lấy lại (Anh ta hờ hững nói 1 câu)

Tôi đã tức rồi đấy . Không giúp thì thôi việc gì phải miệt thị người ta như thế . Hức hức :

- Này nhá ! Anh có phải là con người không vậy ? Anh không giúp tôi thì thôi lại còn miệt thị tôi này nọ . đồ vô lương tâm , hức hức (tôi đã sắp thành ” ăn xin ” rồi mà hấn lại làm thế . Vừa ” rơi lệ ” tôi vừa nói rõ to)

Nước mắt đang rơi, tâm trạng đang uất ức , bỗng TM tiến sát , sát , gần mặt tôi

- Anh.....hức.....hức....!

- 5 giây để nín ! (phán)

- hức.....(còn 2s)

-.....

-.....

BỐP ! BỐP ! (hấn vỗ tay 2 phát rồi bác quản gia bước ra ,hỏi):

- Thưa tiểu thư , tôi đã chuẩn bị phòng cho cô rồi ạ

- Phòng.....phòng nào ?

- từ bây giờ cô sẽ ở đây !

- Ở ĐÂY ???! (Tôi trố cả 2 mắt , định nhất quyết từ chối thì tên kia ra lệnh luôn)

- Cô muốn ra ngoài đường ở ?

- Không không không ! Tất nhiên là không (tôi lắc đầu quày quật)

Rồi hấn đi lên phòng của hấn luôn. tôi cũng chẳng thể làm gì liền đi theo bác quản gia lên nhận phòng .
HAZZZZZ . Vì trải qua nhiều sự việc quá nên tôi ngủ thiếp đi

(Thái Minh thấy tôi ngủ rồi nên không nỡ gọi tôi dậy (t/giả: Ôi ! Tốt bụng woa'.....).....nhưng TM nghĩ :” cho cô nghỉ hôm nay ,.....mai cô sẽ chết với tôi....) (t/giả: nham hiểm quá)

Trời chưa sáng ,bỗng tôi thấy lạnh lạnh . Mở mắt ra , cả cái bản mặt của Thái Minh lại đập vào mắt tôi .
Trong tay hấn còn caamfcais chặn tôi đang đắp

- Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á

! Anh làm cái gì vậy ??! Anh định.....định.....làm cái gì hả ??

Tôi bật dậy và dật lấy cái chăn , quần quanh người.

26. Chương 25

-Cô có cảm mồm vào không thì bảo ?

- Không cảm ! Nam nữ thụ thụ bất thân, anh vào phòng tôi làm rì ?

- DẬY!

- Dậy bây giờ ?

- Đúng !!!! (Hấn nói xong liền ném cái cây lau nhà cho tôi)

CỐP ! Trúng đầu tôi rồi

- Anh có bị thần kinh không hả? Tôi điên lên rồi đấy

Thế rồi hấn nhếch mép 1 cái rồi từ từ tiến sát mặt hấn vào mặt tôi , gần , gần.....Nhưng lần này tôi không sợ , tôi sử dụng cách ” gây ông đập lưng ông ” luôn Tôi cũng giương mắt , tiến lại gần giống hấnHấn như biết trước ý định của tôi , vẫn cố tiến sát càng sát hơn .Tôi sợ ư ? SHIT

(Nhìn cảnh tượng này thật kinh khủng , kinh kinh khủng luôn) (T_T)

MÔI CÁCH MÔI 1mm RỒI ! TT TT

” trời ơi ! Gần quá sao hấn lại dám gần như thế này cơ chứ . Mình cứ tưởng hấn không dám . Ai dè.....hix hix

Đến giờ thì tôi cảm thấy lạnh toát hết cả sống lưng , mồ hôi hột tuôn lã chã . ” ối ! cái gì thế này!!” .Hấn bắt đầu nhắm mắt lại.Tôi kinh hoàng nhắm tịt mắt lại luôn , tôi không muốn nhìn thấy cái cảnh tượng kinh khủng này ! Tim tôi đang đập nhanh ơ là nhanh . Chúa Amen ơi, cứu con.

27. Chương 26

. Như đã thành công , hần nhếch mép cười nói :

- Có đi lau nhà không ?
- Không !! (Tôi vẫn cứng đầu cứng cổ mặc dù đã rất hoảng)
- Vậy thì tiếp tục !!!
- CỐ (lần này thì tôi phải đồng ý chứ không chịu để mất nộ hân đầu của tôi)

Thấy tôi đồng ý hần liền ra xa tôi , dứt tay vào túi quần rồi thanh thản đi ra ngoài để lại tôi một mình trong một mớ suy nghĩ hỗn độn

tôi thở dài , đưa tay lau mồ hôi . Sao hần diễn kịch giỏi thế nhỉ . Đến mình cũng phải chịu thua . Tôi vẫn còn rờn rợn , rồi tôi cầm lấy cây lau nhà và chuẩn bị dọn dẹp . Đồng hồ bây giờ là 5h (sớm quá T.T)

Vậy mà mãi tôi mới lau xong cái biệt thự to kinh khủng này . Mất khoảng hơn một tiếng để lau xong cái nhà . Đây chỉ là lau sàn nhà thôi chứ chưa kể đến việc phải dọn dẹp . Tôi lau qua loa thôi mà mất hơn cả 1 tiếng . Ở đây sớm muộn gì mình cũng chết non

(6h30p - tôi thẫn thờ đi vệ sinh cá nhân rồi đi học . Phải đi bộ ư ? Tên kia đi trước nửa tiếng rồi còn đâu . Mình ở đây sống dở chết dở quá)

Vừa đi ra khỏi cửa thì

- Ô ? Cô là ai mà vào được nhà này (Tôi ngạc nhiên khi thấy một người đàn bà lạ bước vào căn nhà này)
- Ô ? thế cô là ai ? Ngày nào tôi cũng dọn dẹp ở đây mà chưa thấy cô bao giờ ?
- HẢ ? Cô là người giúp việc ??
- Đúng ! Thế cô là ai ?
- Tôi là..... Cháu là người ở nhờ nhà này ạ !
- Ở nhờ ? Tôi chưa bao giờ thấy cậu chủ gần phụ nữ cả
- Hả ?
- Đúng ! Cô lừa tôi hả ?
- không.....không.....cháu.....cháu (tôi nói ấp a ấp úng làm cho cô giúp việc thêm nghi ngờ)
- Trôm.....Trôm(Cô giúp việc hô to)
- 0 Có chuyện gì thế ? (Tiếng của tên thái Minh không biết từ đâu vọng ra)
- cậu chủ ! nhà mình có trộm
- trôm ?
- cô ấy bảo tôi là trộm nhà anh (tôi thanh minh 0
- 0 ơ.....tôi xin lỗi tiểu thư.....tôi xin lỗi.....
- Nhìn mặt tôi như thế này mà giống troomj ư ?
- Quá giống (thái Minh nói toẹt luôn 0....- thôi , cô đi làm việc đi
- Vâng 9 cô giúp việc nghe lời hần)
- À mà không cần lau nhà . có " osin " khác lau nhà rồi (cô giúp việc chưa kịp đi lau nhà thì Thjais Minh lên tiếng . Đã thế còn nhấn mạnh từ OSIN nữa chứ . Tức quá)
- Vâng 9 cô giúp việc đi làm việc luôn - trợ việc phải lau nhà ^^ 0
- NÀY ! ANH BẢO AI LÀ " OSIN " NHÀ ANH HẢ ????

- cô

- ANH NÓI LẠI CHO TÔI XEM MNAOF (Tôi đỏ mặt phùng phùng , tiểu thư như tôi phải đi làm osin á ?? SHIT)

- Cô

- Anh.....anh

- sao ?

- Ành đừng tưởng tôi ở đây mà anh bắt nạt được tôi nhá ?

- cô đang ở nhà tôi đấy ! Vậy thì cuốn xéo ?

- Ơ.....Ơ.....không.....khoong

- vậy thì.....

- tôi sẽ ;làm osin cho nhfa anh được chưa ? (tôi dài mở ratốt nhất là nhẫn nhịn không ra đường mà ở nhá)

- OK (hấn quay đầu bước ra cổng)

- NÀY ! Tại anh làm tôi muộn hocj rồi đấy

- Tại tôi ???!(Hấn hỏi pahir đều kinh kinh kinh khủng)

- không ! Khôngtại

- AI ?

- TÔI (tôi nhắm chặt mắt , tay chỉ vào người mình)

Ặc....Ặc.....sao mình lại sợ thằng cha này nhỉ . TẠI SAO ???? Phải tìm cách trả thù mới được

Thấy tôi cứ đứng như trời trồng , Thái Minh lên tiếng :

- cô còn đứng đấy ak ??

- kệ tôi

- Cứ đứng đấy nhé ! Tôi đi trước

- Anh đi thì kệ anh , tôi đi bộ , anh đi xe mà

- Cô không muốn đi nhờ ?

- có chứ

- Đi

Thế rồi tôi với Thái Minh đi vào chiếc xe BMW khởi hành đến trường

* * * * *

- Này ! Anh đi cách đây 1 tiếng rồi mà . Sao lại tự nhiên chui ở đâu ra vậy ?

- Chờ cô . Con gái gì mà lễ mề

- Lễ mề ? Có mà anh ế

- Cô ế

- Anh ế

- cô ế

(Tác giả : @_@ chịu hai người này luôn , lúc nào cũng chí chóc nhau)

* * * * *

Hôm nay là ngày khai giảng của trường Chương Dương . tôi là học sinh mới đến

Cả trường đang nhốn nháo , chật kín sân trường . Bỗng từ đâu xuất hiện 1 chiếc BMW đen và 1 chiếc Lexus trắng - 2 chàng thanh niên đối lập nhau đang từ từ tiến vào trường

* * * * *

- Đông thế

- Đông chả qua nó không ít

- Shit

* * * * *

tôi bước ra từ chiếc BMW đen

ỒA ỒA ỒA ! tất cả ánh mắt đều hướng vào tôi , ngạc nhiên hết mức

sau đó lại có những tiếng xì xào bàn tán , ghen ghét có, ngưỡng mộ có,.....

tiếp theo , 2 hoàng tử bước ra (Thái Minh và Dương) . tên Dương mới vào trường mà thành hoàng tử rồi cơ đấy

Tôi nghĩ không nên dây dưa với hai tên này nên chuồn luôn . Đi tìm biển hiệu lớp 10a1

- A ! Tìm thấy rồi (vừa nhìn thấy cái biển hiệu 10a1 , tôi 5thets lên như nhìn thấy vàng)

Bởi cái trường rộng này , tìm cái biển hiệu 10a1 bé nhỏ này như kêir mò kim đáy bể ý .

Vào hàng , tất cả ánh mắt đều hướng hết về phía tôi

- gì vậy (tôi lên tiếng 0

các ánh mắt liền quay hết ra chỗ khác . vẻ sợ sệt . hình như họ nghĩ tôi là họ hàng thân thiết với hai chàng hoàng tử của họ đấy mà . À mà tên Dương không được vào lớp chọn ư ? Sao không thấy bản mặt hấn đâu nhỉ ?

xong xuôi hết , lễ khai giảng cũng đã kết thúc . chúng tôi vào lớp để phân công chỗ ngồi . Vừa bước vào lớp tôi đã thấy tên Dương ngồi trên bàn . Bây giờ hấn là kẻ thù không đội trời chung của tôi.

tôi đi qua hấn , lạnh lùng . Còn mấy đứa con gái trong lớp cứ reo hò , la hét khi thấy " hoàng tử học cùng lớp mình . tôi cảm thấy muốn rợn da gà quá . Sao chúng nó " đại trai " thế nhờ ? HAIZZ

* * * * *

28. Chương 27

* * * * *

- Nghiêm (Trưởng lớp trưởng lớp tôi hô ! Cô giáo bước vào lớp)

- Cô chào các em . Xin giới thiệu , cô tên là Vang - Đoàn Thị Vang . Rất vui khi được làm chủ nhiệm lớp các em . vậy , bây giờ cô sẽ xếp chỗ cho các em

Chúng tôi lon ton ra ngoài ban công xếp hàng (cứ như con nít vậy 0

- Bây giờ , cô sẽ sắp xếp các em theo trường nha . Nào : Bàn 1 : Hoa -Lan (chương dương)

Bàn 2 : Trương- Nhung (Chương Dương)

bàn 3 : hải - ly (chương Dương)

tim tôi đập thành thịch , nó linh tính cho tôi một điều không hay sắp xảy ra

Bàn 4 mai Mai - ngọc (Chương Dương) (hả ??? Mai Mai)

bàn 5 Dương - Hương (chương dương)

.....

.....

**** Và các học sinh trường khác ****

- hả ? (sao tôi lại đen đui thế này hả trời oiii ?)

Tôi nhìn sang tên dương xem hắn có phản ứng gì không . ” Bình chân như vại ” ? . Tức quá !! Ngồi vài hôm mà tâm trí tôi cứ rối loạn hết cả lên , tôi không muốn ngồi với hắn thêm 1 chút nào nữa

Tôi ngồi im phăng phắc , mở sách ra đọc bài trước .

Đọc sách được 1 lúc mà đầu tôi cứ vang vẳng . Tôi gục đầu xuống bàn và nhắm mắt ngủ

Tiếng xì xào về tên Dương không ngớt , cứ xì xì xào xào bên tai tôi làm tôi không có đến nửa phút yên tĩnh

RẦM!!!!!!!!!!!!!! Tôi dùng hết sức lực của mình đập tay xuống bàn , mạnh ơi là mạnh . cả lớp im phăng phắc hướng hết ánh mắt về phía tôi . tên Dương thì vẫn thản nhiên như thằng điên như mới ở trên cao nguyên xuống núi

- CÁC BẠN LÀM ƠN VẶN NHỎ CÁI VOLUM XUỐNG ĐI Ạ ! Minh thì mình thích sự yên lặng hơn là ồn ào (tôi đồng dạng nói cứ như anh hùng Trần Quốc Tuấn công bố bản hịch ý)

- mày là cái thá gì mà dám ra lệnh cho tao hả ? (Mai Mai - cái con được cho là chị hai của khối 8-9 của THCS Chương dương lên tiếng)

mấy đứa trong lớp biết là mai Mai không phải người bình thường nên cũng im , giao phó cho Ắ

- Mình là cái thá gì sao ? Ờ ! Thì mình là cái thá chứ là cái gì . bạn nói gì mà ” stupid ” thế !

- mày dám nói tao điên độn hả ? Con ranh này....

mai mai xông vào bắt tóc tôi , tôi không thèm bắt tóc lại mà..... bình tĩnh dơ tay , nắm lấy tay nó , bẻ một cái làm nó kêu oai oáirồi bẻ tay ra sau

- bạn đừng ” rẽ rách phong cách rẽ lau ” như vậy . Đánh không lại thì đừng có ” hỏ báo ” ha (nói xong tôi thả tay mai Mai ra và dẫn nó ra)

- mày được lắm ! Mày cứ nhớ đấy ! tao không tha cho mày đâu

- CẬM (tên dương lên tiếng)

-..... (mai mai câm luôn)

cả lớp cũng im phăng phắc luôn

Tôi bức xúc đi ra khỏi lớp đi dọc hành lang lững thững

Tôi đi qua lớp 11a1 - lớp của thái minh . Thái Minh nhìn thấy tôi rồi - tôi không để ý gì đến xung quanh . tôi dừng chân lại ở bãi cỏ non xanh của trường . tôi nằm luôn xuống bãi cỏ , tận hưởng ánh nắng hồng của mặt trời với những giọt sương tinh khiết còn đọng lại trên những cánh cỏ

bây giờ tôi chỉ muốn ngủ 1 giấc thật sâu . tôi ngủ say ời là say , say đến nỗi không biết những gì đang xảy ra ở xung quanh . chắc sáng nay tên kia gọi tôi dậy sớm quá nên.....

Tôi đã ngủ say , ngủ để quên đi tất cả những gì mệt nhọc của ngày hôm nay . thức ra thì lúc tôi đi ngang qua lớp thái Minh thì Thái minh đã đi theo tôi . hơn thế , lúc tôi đi ra khỏi lớp , tên dương cũng đi theo tôi : 2 chàng ” Hoàng tử ” đã nhìn thấy nhau , lạnh lùng nhìn nhau và cũng lạnh lùng bước men theo con

đường dẫn ra bãi cỏ . Hoảng hốt khi nhìn thấy tôi đang nằm sóng Soài trên bãi cỏcả 2 bước đến gần và giành giật lấy ‘ tôi ’không phân thắng bại . hai người xô vào nhau , đánh đấm nhau . Rất tiếc là tôi đang ngủ say nên không xem được cảnh này

.....

Rồi 5p sau , từ đâu đó có 2 tốp người mặt mày bặm trợn , sát khí , tay cầm kiếm - cầm súng - cầm gậytiến vào sân cỏ của trường . Lúc đó trống ra chơi cũng vang lên . Cả trường ủa ra sân như đàn ong vỡ tổ , nhưng đột nhiên ai nấy đều ” xanh mắt mèo ” nhẹ nhàng đi theo sau đám người bặm trợn kia , từng tốp từng tốp học sinh kéo nhau ra bãi cỏ sau trường .

Lại một cảnh tượng trở trêu nữa . Tôi thì đang thần nhiên NGỦ . Còn hai ” hoàng tử ” thì máu me be bét , đám người - tức phe phái của họ cũng đang thanh toán lẫn nhau . Xung quanh thì đông đảo các học sinh hướng ánh mắt vừa sợ hãi vừa tò mò vào hai chàng hoàng tử (mà còn là 2 anh em ruột của nhau nữa chứ) . Các thầy cô giáo không ai dám làm gì bởi vì cái trường này chính là cái tập đoàn của nhà hấn

*

*

*

*

*

Mở mắt (Tôi vừa mở mắt sau một giấc ngủ thần tiên dài ời là dài)

- A A A A A A A A ! 2 người đang làm gì vậy

(2 chàng trai liền ngoảnh mặt đầy máu nhìn tôi . Tôi kinh hãi . Tất cả mọi người đều dồn hết ánh mắt về phía tôi)

Tất cả đứng im như tượng

UỶNH ! 2 thân thể to lớn ngã xuống

Sau đó , tất cả trường xúm vào 2 chàng trai , gọi cấp cứu đến

Ồ ! Í ! E ! Ò ! Í ! E !!!!!!!

Hai chàng trai được đưa lên xe và đến bệnh viện ngay tức thì

HẾT PHẦN 2

29. Chương 28

* * * * *

PHẦN III : LOVE TRIANGLE (CHUYỆN TÌNH TAY BA)

Vì 2 cậu ấm của trường xảy ra chuyện nên tránh phiền phức , trường đã cho nghỉ sớm . Ngày khai trường đầu tiên của tôi lên cấp 3 là như thế đấy . Haizz (Thái Minh ở bệnh viện để yên nghỉ cùng tên dương nên tôi không có chỗ để về . tôi đành phải rẽ vào nhà bác họ của tôi ngủ nhờ

* * * * *

Ngày hôm sau đến trường , muôn vàn tiếng xì xào bàn tán chuyện của hai ” hoàng tử ” . Có rất nhiều ý kiến đưa ra nhưng trong đó làm tôi ” sững sờ ” nhất khi Mai Mai thì thâm vào tai của tôi :” tao biết chỉ vì mày mà hai anh ấy mới chém giết lẫn nhau . Tao sẽ không tha cho mày đâu ” . Tôi im lặng không nói gì

Tôi lững thững đi vào lớp

Vừa vào cửa lớp , tôi thấy ồn ào ơ là ồn ào . Bỗng tôi giật nảy mình , suýt rớt tim . Con Phương từ đâu nhảy ra òa tôi :

- ơ! Phương ? Sao mày lại ở đây ? (tôi trở mắt ngạc nhiên)

- TAO ĐƯỢC CHUYỆN SANG CẤP 3 CHƯƠNG DƯƠNG RỒI ! YÀ HỨ.....! (con phương hét to ơ là to)

- hả ???!! (Tôi sắp ngã ngửa vì ngackj nhiên).....- mày không đùa t đấy chứ ?

- Tất nhiên rồi ! Ya.....! Tối nay tao mời mày sang măm măm cùng gia đình tao ha !

- Ok ! Ủa ? Mà mi học lớp nào zợ ?

- Tất nhiên là đây rồi ! hớ hớ hớ !

- Lớp này ?

- Đúng ?

- Nghi ngờ ak nha ! Sao mày đang ở trường khác mày lại chuyển được vào trường này , lại còn 10a1 nữa cơ chứ !

(Tôi nghi ngờ . Sao đang trường bình thường nó lại có thể chuyển sang trường chuyên , lại còn vào lớp giỏi nữa. hay là.....nó đút tiền ???!!!!)

- Diên ak ! Tao làm đơn xin nhà trường cho tao thi lại . Thế là may mắn tao lại đủ điểm vào trường này , lớp này và học cùng mày . HEHEHE

- Thật á ??

- Tất nhiên rồi

- Yaaaaaaaaaaaaah ! sướng rồi ! Mày học cùng tao , tao không " alone " nữa rồi .

- Tối đi đập phá nhá

- Oke

- Bây giờ vào lớp thôi

- Start

Thế là 2 đứa con gái sánh vai nhau bước vào lớp . Các ánh mắt hướng vào chúng tôi . Chúng tôi tất nhiên là phải " đáp trả " cho đúng lễ nghĩa chứ . ! Rồi chúng nó " e ngại " quay đi .

Có con Phương , tôi tự tin lên hẳn

Chỗ ngồi thì cô chưa xếp chỗ cho nó nên nó ngồi tạm vào chỗ của Dương . Nhắc đến Dương làm tôi lại nghĩ về hai anh em nhà này . haizz. Tôi đã đau đầu lắm rồi > Mai Mai không nói tôi cũng không ngờ 2 anh em nhà này vì tôi mà làm như vậy . chắc gì đã là như vậy

-Nghiêm ! (tiếng lớp trưởng vang lên chấm dứt ngay cái suy nghĩ " mông lung " của tôi)

Cô bước vào lớp

- hôm nay lớp ta có 1 bạn mới vào ! Chúng ta cho bạn một tràng pháo tay nào

ÀO ÀO ÀO

- Như các bạn đã thấy , toàn trường cũng đã thấy . hôm qua ,, 2 cậu chủ của trường có 1 sự xô xát không hề nhẹ nên nhà trường cho các em nghỉ . sau giờ nghỉ hôm nay lớp ta , toàn trường sẽ phân công từng lớp một sẽ đến bệnh viện hỏi thăm cậu chủ . mỗi lớp được đại diện 1 người . Ai đại diện cô sẽ suy nghĩ sau . Nào ! bây giờ cô sẽ sắp chỗ cho bạn mới nha . Ak quên , em giới thiệu mình cho mọi người biết đi

- Dạ ! Em thưa cô ! Thưa các bạn ! Mình là Phương , rất vui khi được làm 1 thành viên chính thức của lớp mình

- Rồi ! Phương ! Em ngồi cạnh Mai Mai , còn Ngọc thì hãy xuống bàn cuối dưới kia

- Vâng ạ

Con Phương và tôi tiu ngủ nhìn nhau . Mai Mai thì nhuýt nguẩy đắc ý (@_@)

* * *

Buổi học diễn ra một cách suôn sẻ . Đến cuối giờ cô thông báo :

- Cô đã quyết định rồi . Cô sẽ để mai mai thay lớp đi

mai mai đứng dậy:

- Dạ thưa cô.....chút nữa em sẽ đi luôn ạ

- Được rồi ! bây giờ các em nghỉ

————— Cả lớp ra về —————

* * * * *

(CHÚ THÍCH : Việc Phương vào được trường này không phải vì thi lại hay gì..... Phương được Thái Minh gặp và chiêu cố . Nhằm để giúp đỡ Hương cũng là để làm ” thám tử ” cho Thái Minh về mọi biến cố của Hương)

* * * * *

30. Chương 29

* * * * *

- Phương ak ! (tôi nũng nịu gọi con Phương)

- Ôi ! Gọi gì em vậy anh ? (Phương cũng đáp trả tôi)

- Em có thể cho anh ngủ nhờ 1 đêm được không ?

- Tất nhiên là được rồi . ủa ? Nhưng mà sao vậy mà

Tôi vừa đi vừa blo bla kể chuyện diễn ra khi không có con phương ở đây . Nhưng tôi không kể rằng Dương đã thu hồi nhà của tôi mà chỉ kể nhà tôi bị thu hồi . Tôi cũng không kể việc tôi ở nhà Thái Minh mấy hôm nay

- thôi ! mà làm con nuôi của ba mẹ tao mấy ngày cũng được

- ok

- Hahahahaha (chúng tôi cười to ơ là to))

* * * * *

- Chúng mà ơ i ! 2 ” hoàng tử ” tỉnh lại rồi đấy ! nghe nói những đại diện của lớp không ai dám bước vào cả . Hai anh ấy ra lệnh : ai mà dám bước vào thì cho gia đình đi ăn xin luôn

Tôi với Phương đi sau 1 tốp người , thấy chúng nó bàn tán chuyện của 2 tên kia . Tôi cũng chẳng quan tâm . Con Phương nhìn tôi mỉm cười nhẹ rồi quay đi

Cả trường đang nhốn nháo , chen chúc nhau , bỗng có hai tốp người (@_@ ! Hả ??! Lại là người của tên Dương và tên Thái Minh . tôi gặp họ rất nhiều lần rồi) đang từ từ tiến tớichỗ tôi . Tôi quá rõ họ chuẩn bị làm gì rồi nên tôi ” phán ” :

- Này ! Tôi nói cho mấy người biết . Mấy người thích đánh nhau thì đi ra chỗ khác . Đừng có đánh nhau trước mặt tôi

- Thừa tiểu thư.....(2 tên cầm đầu của 2 phe)

- Không không không ! Đừng nói bất kì điều gì với tôi ! Tôi đau đầu lắm rồi (tôi lắc đầu nguầy nguậy , chưa để 2 tên đó nói gì hết , tôi nắm lấy tay con Phương chạy đi luôn . Chúng tôi trốn vào 1 ngõ hẻm tránh bọn chúng)

2 tên đầu đàn rút điện thoại từ trong túi ra , bấm bấm rồi gọi gọi . Có ” đieć ” tôi cũng có thể chắc chắn chúng đang gọi cho ” chủ nhân ” của hẻm

(** CHÚ THÍCH : Cuộc gọi của 2 bọn hẻm với chủ nhân :

- Thừa cậu chủcô ấy chạy mất rồi

- Lục tung các ngõ hẻm lên cho tôi . Chắc chắn phải tìm cho ra con nhỏ (2 ” cậu chủ ” đồng thanh))

* * * * *

Tôi với con Phương cứ đứng ở trong ngõ . Dòm.....thấy mấy tên đàn em kia phóng ô tô đi . Tôi thở phào nhẹ nhõm

(* CHÚ THÍCH : Phương đã nhắn tin cho Thái Minh rằng Hương với cô ấy đang ở trong ngõ hẻm đường XX nhà XX . Thái Minh nhếch mép cười 1 cách tự tin : - Cô tưởng cô trốn được tôi sao ?)

* * *

Khi đã thấy mọi người đi hết rồi . Tôi mới ló cái mặt ra . Lạ thật.....sao từ nãy tới giờ con Phương im lặng thế nhỉ ?

Tôi quay sang nó :

- Ghê quá.....

- Ồ

- Mà làm sao đây ? Tao thấy mày hơi lạ

- Là sao ? Ak.....

- Hó

- Tao thất chắc hoàng tử Thái Minh với Dương kết mày rồi đấy.....hehe.....tao thơm lây.....

- cái gì ? Thích ư ?????!!!!

- Chả thế.....

- Không ! Không bao giờ nhá !

- hehehehe.....rồi mày cứ xem

- Ồ..... mà tao không quan tâm.....tao đau đầu lắm rồi

- Um ! Kệ đi !

- Thế mày có định về không hay ở đây ngắm đường

- Có ! Đi

- Đuê

Thế là tôi với Phương lặng lẽ đi trên con đường về nhà.....PHƯƠNG

1 chiếc BMW đen từ từ tiến gần lại chúng tôicửa xe bật mở . Thái Minh bước ra , đứng trước mặt tôi.....nhìn hần mặc áo đen , quần đen, tay chân , mặt băng bó và đang từ từ rỉ máu . Hần đứng nhìn tôi sắc lẹm....tôi hơi hơi phẫn

- Anh không ở bệnh viện , đến đây làm gì ?

-.....

- Đây ! tahr tôi xuống ! thả tôi xuống !

(Thái Minh từ từ tiến lại gần tôi , nắm lấy cổ áo tôi , nhấc lên . Hần nhấc tôi một cách dễ dàngsao đang bị thương mà hần khỏe thế nhỉ ? Tôi quấy mạnh , quấy mạnh)

- CÂM

- Không cầm (tôi hét 0

HỰ (Thái Minh đập mạnh vào gáy tôi làm tôi ngất xỉu)

- Ô ! Cậu chủ (Phương lên tiếng khi tôi bị đánh ngất)

- Cô cứ về trước đi . Nhỏ này sẽ không sao đâu

- Dạ !

Thế rồi con phương cúi chào rồi về

(* Thái Minh ném ” thân thể ngọc ngà ” của tôi vào trong xe.....từ từ rút điện thoại ra , alô cho bọn đàn em đến . Cậu ta đang bị thương nặng nên không lái xe được nên đành phải gọi bọn đàn em đến lái xe)

Từ chỗ tôi đến bệnh viện cũng khá xa

Tôi thì ngất xỉu , được bọn đàn em khiêng ngồi dậy . Tôi với Thái Minh gối cạnh nhau ở ghế dưới . Vì tôi bị ngất xỉu nên không thể ngồi vững . Lúc đến chỗ cưa , tôi liền bị ngac vào người Thái Minhlúc này là đang gối đầu vàođùi của Thái Minh . Thái Minh nhếch mép mặc kệ

Tôi từ từ mở mắt sau cú trời giáng vừa nãy :

- A

~ (Bật dậytôi nhìn thẳng vào Thái Minh)

- Câm !

- Không Câm !

- Nói lại !

- Không nói !

(Tác giả : chịu luôn)

- Tại sao.....tôi lại.....lại.....lại.....ực ực ! (tôi nuốt nước bọt)

- tự biết

- hả ? (tôi trở mắt . Chẳng biết tôi đang suy nghĩ ” đen tối ” gì)

- Mặt thì sáng sủa mà tâm hồn đen tối

- Anh bảo ai đen tôi

- Ai tự biết

- Anh.....aiza..... (tôi xoa xoa cái cổ đau quá) - tại anh mà tôi thành ra như thế này đây

Tôi liền tiếp đập tay vào người Thái minh

Tôi thấy vết thương của hắn đang rỉ máu . Mặt hắn toát mồ hôixanh xao lạitôi xanh mặt lại thì đột nhiên hắn gục xuống :

- Thái Minh ! Anh làm sao vậy ? Ê ! Cái anh gì đang lái xe ơi ! Cậu chủ của các anh xỉu rồi nè !

- CẬU CHỦ ! (tên đàn em hô to rồi phóng xe như bay)

Cuối cùng cũng đến bệnh viện cả 1 lũ đàn em ” nhốn nháo ” cất lực ” bê ” cái thân to đùng đùng của Thái minh vào trong bệnh viện , tất nhiên tôi là người làm anh ta ngất nên phải chạy vào theo

Chạy vào trong bệnh viện (phòng vip đấy) , tôi thấy lù lù thằng Hải với tên Dương ở đây . Ghở quá . Sao nằm viện mà cũng nằm cùng phòng là sao

Các bác sĩ chuyên nghiệp của bệnh viện thay nhau chăm sóc cho Thái Minh.....nhưng lúc đó hắn đã tỉnh nên:

- CútCút hết cho tôi

- dạ.....dạ.....nhưng cậu chủ

- Ai động vào tôi , tôi cho cái bệnh viện này phá sản

- Dạ ... chúng tôi đi ngay

Thái Minh không cho ai động vào người hắn . Tôi cũng sờ sợ , kện hắn

- Cô ! Diu tôi (thái Minh chỉ bàn tay run run vì bị thương nặng chĩa vào người tôi)

- O !

- CẬM !

-.....

Rồi sau đó tôi vội vàng chạy đến diu hắn vào giường bệnh (ngay bên cạnh là giường bệnh của Dương luôn) Dương nhìn tôi bằng ánh mắt hình viên đạn và ngạc nhiên .

(* Dương nghĩ : Cô ta chui ra từ cái xó nào vậy . Người của mình cũng tìm ráo riết lắm mà . Tức quá >*<)

Thằng Hải hỏi tôi :

- Sao mi lại ở đây

- Mi tưởng ta thích đến đây ?..... Nếu không phải vì ta làm hắn xỉu thì ta cũng chẳng đến đây làm gì

- Giờ mi sống ở cái xó nào ?

Nghĩ đến đây tôi lại thấy ghét tên Dương cay đắng

- Xó nào để làm gì ? Để ai đó vui sướng trong lòng hả ?

- Cô.....(tên Dương nói)

- Tôi ????!!! Tôi sao ? Không như ai đó nghĩ , giờ tôi được sống rất sung sướng (@_@ ! Sung sướng cái gì . Sắp chết đến nơi rồi . Sáng mấy hôm trước vừa lau xong cái nhà to ời là to mà muốn té xỉu)

- Sung sướng ?.....hahahahahaha (Thằng em trai ” yêu quý ” của tôi cười khẩy)

- Chuẩn men..... rất sung sướng . nhờ ? Anh Thái Minh nhờ (Sau đó tôi chạy sang bên Thái Minh . Thái Minh cũng hơi ngạc nhiên khi tôi gọi hắn là ” anh ” ngọt đến thế)

Dương tức đỏ mặt vì tôi đang chọc tức hắn . nhưng rồi hắn lại lấy lại vẻ điềm tĩnh

- Anh???!!! (Dương hỏi)

- Đúng.....nhờ(chưa nói hết , Dương đã xông lên , tóm lấy người tôi , kéo sát vào hắn)

.....

- Mi định làm gì
- Làm gì ? Hừ cô nghĩ tôi sẽ làm gì ?
- Tôi..... bỏ tôi ra
- Cô nghĩ tôi sẽ bỏ

31. Chương 30

- Tao cho mày 3s để bỏ người con gái của tao ra , không thì đừng trách tao độc ác (Tôi trợn tròn mắt ...người con gái của tao ư? ???!!)
- Mày nghĩ tao sẽ bỏ? Người con gái của mày? chả biết sẽ là của ai đâu....
- Rồi mày sẽ thấy
- UỖNH! (TM vỗ tới người Dương.....như 1 con thú dữ...)
- Tao sẽ giết mày...!
- Mày nghĩ mày sẽ giết đk tao ư?
- Thế là 2 thân thể ngã xuống đất,.....máu lại rỉ ra.....2 ng' con trai đâm nhau...

.....

Lại 1 trận đánh hải hung của 2 chàng hoàng tử lạnh lùng vì 1 cô nhóc ngổ ngáo @@

.....

DỪNG LẠI! DỪNG LẠI HẾT CHO TÔI.

Vẫn không dừng..

Lần này tôi điên lắm rồi....tôi chạy thật nhanh ra cửa. Tôi không muốn nhìn thấy mặt bọn hần nữa....bọn hần làm tôi đau đầu lắm rồi.....

Lúc tôi đi ra cửa thì cũng là lúc bọn hần ngã xuống...máu chảy ra và.....bất tỉnh.

.....

Ngày hum nay là một ngày mệt mỏi đối với tôi....TRong người không có tiền, không có nhà ở, không có j hết... Thực ra là tôi đã chạy rất nhanh, rất nhanh/.../Tôi dừng chân bên 1 cây cầu nhỏ. Tôi đứng , tóc xòa, bay theo làn gió, thưởng thức hương thơm của cánh đồng hoa oải hương.....thật là đẹp biết bao....

Oải Hương! Cái tên mà ba mẹ tôi đặt cho tôi lúc bà ra đi. Đó là 1 hồi ức khó quên đối với tôi

Hồi đó bà tôi bị ốm, ba mẹ tôi đi làm. Bà đưa tôi đi chơi. Lúc đó tôi tầm 2-3 tháng tuổi thôi. Đến cánh đồng hoa oải hương cũng là lúc bà ra đi . Để tôi nằm và cầm 1 bông hoa oải hương. Khi ba mẹ tôi về thì ko thấy 2 bà cháu đâu mà tôi lại vừa mới đẻ nữa....Ráo riết đi tìm, mọi người tìm thấy 2 bà cháu tôi nằm trên cánh đồng hoa oải hương.....bà đã ra đi..

////////////////////////////////////

Nghĩ đến đây. 2 hàng nước mắt của tôi tuôn rơi. Tôi phi thật nhanh xuống cánh đồng, ngã người xuống nằm....Rồi tôi nhắm mắt lại để đk bà về...

.....

Người của TM và Dương tìm tôi khắp nơi nơi....chợt TM và Dương có 1 cuộc điện thoại cùng lúc:

- Thưa cậu chủ! Đã tìm thấy cô chủ.....ở.....Cánh đồng hoa oải hương

Cả hai phóng như bay....Như hai con hổ hung dữ tranh nhau con mồi..

Tôi vẫn ngủ.....

Tỉnh dậy....

- Ô.....Mk đang ở đâu thế này????!!!!!! Bà...bà đâu?

Tôi ngó xung quanh.....sao quen quen nhỉ?

Từ xa, tôi thấy 2 người con trai ngồi vắt chân ở sô pha...lạnh lùng.....đối diện nhau, Nhìn nhau như muốn nuốt sống nhau.....

Tôi đoán ngay đây là nhà chung của 2 bọn hấn.

Tôi đứng dậy , bước ra ngoài phòng khách (Chỗ bọn hấn đang ngồi)P

Cả hai đều hướng ánh mắt về phía tôi...tôi đi ra ngoài cửa.....

- Đi đâu?? (Cả hai đồng thanh tập 1)

- Đâu chả được.

- KHÔNG ĐI ĐÂU HẾT (đồng thanh tập 2)

- CÁC ANH QUÁ ĐÁNG QUÁ THỂ RỒI ĐẤY! CÁC ANH MUỐN ĐIÊN THÌ ĐIÊN 1 MÌNH THÔI....ĐỪNG KÉO TÔI VÀO.....

-Nói lại! (Đồng thanh tập 3)

- Không.....không....thế bây giờ các anh muốn gì?

-VỀ! (Đồng thanh tập 4 luôn @@)

- Về đâu?!!

- Nhà Tôi ...(đồng thanh tập 5 @@ @@)

- Nhà.....?

- Tôi! (lại đồng thanh nữa rồi...tập 6 rồi ạ!.....xỉu luôn)

- Rốt.....rốt.....rốt cuộc thì....nhà ai???!!!!!!

Lần này thì ko đồng thanh nữa....2 thg' này lại "đồng nhân" @@tức nhìn nhau chăm chăm ý.....

- OKE! OKE!..... Tôi sẽ ở nhà các anh....mỗi người 1 hôm....đk chưa? OKE? (Tôi như muốn đk giải thoát, đành bầm bụng làm hòa)

-.....(Như đã ngui, hai chàng trai có vẻ đã hài lòng chút xíu.....nhưng vẫn có phần.....ghen.....)

- Vì đồ đạc của tôi ở nhà TM nên hôm nay tôi sẽ ở nhà hấn.....mai tôi sẽ chuyển 1 ít đồ sang nhà cậu.....oke? (Tôi hướng ánh mắt vào Dương)

(chú thích: Dương cũng ầm ức lắm đấy nhưng giành đk 1 nửa trái tim của nó là an tâm rồi....Bây h anh chỉ cần nghĩ cách giành nốt 1 nửa trái tim kia từ tay TM là đk).

(t/giả: tự tin thế nhở? @@)

TM bước ra khỏi cửa, tất cả người làm trong nhà đều cúi chào, tôi đi qua cũng cúi chào họ than thiệt, rồi sau đó tôi bước lên chiếc BMW cùng TM.

32. Chương 31

Mấy hôm nay, tôi đã rất giận và mệt mỏi nên tôi đã nghỉ học. Đã 4 hôm rồi tôi chưa đến trường, đã 4 hôm rồi 1 bàn trong lớp bị bỏ trống (tức tôi vs Dương 1 bàn đó). Tôi lên xe mà lòng vẫn hậm hực.

- Diên đủ chưa? (TM lên tiếng)

-Chưa! (tôi đồng dạc nói)

Kiiiiiiiiiiiiittttttttttttt! (TM phanh xe)

- Anh làm gì vậy? (Tôi ngạc nhiên)

- Xuống xe! (TM gần giọng)

- Hở?... Anh....? (Tôi lắp bắp...đã bắt đầu sơ...)

- MAU!

- Từ từ...

Tôi mở cửa xe, bước xuống. Dậm chân huỳnh huych bước đi. TM mở cửa, xuống xe....

- ĐỪNG LAI!

(cái j???????? đuổi người ta đi mà bắt người ta đứng lại là sao? hứ)

Tôi bực mình vẫn cố bước tiếp.

- 3s! (Lai ra lênh)

Tôi dừng lại luôn.

- 5s để quay lại đây!

Tôi cũng quay lại, hung dũng đứng trước mắt hắn....

• • • • •

Bồng.....2 bàn tay hẩn nắm chặt lấy bờ vai tôi, sau đó hẩn dúi tôi vào chỗ khoang ô tô. Nhẹ nhàng đặt bờ môi lạnh giá của hẩn vào môi tôi, nhẹ nhàng và rất ấm áp. Tóc tôi bay nhẹ nhàng trong gió, mắt tôi mở to, tròn. Còn TM thì nhắm mắt 1 cách bình thản.. Dù chỉ là 1 cái hôn 5s thôi nhưng sao tôi thấy nó dài tận mấy thế kỉ. Tôi ko chống cự, mắt tôi đỏ, dần dần, dần.....

BỚP ! – 1 cái tát , đó là 1 cái tát cho những áp bức , những bức bối mà tôi đã trải qua .

Tôi không nói gì , định chạy đi nhưng bàn tay tôi đã bị giữ lại

- Đó là kết cục của sự ngang bướng (Thái Minh lại gần giọng)

Sau đó Thái Minh túm lấy cổ áo tôi , xách lên và.....ném vào trong ô tô (Thực ra chỉ đẩy tôi vào thôi @_@) Hắn chốt luôn cửa vào , tôi đập thình thịch vào cửa)

- Mở ra ! Mở ra !!

- CÂM

- Không cần ! (Tôi lại ngang bướng)

Hắn lập tức lại mở cửa xe ra , cánh cửa bật mở ra..... Lần này ánh mắt hắn chứa đựng sự tức giận

Tôi ngáp ngừng rồi chuyển sang sơ hãi . Tôi vẫn ngồi đó

- CÚT

Tôi vẫn ngồi kiên định nhìn thẳng (Không phải nhìn Thái Minh mà là nhìn thẳng ra phía trước xe)

Vù vù vù vù

Tôi ngã người ra sau. Cửa chưa đóng , Thái Minh đã lao nhanh đi , phóng vù vù , gió vào cửa đập vào mắt tôi , cay xè . Nước mắt tôi nhỏ từng giọt , từng giọt xuống , gió kéo nước mắt bay ra ngoài .

Tôi suýt nữa thì bị ngã ra ngoài xe

- Dừng ! Dừng lại mau (tim tôi đập nhanh vì sợ hãi . Tôi khóc , khóc , khóc to , van nài Thái Minh dừng xe lại . Nhưng chắc vì gió ập vào chói tai quá nên Thái Minh không nghe thấy gì . Tôi nói trong nước mắt)

Xe đã bắt đầu đi chậm lại , kít lại rồi dừng hẳn.

- Hức.....hức (Tôi vẫn nấc nhẹ)

-

- Hức.....(đó là tiếng nấc cuối cùng)

- Ngổ ngáo với tôitôi giết ! (Thái Minh lạnh lùng phán)

Thái Minh không phải là 1 con người bình thường , tôi biết vậy và cũng không quan tâm

Thái Minh dám nói với tôi như vậy ư ??! Anh ta quá đáng lắm. Rồi có lúc tôi sẽ không bao giờ nhìn mặt anh ta nữa .

- Giết thì tôi sẽ chết! Chết thì sẽ chôn. Chôn thì sẽ không phải nhìn thấy cái bản mặt anh nữa, cả tên Dương nữa. (Tôi bây h càng ngổ ngáo)

- Nói lại!

- Giết thì chết! Chết thì chôn ! Chôn thì không bị anh hành hạ nữa.

- Cô muốn chết?

- Nếu anh muốn giết! (Tôi trả lời không 1 chút đắn đo)

Hắn không giết tôi màBỗng ...hắn bế tôi lên (2 tay) và bước đi. Tôi biết thái độ của TM lúc này, không cương quyết, giận dữ như trước mà thay vào đó là sự dịu dàng. Phải! Rất dịu dàng.

Hắn vẫn bế tôi đi....đi mãi....

-Anh không mỏi tay, mỏi chân à?

-Câm!

-.....

Đi được nửa tiếng....Tôi sững sờ, ngạc nhiên hết mức ngạc nhiên khi trước mặt tôi là cánh đồng hoa oải hương hôm trước....Thật là đẹp! Hắn bế tôi bước xuống cánh đồng....tôi từ từ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hít thở hương thơm của hoa, để những lọn tóc ngu ngơ chơi đùa với gió. Tôi mỉm cười, 1 nụ cười thanh thản, yên bình biết chừng nào.

Tôi như đang tận hưởng hết những gì đang có bây hvà coi như chỉ có mình tôi chốn này...

-ĐẸP WOAAAA”” !!! (Tôi chột hét to)

- Bây giờ em thấy thế nào? (TM dịu dàng đẩy ư? @@.)

TM chưa bao h dịu dàng với ai cả.....thế mà bây h có rồi đấy ^^

- Thanh thản! (Tôi bắt giác mỉm cười với TM)

(* Tim TM đang đập thình thịch.....loạn 1 nhịp rồi.....Trong cuộc sống của TM, kể từ khi ra đời đến khi lớn, không bao h có 2 từ “ tình yêu” trong trí óc, cuộc sống chỉ toàn vì tiền bạc, địa vị,....và quyền lực.....Còn bây h thì ra sao đây? *)

Tôi cùng TM ngồi ngắm cảnh hoàng hôn buông xuống.....trời sẫm tối...

-ỌcỌc....cccc. (Chết cha! Cái bụng của mình)

TM biết tôi đã dối...rút điện thoại ra...

-Bê chiếc xe đó đến đây! 10s! (Hấn lại ra thời gian cho thuộc hạ của hấn. Con người sống không có 1 chút lí tưởng nào cao đẹp cả...@@)

10' sau....(đúng giờ thật!)...Chiếc BMW đen của hấn đã có mặt ở đây.....Tôi ngáp ngừng...

- ĐI ĂN! (Hấn nói)

- OK! Tôi chờ mỗi câu này đấy...hehe (Tôi hí hửng, tí ta tí tít chạy vào trong xe, rồi hấn nhấn ga, xe chạy, dừng ở 1 nhà hàng lớn)

33. Chương 32

Sau khi đã đánh chén xong, chúng tôi về nhà TM. Về đến nhà, tôi chạy tót lên phòng, tôi sắp xếp 1 ít quần áo để mai chuyển sang nhà Dương (@@) . Sau đó tôi lẩn ra khò khò luôn. Hôm nay mệt mỏi rồi nên tôi không muốn nói chuyện với ai nữa.

////////////////////////////////////

Sáng sớm...

Tôi vừa mở mắt ra thì thấy ngay tên TM đang đứng trước đầu giường tôi.

-Á Á Á Á AAAAAAA! Cái anh kia.....Sáng sớm vào phòng tôi làm gì? ...Anh.....chưa.....làm gì chứ?

TM không nói gì....quay đi luôn....nhưng tôi đã thấy....thấy mặt hấn thoáng đỏ..... Tôi cười thầm, sát nhân máu lạnh mà cũng biết ngại á? :v :v ^^

(* chú thích: TM đang đứng “ngắm” trộm nó...bỗng nó tỉnh dậy.....Anh không biết giải thích sao nữa...dù sao cứ lạnh lùng là không bị nó truy tố.....@@ *)

Hấn đi ra khỏi phòng tôi, tôi liền cấp tốc đi làm vệ sinh cá nhânXong xuôi, tôi xuống nhà và chuẩn bị ăn sáng.

Bước xuống cầu thang, tôi trợn tròn ,mắt khi trước mắt tôi là 1 bàn đầy thức ăn, toàn sơn hào hải vị. TM ngồi bắt chéo chân, mặt vô cảm nhìn ra 1 hướng khác, xa xăm vô cùng. Tôi bước xuống.

-E hèm! (Tôi háng giọng)

Hấn vẫn vậy, đôi mắt thẳm.

- Đây!

Hấn vẫn không trả lời.

Tôi ảm ức, đã thế thì chị cũng lờ đi luôn ha.

Shit.

Tôi ngồi luôn vào bàn, ăn ngon lành. Mặc kệ tên kai cứ dơ dơ ra, hỏi không trả lời , nói không nghe,....bla bla....

Đang ăn.....

Huych ! Huych! Có tiếng đánh nhau ngoài cửa. Bỗng 1 tên từ ngoài chạy vào , tôi biết đó là “đàn em” của TM.

-Cậu chủ!

-.....

Sau đó tên “đàn em” ghé vào tai TM nói thầm.....tôi nghe thoang thoảng.....nhưng mặc kệ...xía vào làm chi cho mệt.....tôi ăn tiếp...

(* tên đàn em của TM nói: thằng Dương đang làm loạn ngoài kia! Thưa cậu chủ.....nhưng.....TM vẫn thản nhiên ăn....hạ tay ra lệnh mặc cho tên Dương vào....đàn em rút lui..*)

Vì đang đói nên tôi ko quan tâm đến mọi việc, mọi người xung quanh...ăn xong còn đến trường nữa chứ...hihi....đang thưởng thức bỗng tay tôi bị nắm chặt, sau đó là người cũng bị lôi theo...ai đó...đứng dậy....

-Á! Dương????

Tên Dương ko quan tâm...chỉ chú ý tới việc hất tôi ra khỏi đây. Chắc vì trong hán đang giận dữ hay sao ý, hán đã nắm tay tôi rất chặt, siết ...và đau...

-Ái...đau! (Hán nắm chặt quá nên tôi buột miệng kêu đau.)

-BỎ RA!..(đến bây h TM cũng đã chịu lên tiếng)

Dương nói lỏng tay...ánh mắt vẫn sắc lạnh nhìn TM.

-KHÔNG – BAO GIỜ! (Dương nhấn mạnh từng chữ một)

Lần này thì TM thực sự tức giận, hán đập tay xuống bàn cái ụp rồi thét:

- BỎ - CON NHÓC – RA!!!

34. Chương 33

Nhìn Thái Minh lúc này thật sự rất đáng sợ....tôi không dám lên tiếng không thì....tôi chẳng dám nghĩ đến hậu quả của nó. Haizz.

- Sao tao phải bỏ? (Dương nói)

-BỎ RA! (TM hét, đôi mắt toát lên như 1 con quỷ khát máu)

Tình hình bây h hết sức căng thẳng. Cả tòa nhà của TM căng như 1 quả bong. Chỉ cần 1 cái kim châm vào là....BÙM!

Tôi muốn càng nhanh càng tốt thoát ra khỏi cái hoàn cảnh đáng sợ này...tôi đành đánh liều vậy... ra sao thì ra. :

- Đây! Tôi có ý.....

- CÂM! (Đồng thanh)

Chưa kịp nói hết câu thì hai tên kia đã chặn ngay họng rồi....Thật là bực mình...

- BỎ TAY TÔI RA!

- CÂM! (Dương quát)

- BỎ RA! (TM gầm)

- Dương à? Cậu bỏ tay tôi ra! Có thì nói rõ luôn. Cứ như này nữa thì hai người lại vào viện nữa mất thôi.

Dương hướng mắt ngẫu nhiên vào TM.:

- MÀY HÔM QUA...- HÔM NAY- TAO ! .(Dương phán)

- MÀY NGHĨ HÔM NAY NHỎ SẼ Ở NHÀ MÀY Ừ? (TM tự tin)

- Tất nhiên.

2 mắt của 2 chàng trai nhìn nhau như đang muốn giết nhau...

-Bây giờ tôi đi học! Hai anh đứng đây mà “cẩn nhau” nha?

-ĐỨNG LẠI! (Đồng thanh)

- Hai thằng điên...(Tôi nói nhỏ thế mà hai tên kia cũng nghe thấy. Thực ra tôi nói thế chủ yếu cho 2 tên đó nghe mà...hihi....Tôi không cảm thấy sợ nữa mà cảm thấy buồn cười...quá hài! Bọn hấn đang ghen với nhau ư? Haha)

- NÓI LẠI! (Đồng thanh)

Tôi vẫn bước đi tiếp và lại nói nhỏ nhỏ...

- Dở hơi!

- Đứng lại! (2 tên gần giọng)

Tôi không đứng lại mà vợ luôn lấy chiếc cặp sách, phóng nhanh, nhanh luôn ra khỏi nhà TM.,, chạy, trốn..

-Phù...! (Sau khi đã trốn được vào 1 con ngõ hẹp, tôi mới thở dài...)

- Sắp đến trường rồi, cố lên Oải Hương! (Tôi tự động viên mình)

(* Chú thích: TM và Dương phóng xe đi tìm, ánh mắt rất giận dữ, giận dữ vô cùng. Còn nó thì vẫn thản nhiên như con điên vừa ra trại, tung tăng đến kinh khủng...*)

KIIIITTTTTTT’’ !! Chợt tôi chói tai khi 2 bên tai tôi có tiếng phanh xe chói kinh khủng..

Cảnh tượng bây h có thể miêu tả: LEXUS- TÔI- BMW

Cùng 1 lúc, 2 xe kít và tôi đứng giữa hai cái mui xe của 2 bọn hấn.

2 cánh cửa của xe bật ra, 2 chàng trai “sát khí đằng đằng” tiến lại gần tôi.

Không hện, cả 2 chàng trai đều nắm lấy khuỷu tay tôi, lôi đi. Kết quả là tôi bị giăng co, 2 tay của tôi đã bị giữ chặt.

-CÁC ANH...????

-CẦM (Cả hai đồng thanh)

.....im lặng.....

-Ê! Hương! Muộn học rồi! Đi học thôi mày ơi.

Con Phương từ đâu tiến lại, làm 1 hành động rất anh hùng, có hai hoàng tử ở đây mà dám tranh giành với hoàng tử à?

2 chàng trai lườm con Phương...

-Bỏ ra! (Tôi gần giọng)

-CẦM! (Lại bắt tôi cầm sao? Tôi có mồm mà. Sao lúc nào bọn hấn cũng không cho tôi nói thế nhỏ?..... Sự kiểm chế của tôi có hạn...mà khi lên đến đỉnh điểm thì dừng hỏi tôi là ai.....@@)

- BỎ RA! (Tôi hét)

-Đừng – mơ ! (TM cũng gần giọng)

-Cô dám ra lệnh cho tôi?

- Hai anh tưởng hai anh là ai? Cho tôi ở nhờ thì có thể tôi sẽ nhận sao? 2 anh đã nhầm. chia buồn.

Sau đó không cần ra lệnh, tôi hất mạnh tay của 2 tên đó ra, lạnh lùng bước đi, bước ra chỗ con Phương. Mặc kệ bọn hần, tôi dắt tay con Phương đi luôn, thông thả đến trường.

Còn về phần TM và Dương thì cả 2 tên nhìn nhau “đắm đuối” xong thì cả 2: Trường THPT Chương Dương.

.....

Tôi thì đang tung tăng đến trường cùng con Phương, 2 đứa vừa đi vừa nói nói cười cười, ồn ào cả 1 con đường...

- Phương này! Em vừa cứu anh 1 bàn trông thấy...Thanh ciu vi na miu nhóa! Moa Moa! (Tôi nháy mắt tình nghịch)

- Hồng cóa chi.....hehehe.... Vợ chồng mình sống chết có nhau mà.....

- Hahahahahahaaa! (Hai chúng tôi cười nói vui vẻ)

Đi được 1 đoạn thì con Phương đột nhiên lên tiếng:

-AK Hương này!

- What?

- Mà thấy tên Dương và anh Thái Minh bây h lạ không?

- Có!

- Lạ như thế nào?

- Càng ngày càng hăm, hăm tài, hăm càng hăm, như 2 thằng vừa ra trại,...bla bla...nói chung là nhiều nhiều.....Kiểu gì ý..

- Ặc ặc...mày nói anh ấy như thế ak? Anh ấy ko như mày nghĩ đâu..

- Anh ấy????/ (Tôi ngạc nhiên)

- Ak không....màà...hơn tuổi gọi anh đứng rồi còn gì...ai như mày ý...../..

- hả? Con phản bội bạn bè kiaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!! Mày chết với tao...

Thế là tôi với con Phương đuổi nhau trên vỉa hè....

- Một quá! Dừng lại...muộn học kia.... hừ hừ hừ (Tôi mệt đứt hơi)

- UM...Một thật....

- Ak.... vừa nãy nói tiếp nha....2 anh ấy thích mày đấy...hihi (Con Phương chớp chớp)

- HẢ? MÀY...MÀY NÓI CÁI GÌ CỜ????????????????!!!!!! TAO KHÔNG NGHE NHẦM ĐẤY CHỨ?????
(Tôi trở mặt...ngoáy ngoáy cái lỗ tai)

-

35. Chương 34

- Aktao nói..... Ê mày ! Đến trường rồi (Con Phương đột nhiên đổi chủ đề)

- Hả????! Ủ... đi bộ mà cũng nhanh thiệt..

- Ồ! Mày ơi! Trường mình có vụ gì hót hay sao ý mà bọn nó cứ bầu ở đấy nhiều như kiến thế?

- Tao cũng không biết...ra xem cái gì đi mày ơi..

- Ủ...mau!

Thế rồi tôi với con Phương hai đứa chạy ra xem

* * * * *

Trở lại với TM và Dương, 2 tên này lao xe tới cổng trường thì đổ luôn ở đấy. Cả 2 đều bước ra xe rồi lườm nhau bằng ánh mắt chết chóc.. điều đó chính là nguyên nhân gây ra sự lộn xộn trước cổng trường.

* * * *

Tôi và con Phương 2 đứa khổ sở lắm mới chen được vào giữa đám đông để xem ai là nguyên nhân của vụ lộn xộn này. Khi vào đến nơi, tôi suýt ngã ngã ra đằng sau khi thấy nhân vật chính là tên Dương và tên Thái Minh : “ Oái oái...chết! Phải chuồn luôn thôi không thì khổ.”. Nghĩ cũng đủ sồn da gà với những hành động quái dị của 2 bọn hần sắp làm rồi..@@. Tôi liền cố gắng len lén ra ngoài. Dương và TM đã nhìn thấy tôi rồi. Dương thì lạnh lùng bước đi, đám đông phải tản ra cho “ hoàng tử” đi. Còn TM cũng không phải tay vừa, hần từ từ rút điện thoại trong túi ra gọi cho thuộc hạ...

(* cuộc nói chuyện qua điện thoại: - Cậu chủ...!!

- Lớp 10a1- lòi con nhỏ tên Oải Hương tới đây- nhỏ đó mà có chuyện gì thì đừng ai mong sống .

- Dạ!

TM lạnh lùng đập máy *)

Tôi với con Phương trốn từ nãy bây h mới dám ló đầu ra.. Cứ như vừa vượt ngục vậy @@...Tôi bây giờ mới vất chân lên cổ mà chạy lên lớp...vừa đi hết cậu thang, tôi thấy trước cửa lớp có 1 tốp người mặt mũi bặm trợn đứng ngoài, sau đó từ trong lớp bước ra 1 thg‘ còn bặm trợn hơn...tôi trở mắt vì đây chính là tên “đàn em” của TM.

- Phương ơi! (Tôi thều thào)

- Oi?

- Chết tao rồi mày ơi...nhìn kia (tôi chỉ chỉ cái tay hướng đến tốp ng‘ kia)

- Thì sao? (Con Phương ngây ngô)

- Mày không thấy gì à?

- Có!

- Thấy gì? (Mắt tôi sang lên)

- Người...(Con Phương phán 1 câu làm tôi như muốn đổ người)

- Trời ơi! Tao lạy mày....Người của TM đấy.....Cứu tao đi

- Hiihihi! Tao nói có sai đâu...ảnh thích mày mà! Hiihihi

- TRẦN LAN PHƯƠNG!!!!!!!!!!!! (Tôi hét totất cả ánh mắt của tốp người kia sáng hết cả lên khi đã tìm thấy con mồi..._)

- Hức hức....Phương ơi,...giúp tao đi mà.....tao xin mày đấy...

- OK!

Tên cầm đầu chuẩn bị bước ra chỗ tôi thì Phương nhanh chân chạy ra chỗ hần, nói nói cái gì đó, xong rồi 1 lúc sau bọn người đó mới được lệnh rút đi.

(* Cuộc trò chuyện của Phương và tên cầm đầu:

- Nè! Các anh có thể rút.

- Tránh ra! Mày muốn chết à mà cản trở công việc của tao?

- Vậy thì xem lại đi, xem ai làm cản trở công việc của ai. Tôi là Trần Lan Phương....Chắc các anh cũng biết thân phận của tôi hiện giờ?

- Mà.... Trần Lan Phương??!! Ở.... Mà là Trần Lan Phương?

- Đúng!

- Mà mới được phong chức chị hai trong các thuộc hạ, sau tao sao?

- Đúng! Hải Sẹo ạ! (Phương nhếch mép 1 cái)

- Phương Shin ! (Tên Hải sẹo nói nhỏ)

- (Phương mỉm cười) - Dù sao cũng là anh em cả....Tôi được lệnh ở bên cái Hương rồi...bảo cậu chủ cứ yên tâm, mọi người không phải lo.....Rút! (Phương ra lệnh)

- Rõ! Chị Hai!

- Đi thôi....Anh Hai!

- Um... Bây h mới biết mặt chị Hai của cái bang này như thế nào...không đến nỗi nào phải không? Là anh Hai mà còn chưa bao h nhìn thấy chị Hai thì phải gọi thân phận rất không tầm thường rồi.... Bí ẩn phết nhỉ? (Hải sẹo nhếch mép) ...

- (Phương nhếch mép).- Tất nhiên...ta còn gặp nhau dài dài anh Hai ạ...

Thế rồi lại 1 cái nhếch mép, Hải sẹo dẫn đàn em đivề. *)

.....

Tôi cứ ngồi đó há hốc mồm mà chờ đợi....Cuối cùng, bọn du côn kia cũng đã rút đi....

Lấy lại vẻ hí ha hí hửng, con Phương chạy lại chỗ tôi:

- Ê Hương...thế là OK rồi...hihi

- Ôi Phương! Tao yêu mày quá xá luôn...Mày là vị cứu tinh của cuộc đời tao....Mày là vị anh hùng, là cuộc sống, là tất cả cuộc đời tao.....bla bla bla (Tôi vừa nói, vừa ôm chầm lấy nhỏ)

- Thôi...thôi ...thôi....mày cho tao xin cái...tao sắp nghẹt thở rồi đây này!ẶcẶc!

- Ồ...à mà mày làm kiểu j mà đuổi bọn kia đi dễ dàng vậy? Bái phục quá...

- À...à....thì....mấy tên đó mê vẻ đẹp “ Nghiêng nước nghiêng thành” của tao ý mà...hehe (Con Phương chớp chớp mắt)

- Có mà nghiêng thùng đồ gánh thì có!

- Hahahaah! (2 chúng tôi lại cười sặc sụa bước vào cửa lớp)

Vừa vào lớp, 2 chúng tôi đã là tâm điểm của sự bàn tán.

Mặc kệ , tôi với con Phương thản nhiên ngồi vào chỗ nói chuyện , cười đùa vui vẻ như không có ai xung quanh

TÙNG ! TÙNG !!!! hai tiếng trống vang lên

Bỗng Dương từ từ tiến vào bàn

UYỄNH !!! Giật thót cả tim ! Hú vía ! Cả lớp im lặng . Hóa ra là tiếng dẫn bàn của Dương . Hấn nhìn con Phương bằng ánh mắt hình viên đạn

Phương không có vẻ sợ hãi . Nó vẫn thản nhiên bước về chỗ ngồi

Dương cũng lại lạnh lùng ngồi xuống chỗ ngồi

- Tại sao mi lại mất lịch sự như thế hả ???

- CÂM

- Đồ thần kinh (tôi lảm bảm quay đầu ra chỗ khác)

- Nói lại !! (Hấn đã nghe thấythính kinh đấyhix)

- Thần kinh !!! Hai an hem nhà mi đúng là thần kinh . Các mi không có từ gì để nói ngoài từ CẬM ak ??
Tiết kiệm lời nói đến thế là cùng

- Nhắc lại (Dương gần giọng)

- Cả suốt ngày nói đi nói lại từ NHẮC LẠI nữa (Tôi lại bắt chước)

Tôi còn chưa blô bla hết thì tự nhiên có cảm giác như mình đang được bay

(Dương tóm lấy cổ áo tôi nhắc bồng tôi lên. Sắc....@_@ chết mất) . Nhưng không vì thế mà tôi chịu khuất phục mà vẫn cố cãi ngang

- cả suốt ngày túm lấy cổ áo tôi nhắc lênnữa (tôi lại kể tiếp)

Tôi cứ tưởng hấn lại lên cơn ném tôi cái UỖNH cơ . Nhưng hấn không làm thế . Với một tay nhắc tôi lên , một tay rút túi quần , hấn bước ra ngoài cửa

Chợt con Phương chạy theo ra túm lấy cánh áo của tên Dương :

- Cậu có thể đi nhưng.....để bạn ý ở lại

- Bỏ ra nếu muốn sống ! (Dương gần giọng)

- Cậu nghĩ(Con Phương vẻ sợ sệt , tối sầm

Tôi thì từ nãy vẫn vùng vẫy , nhưng hấn khỏe quá, không làm gì được...càng quấy,.....tôi càng thấy khó thở hơn....

.....

Con Phương từ từ về chỗ , rút điện thoại ra bấm bấm....

(* Cuộc nói chuyện của Phương qua điện thoại:

- Cậu chủ!

- Nói!

- Tên Dương bắt cái Hương đi rồi!

- Thằng khốn! (TM gần giọng)....- Đi theo nó cho tao....tút....tút...*)

Con Phương mỉm cười nhẹ rồi đi ra ngoài cửa ...

Tôi khi bị tên Dương xách cổ áo đi ra ngoài thì tôi chỉ biết quấy và la hét,,, ồn ào cả 1 sân trường.....Tôi càng quấy mạnh thì càng khó thở...Bây h tôi không còn cảm giác gì ở chân nữa , đôi chân đã tê cứng

36. Chương 35

Tôi khi bị tên Dương xách cổ áo đi ra ngoài thì tôi chỉ biết quấy và la hét,,, ồn ào cả 1 sân trường.....Tôi càng quấy mạnh thì càng khó thở...Bây h tôi không còn cảm giác gì ở chân nữa , đôi chân đã tê cứng,cổ họng k0 thể phát ra tiếng nói được nữa ,mắt cũng đã bắt đầu chao đảo và muốn sụp xuống .Toàn thân thể tôi cảm thấy khó chịu, khó chịu lắm rồi .Tôi đành mặc kệ cho tên Dương đưa tôi đi đâu thì đi , trong tâm óc tôi bây giờ chỉ nghĩ rằng tên Dương là 1 con quỷ sống.....Dương đưa tôi đến 1 cây cầu . Khi tôi chuẩn bị xỉu vì thiếu oxi thì tên Dương đặt tôi xuống đất , tôi ngồi sụp xuống thở hổn hển. Tôi cứ nghĩ lại cái cảm giác vừa nãy là tôi lại rùng mình hoảng sợ . Tôi ngửa mặt lên nhìn Dương , Dương đang nhìn tôi một

cách vô hồn . Tôi không còn đủ sức để nói với cả hân bấy h và lại tôi cũng k dám nói ...Tôi đứng dậy định trở về trường thì Dương lên tiếng:

- Đứng lại!

- Sao tôi lại phải đứng lại? Sao tôi lại phải nghe theo lời cậu? Cậu đã lấy nhà của tôi, để tôi sống chui sống lủi, đáng nhẽ cậu phải vui mừng chứ? Hay là cậu vẫn chưa hài lòng. Cậu muốn tôi ra sống đầu đường xó chợ chứ gì? Oke! Miễn không dính dáng gì tới cậu là tôi luôn sẵn sàng...(Tôi quay gót bước đi)

- Đứng lại !

- TÔI ĐÃ BẢO CẬU ĐỪNG RA LỆNH HO TÔI! THẾ BÂY H CẬU MUỐN GÌ Ở TÔI? (Tôi quay đầu lại, hét to)

- TÔI BẢO CÔ ĐỨNG LẠI!

Mặc kệ, tôi vẫn bước đi....Thế rồi Dương đi thật nhanh, kiêu lạnh lùng pha tức giận, trông lúc này ghê cực...Dương giữ chặt lấy tôi, đẩy tôi vào thành cầu. Hân giữ chặt lấy tôi nhưng tôi không sợ:

- Cậu muốn gì? (Tôi trừng mắt)

-

* * * * *

(* Thái Minh sau khi nhận được điện thoại của Phương rằng nó đang bị Dương” áp giải” ở đường AB, cầu XXX thì nhanh chóng chạy ra cửa....TM chạy nhanh, lấy xe và lao vun vút,,lao như đang vồ lấy một con mồi ngon, sợ mồi đó chạy thoát, cũng có thể tưởng tượng rằng phải vồ lấy, sowjnhuw sắp mất cái j đó quan trọng với cuộc đời mình, cho nên các bạn phải tưởng tượng lúc đó TM khẩn trương như thế nào? *)

* * * * *

Dương từ từ cúi xuống, nhẹ nhàng đặt môi hân lên môi tôi.

- Thằng khốn! (Bỗng1 tiếng gầm giọng phát ra)

Tôi trợn tròn mắt ngạc nhiên, sau đó đẩy tên “khốn nạn”Dương kia ra, mặt bấ đầu đỏ lựng, tôi cúi đầu xuống khổ sở, kiểu như hối lỗi vì vừa làm điều j có lỗi lớn lắm ...Mà có lỗi với ai nhỉ? Điên quá! @@...Phải bảo là như vừa làm 1 việc “ vụng trộm” bị người ta bắt quả tang ý T.T...

Người vừa nói không cần nói chắc ai ai đều biết...đó là TM là đương nhiên....Điều làm tôi ngạc nhiên hơn đó chính là người đi bên cạnh TM là con Phương- con bạn chí cốt của tôi... “ chắc em ý báo với TM đây mà...^^ Về phải “ trả ơn” mới được tên Dương không giữ tôi nữa mà quay sang nhìn Thái Minh, nhếch mép...như chớp được thời cơ, tôi liền chạy thật nhanh ra chỗ con Phương và Thái Minh....

Cạch! (Bỗng 1 họng súng chĩa vào Dương...)

.....

Cạch! (Dương lại rút súng ra chĩa lại)

Huhuhuh...sao thế này hả trời....định “thanh toán” nhau sao? An hem 1 nhà mà bắn nhau sao?

- Huhuhuhuhuhuh.....(Bỗng tôi òa khóc, vì thấy quá hài khi dây dưa với 2 anh em nhà này...tôi cúi đầu vào con Phương)

- Nín đi! (Con Phương dỗ dành..) ..- Thôi! Đi về!

- Hức hức (Chỉ còn tiếng nấc nhẹ)

2 tên kia thấy tôi khóc...liền hạ súng xuống....

Sauk hi thấy tình hình đã ổn...tôi lại toe toét như gì ý....tôi chuẩn bị tung tăng cùng con Phương thì....

- Đứng lại! (Dương gầm giọng)

37. Chương 36

- Đứng lại! (Dương gần giọng)

-.....

Sau đó Dương chỉ tay vào tôi:

- Hôm nay - nhỏ- thuộc về tao !!!! (Gần giọng hết mức)

- CÁI GÌ ???!!!! (Tôi cả con Phương trở mắt)

-

- Akumk(tôi áp ứng khi nhớ ra cái giao kèo của 3 chúng tôi: TM – Tôi – DƯƠNG . Chắc chắn hôm nay tôi phải ở nhà hẳn rồi (Dương) . Tôi cũng đã dọn dẹp hành lí sang bên đóHaizz) (tôi thở dài)

- Hương (Con Phương hướng ánh mắt khẩn thiết vào tôi)

- Không sao đâu ! Tao ổn ! (Tôi cười nhẹ với con bạn cẩu mình , nhằm bảo nó không phải lo lắng cho tôi . Tôi biết mình đủ mạnh để xử lý tất cả)

Tôi quay mặt sang Thái Minh nói :

- Quân tử nhất ngôn !!

Nói xong tôi quay đi , bước lên xe , nhìn qua khung cửa , tôi hướng ánh mắt buồn buồn vào Phương và cả vào.....TM . Tôi nói câu “ Quân tử nhất ngôn ” nhằm đả kích Dương và TM . Tránh hai anh em nhà này đỡ ‘ cắn nhau ” không thì “ chó mèo cắn nhau , ruồi muỗi chết ” Ặc ...ặc

(Tác giả : Sao lại ví mình với ruồi muỗi chứ , thiên nga không víhức.....hức.....hehe)

Tôi vs Dương chạy xe băng băng trên đường . Xe rẽ sang một hướng mà tôi không hề biết vì từ trước đến nay tôi có biết nhà Dương đâu . Tôi chăm chú nhìn hai bên đường dài , những chiếc lá vàng rơi đầy đường , gió thu xào xạc quá

- Đẹp quá ! (Tôi thốt lên)

Dương vẫn im lặng

Tôi vẫn quan sát , mắt sang rụcQuả thực là đẹp ơi là đẹp , cứ như là 1 thiên đường trên cõi mộng ý . . Một con đường hai hàng cây sừng sững , ; lá vàng như trải thảm tủa bộ con đường, Phải nói là như sứ xứ thần tiên bên xứ Kim chi Hàn Quốc vậy . Đi từ từ , tiên gần thêm . OA ! Tôi sướng người.

Cả một cái cổng to , to bằng cả chiều rộng của con đường . Từ ngoài nhìn vào trong , to , to , phải nói là rất to . Sao mà giống một thành phố thu nhỏ vậy trời ???!!!!. Nhưng nó không có người , một thành phố đẹp ơi là đẹp

Tôi há hốc mồm , “ rớt rã dòng dòng ” nhìn mà muốn nổ con mắt

- Sao thế này !! ? Cả cái con đường to đùng đùng mà chỉ dành riêng vad dẫn vào 1 ngôi nhà thôi ư ??? AAAAA (Tôi ngạc nhiên, chưa bao giờ tôi ngạc nhiên đến vậy , tôi hết)

- CẢM !! (Dương vẫn lạnh lùng)

- Nhà anh đó hả ?? Đẹp quá !!

- Đó không phải là nhàmà (Dương chưa nói hết đã ngừng)

- Ak ! Đó là 1 thành phố , một thành phố tuyệt đẹpnhư sao không có người vậy (Tôi thắc mắc)

- Tôi đã xây cho riêng mình tôi và.....

- AI ????

Dương nhìn thẳng vào ánh mắt của tôi :

- Người tôi yêu ! (Giọng Dương yếu dần)

- Uồi !! Cô nào mà có phúc quá zợ ?? Chắc cô ấy sướng khi ở ngôi nhà này lắm nhỷ..... (Tôi cười tươi rói)

- Chỉ tôi và người ấy ms được bước chân vào đây (Dương nói tiếp)

- Thế á !! Cậu khắt khe quá nhỷơhình như là.....(đầu tôi bỗng thoáng qua một ý nghĩ)

QC !!!! QC !!!!

Bỗng bụng tôi biểu tình và chỉ nghĩ đến việc ăn . ẶC !!

(Tác giả : nói như thế thì các bạn phải biết nhỏ đang nghĩ gì rồi chứ . Đấy !! Cứ ăn là mất hết lý trí ! Chẹp chẹp)

- Cô đói bụng chưa ??? (Dương như đánh trống lảng)

- Rồi !! Rồi !! (Tôi gật đầu lia lịa)

- Vào (Dương phán rồi bước vào luôn cánh cổng lớn)

Từ một ngôi nhà.....Không !! Phải nói là một biệt thự cao tầng . Thằng Hải - thằng em trai ngoan ngoãn của tôi bước ra một cửa :

- Anh Dương.....! (Hải cúi chào)

Dương không nói gì mà chỉ bước vào

Tôi vẫn ngẩn tò te, đứng lù lù trước cổng , to quá , nhìn nhiều lác mắt mắt . HIX HIX

Các bạn hãy liên tưởng đến khu “ ROYAL CITY ” ! Khu nhà này còn cao , to , cao và rộng hơn gấp 3 lần cái đây cơ . Vào đây , chắc từ bây h đến già cũng chưa đi hết. ẶcẶc.....sợ quá .

- Không vào ak mà còn đứng đây

- Vào ???!!

- Chả vào ! Thế mi có định “đớp ” không ??

- Có có !! (Tôi gật đầu một cách dứt khoát)

Rồi tôi đi theo thằng Hải , nó dẫn tôi vào một khu nhà lớn . Những tòa nhà ở đây không có biển , không có chỉ dẫn , Chắc chỉ dành cho những người đầu óc tốt , trí nhớ tốt

- Đang đi đâu vậy (Tôi thắc mắc)

- Ăn !!

- Ak.....biết rồi

Rồi tôi bước vào

- Hả ???!! (Tôi há hốc mồmTầng 1- tất cả cứ như là một nhà hàng , có chữ này - Nhật)

-

- Ta không thích ăn đồ Nhật , ta bị dị ứng !!

- Biết rồi ! (Vì nó là em trai tôi, 2 chị em ruột cùng chung 1 “ rốn” thì tất nhiên phải biết rồi.)

Tôi bị dị ứng đồ Nhật vì: đồ Nhật chủ yếu là cá- mà còn là cá sống nữa chứ....

Hồi còn nhỏ, ba tôi đi câu về, câu được 1 chú cá thia thia. Ba tặng cho tôi chú cá đó, mặc dù món quà rất nhỏ nhoi... Tôi rất thích thú và ngày đêm chăm sóc chú cá.... Có chuyện vui buồn gì đều ra “ chia sẻ” với nó. Ngày đó, tôi phải đi mẫu giáo như bao đứa trẻ khác, khi đi học về, tôi sững sờ khi thấy 1 con mèo “ khôn

khiếp” đang ăn 1 con cá..... tôi giật mình vội vàng đi vào trong nhà tìm “ em cá” của tôi...cầu trời phù hộ đó không phải.....

OMG! TRôi không thấy em ý đâu...tôi nước mắt giàn giụa, chạy ra ngoài sân để “ tính sổ” với con mèo kia...tôi đuổi , con mèo chạy luôn, để lại 1 góc cái đuôi của “em ấy”. Huhuhuhu... Mấy hôm sau đó tôi khóc suốt, làm phiền bố mẹ tôi suốt. Ba tôi bảo là sẽ câu cho tôi con cá khác nhưng tôi nằng nặc không nghe. Tôi đã tự hứa với mình rằng sẽ không bao giờ ăn cá nữa, không bao h ăn đồ sống nữa..và cả cuộc đời phải cầm thù họ hàng nhà bọn mèo vô tâm, tàn nhẫnTôi đã bị dị ứng cá từ lúc đó....Những đồ tái, sống phải được làm cho chín, thật chín tôi mới dám đụng đến...

Tôi trở về với thực tại.

* * * *

38. Chương 37

Lên tầng 2 .

HẢI SẢN

- Không không không....cá ,.....toàn cá! (tôi lắc đầu quầy quậy, sợ hãi)
- Biết rồi! Nói nhiều. Lên tiếp đi. (Thăng Hải nhăn trán. Trông ông già kinh @@)
- Mày ăn nói dạo này ông già quá đấy...hix hix (Tôi vừa nhăn mặt, vừa cười cười)
- Gì??? Nói lại! (Thg‘ Hải tối mặt)...- Mi thì trẻ ...haha...thế thì chúng tớ mi loại siêu già...hahaaha(thg‘ Hải cười lớn)

Tôi tím mặt ...bị nó bật lại ghê quá. chịu thua luôn. ==

- Thôi....Ta đói sắp chết rồi nè““““““““““! (Tôi dài giọng đánh lạc hướng)

Sao dạo này mình tụt hạng thế nhỉ? Hồi trước khi gặp 2 “ cục cứng” kia (Cục băng ạ) tôi bá đạo trong việc xỏ đùa, cãi nhau lắm mà...bây h còn không cãi được thg‘ em trai- thg‘ Hải ..==...Phải nghĩ cách lấy vị thế mới được. Cố lên ! ^^

.....

Chúng tôi lại lên tầng 3!

HÀN QUỐC!

- Tầng này.....(tôi chần chừ)
- Vào đại đi....đang đói mà cứ dài dòng...vào khu đồ nướng mà ăn...kén...! (thăng Hải bực dọc, nhăn nhăn nhí nhí như con khỉ)
- Ồ! Nướng chín vào đấy...thôi! Vào đi!
- Thế là tôi vào ăn đồ nướng vậy..
- Tên Dương đâu rồi?
- Tên????!! (Thăng Hải tức giận)
- Thì sao? Hắn bằng tuổi ta, thích gọi gì thì gọi chứ! Ta có giống mi , là đàn em của hắn đâu?
- Mi....

- Không mi miếc gì hết.....thế ta là chị mi, sao mi không gọi ta là chị? (tôi vênh mặt lên vì tóm được thóp của nó)

- Mi.....

- Thôi....gọi như nào cũng được, tha cho mi....Ta đớp cái đã....”có thực mới vực được đạo” chứ??? Hihih.

- (thằng Hải cũng không nói gì nữa...lặng yên ăn với cái ẩm ứ trong lòng ^^)

Rồi tôi thản nhiên làm “ nhiệm vụ cao cả” . Tên Dương thì chẳng biết đi đâu rồi.

- Ăn no rồi! Woa! Dễ chịu thật! Đi nghỉ thôi!....Mà....nghỉ ở đâu bây giờ?

- Từ từ...ăn xong mà nằm thành bò đấy....(Thằng Hải lại xỏ tôi)

- Bò thì bò nhưng cũng từ 1 mẹ mà ra thôi...hahaa

Tôi lấy lại vẻ “ phong độ” của mình rồi đấy...hahaa...nhưng chắc chỉ với thằng Hải thôi @@...Thằng Hải không cãi lại được liền im lặng tìm cách trả thù ^^ hahaha

Rồi thằng Hải đứng dậy đi thẳng, tôi lấy thế để chạy theo nó vì biết nó đã “đầu hàng” rồi...hiihi

Nó dẫn tôi tới một tòa nhà to gấp 3 lần các tòa nhà khác...Chắc là khu nhà chính đây mà..

- WOA! (Tôi phải nói là “ rớt rã” lòng thòng)

- Mi từ này như con dỏ hơi ý....Xấu hổ! (Thằng Hải cảm thấy nổi da gà vì thấy tôi cứ từng từng từng từng từ này.)

- Dỏ hơi nhưng vẫn bình thường hơn mi. (tôi lại xỏ cho nó tối mặt)

- Mi.....

- Hahahahahahahahahahaha ! (Tôi ôm bụng cười sặc sụa vì cái bản mặt của thằng Dương..)

- IM LẶNG GIÙM CÁI! (Thằng Dương nổi khùng, điều đó làm tôi càng cười kinh khủng hơn..)

- Hahahahhahahahah

UỖNH UỖNH UỖNH!

Các bạn đó là tiếng gì không? Hahaha...đó là tiếng dậm chân nổi máu mề của thằng Dương. Chắc từ này nham thạch sắp phun trào rồi nhỉ? Hahahaaha

- CHIM CÚT! (Tôi hét to tướng...lúc đó thằng Hải chưa ra khỏi cửa, dừng lại, ném cho tôi ánh mắt tức giận...hahaa...)

- hừ...hừ...!

- Ak ak ak...không có gì đâu ! Không có gì đâu...ý ta là ở đây không có món đặc sản “ chim cú” ak? Ta đang thêm ý mà...hiihi

- Mi muốn ăn nữa??

- Ak Không...Mai đi...Sáng mai nhé! (Nói xong tôi xua xua tay)...- Thôi...mi cứ “yên nghỉ” đi...

- Nhan sắc thì có hạn mà thủ đoạn thì vô biên

Một lần nữa, tôi lại xỏ nó...tất nhiên là em Hải lại dùng dùng nổi giận rồi....nó bỏ đi ngay, trước khi đi, nó để lại 1 câu:

- Nhan sắc thì có hạn mà thủ đoạn thì vô biên

- Chuyện...chị của em mà.....hahaha....

Lại xỏ được nó rồi...hớ hớ...hạnh phúc quá! Phải nói rằng thằng hải đã lên cơn

-AAAAAAA! (Nó hét rồi chạy đi)

Còn tôi cứ đứng đấy ôm bụng cười như điên như dại

- Hahahahahahahahahahahahahaahhahahahahahahahaha! Ôi ! Cười đau cả bụng! E Hèm! Thôi! Cút-Phấn- Xéo nhè cục cưng...hahahaa

Nói xong tôi “cười nốt 2phút” @@.

- Ô? Ngủ ở đâu giờ? Phòng ta ở đâu? Hix hix...Như này làm sao tìm đây? Thôi, mò mẫm vậy. (Tôi tự động viên mình)

Bây giờ tôi mò mẫm tìm phòng để ngủ. Đây được cấu trúc kết hợp nhà nghỉ với cấu trúc biệt thự....Sao mà ghê rợn vậy trời, Cả cái khu này có đúng 3 người thôi sao?...Thôi... đi tra bản đồ phòng cái đã.....Đạp ngay vào mắt tôi là chữ “ PHÒNG VIP-25”tôi cười khẩy:

-Hà hà! Tiểu thư đây phải ở phòng VIP chứ lì...Hehehe!

Tôi bấm bấm thang máy dẫn lên tầng 25- Phòng VIP.

-Hả????!! WOA!

Phòng VIP này là cả 1 tầng của tòa nhà...có hồ bơi,..... đầy đủ luôn....

Tôi chạy nhanh vào trong...sung sướng “lác mắt” luôn...cả cuộc đời của tôi chưa bao h mơ được bước chân vào nơi như thế này...còn chưa bao h thấy trên mạng nhà nào như nhà này...

Thấy có 1 chiếc giường ngủ....rộng hẳn 15m @@.... Dài 20m @.@/@.@/@.@/@.@/// 1 Chiếc giường to bằng 2 cái phòng nhà tôi luôn. @@...Kinh khủng quá!

(t/giả: độc giả thông cảm... @@ Tả kinh thể mới oách ạ ^^)

Tôi mê lắm rồi.....Phóng nhanh, phi lên giường....nhảy chồm chồm, nhảy như điên vì sướng quá!

Bỗng.....Tôi há hốc mồm, mắt tròn tròn.....

Tên Dương không biết từ đâu hiện ra,...cổ trần mới đau....Thân thể bên dưới chỉ quấn 1 chiếc khăn tắm T.TTT.... Đó là cả 1 thân hình vạm vỡ , săn chắc, 6 múi...@@ chuẩn hết biết...TT (Lại khóc)

(t/giả: @@....các bạn ơi.....các bạn có biết không?.....Các bạn có biết.....TÁC GIẢ ĐÃ “ĐỎ MẶT” KHI VIẾT ĐOẠN NÀY ĐÂY.....TT...khổ tâm lắm mới nặn ra đoạn này...TT.....đến tác giả còn “TT” nhùi nữa là “nhỏ” chứng kiến ^^....Đoạn này “nhỏ nhà ta “TT” lắm đấy ^^)

39. Chương 38

Từ nãy tôi vẫn ngồi im như tượng, mồm há, mắt tròn , chưa có động tĩnh gì...

Dương thì mới đầu cũng ngạc nhiên, sau đó lại lạnh lùng như đầu... tự nhiên như không có ai ở đây...

Hắn tự do thả mình xuống giường, chỗ ngay gần tôiTT....Thật không thể tả được cảnh tượng lúc này...TT.

- Muốn “ lên giường” cùng tôi ? @@. Dương nhếch mép 1 cái làm tôi “ hốt hên”...mắt, mồm run cầm cập....Vì biết tôi luôn giữ trong trắng cho bản thân)

Bây giờ tôi mới sực tỉnh vì lời nói “đen tối” của Dương:

-AAAAAAAAAAAAAAAAA! (Tôi hét cục đại luôn)

Sau đó mặt tôi đỏ lừ, tôi lấy hết chần quấn quanh người...(Trông hơn con điên), úp đầu xuống cái gối...

Lại 1 việc làm tôi thêm điên hơn:...tên Dương lại nhếch mép 1 cái, dịch sát người trần của hắn vào tôi.....1 mùi nước hoa rất “men lì” thoang thoảng ở mũi tôi....rồi hắn tiến lại gần...gần....

-Điên!

.....

.....

Dương đi thật nhanh, tiến gần lại tôi, giữ lấy đầu tôi, nghiêng đầu và dành cho tôi trọn 1 nụ hôn... Tôi vẫn đứng đó trợn mắt, đơ cả người, sau đó giật nảy mình, tôi lập tức đẩy tên Dương ra:

BỐP! (1 cái tát rất mạnh dành cho hấn)

Hấn tỏ vẻ “muỗi đốt i nóc” làm tôi bực ới là bực....

- Được hôn mà bị đánh cũng đáng...(Hấn làm tôi tức nổ mề @@)

Đang định dành tặng hấn 1 phát tát nữa thì...

- Một nụ hôn bằng một cái tát! (Hấn phán 1 câu làm tôi điên tiết hơn.....tôi biết nếu tát hấn nữa thì ôi ôi! Ôi cái đời con gái của mình....hấn sẽ làm thật đó...ôi không nên liều)

Tôi không tát nữa mà dậm chân huỳnh huỵch ra cửa.

- Mở cửa ra! (Tôi gằn giọng)

- Một nụ hôn - mở cửa. (hấn vẫn thản nhiên)

OMG....chuẩn bị có án mạng xảy ra rồi...TT...Lần này mề tôi nổ luôn rồi...Tôi tiến lại gần hấn...dơ tay lên để lấy hết sức mạnh tát...

- Một cái tát - một nụ hôn. (mặt hấn vênh vênh)

Dơ tay lên.....tay tôi run run, rồi dật phắt xuống vì không làm gì được hấn...Tại sao cứ gần hấn là tôi muốn “phòi máu” thế? Chúa đất thiên địa ơi????? Không thể chịu được.....

Lần này tôi lại lấy lại vẻ “ thơ ngây”...

- CÁI TÊN NGẠO MẠN! (Tôi dí mặt tôi vào gần mặt hấn, sau đó vênh mặt lên, phán)

40. Chương 39

Hấn lại nghiêng mặt, lại nhẹ nhàng đặt làn môi lên môi tôi, chưa kịp ngạc nhiên, chưa kịp tức giận thì hấn thẳng đầu trở lại, phán:

- Đổi lấy cái mở cửa... (Sau đó hấn quay người ra đằng sau....và cửa bật mở...)

Tôi tức run người....sợ rằng nếu tát hấn thì cửa sẽ lại đóng.....nhìn là tốt nhất....khi nào tìm cơ hội trả thù sau.... Hấn nhếch mép 1 cái , còn tôi thì chạy vụt nhanh ra ngoài...và lần này thì như hấn nói, tôi “bảo toàn tính mạng”...

Khi đã ra khỏi cửa, tôi lấy gấu áo lau , lau, lau cho hết cái thứ “ bắn bắn” kia đi.....

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA! (Tôi hét thật to cho vơi hết nỗi giận)

(* Chú thích: Trong căn phòng đó, Dương đang nằm trên giường cười vật vã...Xong rồi như thấy cái gì đó là lạ...anh lại lạnh lùng: “ Quái! Mình làm sao thế này, từ cái hồi đó, mình chưa bao giờ mỉm cười cả....Phải vô tâm vào....!@@”Nhưng Dương vẫn cảm thấy vui vì đã được hôn nó.....chàng đã “say” rồi sao?)

Tôi đi trên một hàng lang dài, chọn đại một cánh cửa, tôi mở cửa đi vào trong...Ôi! Sao căn phòng đẹp thế nhỉ? Mỗi tội không đẹp bằng cái phòng kia....Thôi kệ, nói chung là không tưởng tượng nổi cái khu này nó đẹp như thế nào đâu..

Tôi uể oải mò tới giường....Thả mình xuống và nằm nghỉ 10-15' , sau đó dậy và lấy quần áo đi tắm. Tắm xong, tôi bước ra 1 cách sáng khoái. Ngả người xuống bộ sofa, mở TV lên, đang có bộ phim ***** , tôi chăm chú theo dõi....

Đến đoạn người con trai và người con gái tựa vào nhau bên xích đu, chàng trai nói với cô gái 1 cách dịu dàng:

- Ngôi nhà này, chỉ anh và em được sống, sẽ sống bên nhau trọn đời...mãi mãi nhé! (Chàng tỏ nói xong, 2 người ôm nhau thắm thiết...)

Bỗng trong đầu tôi hiện lên 1 ý nghĩ rất là “củ chuối”....: “ Tên Dương nói thế là sao? Ta và hắn sẽ bên nhau mãi mãi, trọn đời á....Giống trong phim này đấy hả? Mà cũng phải...chàng trai trong phim đẹp zai như hắn, ak không, hắn đẹp trai hơn. Còn ta giống cô gái đó đó sao? Chắc là ta phải đẹp hơn rồi...hơ hơ...Thôi thôi...Nghĩ như này thôi chứ ta mà ở với hắn 1 ngày chắc khu này thành 1 chiến trường, cái tên “dê già” ý....)

Thoát khỏi dòng suy nghĩ, tôi lại nhớ lại câu nói của hắn: “ Tôi đã xây cho một mình tôi và...người tôi yêu....Chỉ tôi và người ấy mới được bước chân vào đây...” @@

- HẢ????!!!!!!!!!!!!!! (Tôi trợn tròn mắt.....thảm nào ở đây không có ai ngoài hắn, ta với thằng Hải.....nhưng.....nhưng.....thằng Hải thì sao?.....

Tầm bậy.....không được nghĩ bậy.....thằng Hải ở đây thì làm sao có thể khẳng định tên ấy.....ấy ấy mà được chứ?.....

(Tác giả :các bạn đừng nghĩ bậy bạ nhá! Tác giả viết như thế này khổ tâm lắm.....TT)

Tôi không dám suy nghĩ nữa, lắc đầu quây quây nghĩ: “thôi! Ngủ đi cho khỏe, miễn là mình được ăn ngon mặc đẹp là được. Ngủ !”

Tôi tự động viên mình.....Nhưng.....mãi mà tôi không ngủ được, cứ trần trọc mãi, mãi.....Đồng hồ đã điểm một giờ đêm. Mắt tôi vẫn mở thao láo.

-Ặc...Kiểu này không hỏi chắc không “an nghỉ” được mắt.

- Tôi quyết sang bên phòng Dương để hỏi. Tôi gạt bỏ tất cả, chạy thật nhanh lên phòng Dương

- Kính coong! kính coong! (Tiếng chuông phòng vang lên)

-(ba phút sau chưa có động tĩnh gì)

- Kính kính kính coong! Kính coong! Kính coong. (tôi nhấn liên tiếp)

-

UỖNH! UỖNH! (Tôi hơn con thần kinh, cứ đập uỳnh uỳnh vào cửa.....to, lần an hết cả không gian yên tĩnh của màn đêm)

RẦM! (cửa phòng bật mở rất mạnh, tên Dương vs con mắt như con thú dữ nhìn tôi)

- Tôi muốn hỏi anh một chuyện.....(tôi ấp úng).

Hắn không nói gì.....vẫn ánh mắt đó.

- Tôi được ở đây? Ý cậu là sao?

RẦM!(cửa phòng đóng lại một cách tàn nhẫn)

Suýt chút nuxa là cái mũi của tôi đập rồi. TT.

- Đần ông con trai gì mà tàn nhẫn vs con gái thế không biết Anh không phải là đàn ông. Tính thì yếu điệu như con gái(@@),ít nói, vô cảm y tất cả. Biến thái, thần kinh,blabla..... (Tôi hét một tràng dài

RẦM!(Lại một tiếng mở cửa; không! đập cửa mới đúng.....)

Hắn lại một ánh mắt ý Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống tôitôi vẫn cương quyết:

- Cậu trả lời câu hỏi của tôi đi đã !

Bỗng! cánh tay của tôi bị lôi mạnh vào trong.....trong khi tôi chưa hết sững sờ thì.....hắn đẩy mạnh tôi vào tường.

- Muốn hôn lần 4?(hắn gần giọng hỏi)

- Ồ.....này.....này.....tôi cảm cậu đấy.....cậu mà làm thế.....tôi.....tôi.

- Sao/

- Từ cái mặt nhà cậu. Hừ (tôi vênh mặt)

Nói xong, trách hắn làm điều ấy.....Tôi đẩy mạnh hắn ra, tự tin, dong dạc bước ra cửa, quên luôn cái điều cần hỏi. @@.

Còn Dương, hắn bị đẩy ra cộng vs câu nói của tôi, hắn không làm gì cả, chỉ đứng nhìn và không đóng cửa nữa.

Trước khi đi ra khỏi cửa, tôi lại chợt nhớ về điều cần hỏi, tôi quay đầu lại, nói oang oang.

- MAI CẬU CHO TÔI CÂU TRẢ LỜI.

Hỏi xong, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hết cả người.

Trèo lên giường, tôi nhắm mắt và ngủ luôn. Lúc đó trời đã điểm 2 giờ sáng.

* * * * *

Ồ Ó O O O ! (Tiếng báo thức của cái đồng hồ đeo tay của tôi vang lên)

- Oáp!(Tôi dụi dụi mắt)

Tôi thay quần áo đồng phục gọn gang, sau đó mới đánh răng rửa mặt...(@@ Đúng là khác người)

Mồ mẫm tìm đường xuống khu chính. Đi qua một căn phòng ở giữa, tôi thấy thằng Hải với Dương ở đó với 1 bàn ăn dài tít tắp. Quái lạ, nhà hàng có mà không ăn thích ăn ở đây sao? ... Thôi, dù gì toàn đặc sản ở cái nhà hàng đó nên tôi đi vàotôi biết bọn hắn cũng đang đợi tiểu thư này xuống ăn mà ! ^^ (@@)

Tôi chạy vào, nhẩn nha, chạy nhanh ngồi vào bàn, đi qua mặt Dương, nguyền rủa 1 nhát....

- Hôm qua ngủ ngon chứ? (Thằng Hải hỏi tôi với ánh mắt gian gian)

Mặc kệ nó có ý nghĩ sâu xa gì đi nữa nhưng tôi vẫn mặc kệ.

- WOA! Sao hôm nay nhiều món ngon thế nhỉ? Chẹp Chẹp...(Tôi chớp chớp)

- Ngon thì ngồi mà đớp đi.....Không khéo rót rãi đầy lòng nhà.... (Á À ! Thằng này hôm nay láo! Dám xỏ chệ mày hả? Phải cho nó bài học mới được...)

- Ta đớp thế mi không phải đớp chắc?

- Có! Mỗi tội không “rỏ rãi” như mi!

- Chả biết ai rỏ rãi đâu?

- Ồ! Chả biết ai đâu? (Thằng Hải vẫn ngang)

- Ai? (Tôi hỏi)

- Mi!

- Kệ ta! Mi tự lo cho mình đi....sao cứ thích bon chen thế nhỉ?

- Ồ thì chả kệ mi ! (Thằng Hải vẫn vậy)

- Ồ thì chả kệ ta! (Tôi không chịu thua đâu)

- Kệ mi

- Kệ ta

- Mi

- Ta

- Mi

-Cãi ngu.....(Tôi chửi nó là cãi ngu)

- Mi thì cãi thông minh hử?

- Ồ!.....,

RẦM ! (Dương đập xuống bàn cái rầm)

-.....

Bọn tôi im phăng phắc luôn.....Hắn thì tự nhiên đốp luôn...

Thế rồi bọn tôi cũng bắt đầu thực hiện nhiệm vụ cao cả của mình @@

.....

- Haizzzz! Ngon quá! (Tôi đặt đũa xuống)

Cái bàn đầy ắp thức ăn được tôi xới trộn 1 nửa. Còn 2 tên kia thì “giữ eo” ăn có mấy miếng. Ăn no rồi là tôi bắt đầu ca:

-

41. Chương 40

- Người đẹp biển hay hoa hậu cũng không ăn như hai cậu đâu. Người gì mà giữ eo gớm, ăn như con mèo.

CẠCH! (đó là tiếng dầm đũa của hai thằng kia).

vừa dầm đũa xuống thì.....

RẦM! (cửa mở một cách tàn bạo)

Ló cái mặt ra..... là cái mặt lạnh lùng của Thái Minh. @@. May mà mình ăn xong rồi không thì phòi hết ra mất.... chưa cần nói, tôi như thói quen, tức khắc tự đứng lên. Thế rồi, Thái Minh nhéc mép một câu, túm lấy tay tôi rồi lôi ra cửa, mặc kệ đây là nhà của ai... Ủa? Sao hắn vào được đây nhỉ. Tôi vẫn hơi ngạc nhiên.

Coi như không có Dương ở đây, Thái Minh lôi tôi đi tự nhiên..... thằng Hải định xông vào thì tên Dương ra lệnh rút về Dương mặt tối sầm, bốc lửa, như sắp thiêu rụi ngôi nhà này.....

Hai tràng trai ngồi lù lù ở bàn ăn, còn tôi và Thái Minh thì đã đi từ lúc nào rồi.....

Thái Minh lôi tôi đi, tôi nhìn quang cảnh xung quanh và chẳng biết hắn lôi tôi đi đâu nữa.....

- Ê này! Đưa tôi đi đâu vậy ! không đi học à???

- IM.

- Ô nè! Hôm nay không quát cam nữa à. Bây giờ lại sử dụng ngôn ngữ mới hả?

- CẬM.

- Đấy lại thế rồi.....(@_@)

Tôi đành trật tự và ngồi sau xe cho hấn lái xe. Đến khi xe dừng lại trước mộ cửa hàng cao, to và sang trọng. Tôi há hốc mồm ngạc nhiên.

- Ố Ố Ố

- Ngậm cái mồm vào.

- Không!

- Nói lại.

- Haizz.....

- Vào.....

- Nhưng tôi ăn rồi.

- Ai bắt cô ăn

- Thế tôi vào làm gì?

- Chào mồm(@@ hấn phán một câu rất chi chi là củ chuối). Tôi đành bèn lên theo sau hấn và không cãi lại vì tôi biết nếu cãi lại thì cũng không thắng nổi tên đó!Hấn bước vào một căn phòng rộng, chỉ có một cái bàn trong bóng tối và thấp lên những ánh nến lãng mạn:

- OÁI!cái cảnh này giống cảnh “lãng mạn” của hoàng tử với công chúa trong phim ảnh thế nhỉ(Tôi chép miệng tuôn ra một câu rất chi là tự nhiên)

(Tác giả: @_@ lãng mạn..... của.....của ai?@@)

-(Thái Minh không nói gì)

Tôi và Thái Minh bước vào bàn ngồi xuống, trên bàn bày la liệt đồ ăn, nhìn cứ như ăn tối chứ không phải ăn sáng ý.

- Một mình anh ăn sao gọi làm thế?

- Thích.

- Đúng là công tử nhà giàu có khác!!!

Thái Minh cầm đĩa lên cũng là lúc có một bản nhạc du du dương âm bổng cất lên.

- Anh mở cái này cho ai nghe ?.....(Tôi chau mày)

- Tùy.....

- Anh.....(định bụng cãi lại).....- À mà thôi! Để tôi thay đổi không khí chút nhá.....

Tôi nhăn nhăn nhỏ nhỏ , chạy vào trong chỗ quần lí quán.....

“Ộp pà gang nam sờ tài....

.....Ê ê ê ê ê....Sêch sê lây dê.....

.....Ộp...Ộp...Ộp”

Bài hát “Gangnam style” của PSY lừng lẫy vang lên thật rộn rang.....

Mọi người trong quán nhăn nhó, tôi thì toe toét phi ra chỗ Thái Minh....

- Ê ê ê.....sêch sê lây dê.....Ộp...Ộp...Ộp...(Tôi hát oang oang theo PSY.....vừa hát vừa nhảy nhảy giống điệu con ngựa trong bài nữa chứ @@...)

(t/giả: Cấp cứu, cấp cứu! Cho em ý vào bệnh viện tâm thần dê)

Tôi nhảy nhảy trước mặt Thái Minh....trông tôi phải nói là rất chi là “động đại lên rùng” =.= .

PHỌT!

Tất cả những gì nự trong mồm Thái Minh đều được phun hết vào mặt tôi....Sau đó là những tràng cười rộn rã của Thái Minh và những người xung quanh....

Tôi dừng lại....Hương 2 con mắt dao găm vào Thái Minh..

- THÁI MINH! (Tôi hét to hơn cả tiếng nhạc nữa...và....nhạc dừng luôn....@@)

Thái Minh e hèm 1 cái rồi lấy lại vẻ lạnh lùng.....

-Gi? (Hấn thản nhiên hỏi như không có chuyện gì.....)

-Anh dám.....(Tôi lấp bắp, tay chỉ hết chỗ này sang chỗ khác trên cơ thể tôi.....quả thực nhìn tôi lúc này bần không tả nổi, thức ăn dính đầy người....nghĩ mà thấy tởm)

- Tại tôi?

- Đúng!

- Thế nào cũng được! (Hấn lại thản nhiên)

- Anh....

- Cô nhảy như thế đến con “mi lu” cũng muốn phọt vào mặt....

- Anh.....Ak.....Ồ.....Mà anh nói cũng đúng... Đúng là con “mi lu” phọt vào mặt tôi mà....hahahhhahaahaha (Tôi đốp lại)

- Cô(Hấn không cãi lại được)

- Hahahahah (Tôi cứ ngồi cười hất ra....Lần đầu tiên đốp được tên này thì phải thấy vẻ vang chứ...hihi....Soi xét lại cơ thể, vết thức ăn vừa này bị con : “mi lu” thả ra cũng đã bắt đầu đóng lại, khô khô @@)

Mặc cho tôi cười, Thái Minh lừ lừ bước ra ngoài cửa luôn.....Tôi chơi với chạy theo.....

- Ấy.....Ấy.....quần áo tôi bẩn như thế này thì đi học bằng mít à? Anh phải chịu trách nhiệm, chịu trách nhiệm đê ê ê ê!(Tôi kéo dài giọng).....

.....

VỀỒ ềồ ềồ!(Tiếng phóng xe như bay của Thái Minh, tôi nhắm tịt mắt lại)

Kiiiiiiiiittttttt ! (tiếng thắng xe gấp.....)

.....Dừng lại ở một cánh cổng lớn.....

- Đâu đây? (Tôi ngạc nhiên)

Lại là một khu biệt thự.....khá đẹp và sang trọng.....nhưng không bằng 1 nửa nhà Thái Minh...và cũng không bằng 1 góc nhà Dương...nhưng tóm lại là vẫn to và đẹp...

(*chú thích: Nhà Thái Minh không đồ sộ hay đẹp như nhà Dương không phải vì nghèo hơn.....Thực ra, Thái Minh giàu hơn Dương, giàu hơn rất nhiều.....*)

.....

Từ trong khu biệt thự đó, thấp thoáng một bóng người hốt hải chạy ra.....

-Anh Thái Minh????!!!! Ôi!!!!.....anh Thái Minh...sao anh lại đến đây? Anh đến đây để đón em đi học sao?.....hihihi (Mai Mai- Phải, chính xác là Mai Mai...Nhỏ cứ toe toét nhìn Thái Minh....Đến khi nhìn thấy tôi bên cạnh Thái Minh là nhỏ chuyển ngay sắc mặt....)- Ô! ...Sao con nhỏ này lại ở đây hả anh?...Nhỏ là “bò” của Dương mà!.....Ak!..Em biết rồi.....hay là anh mang nó đến đây cho em “xử” hả? Hớ hớ...Không ngờ anh lại tốt với em thế....anh yên tâm, em xử nhanh, gọn, nhẹ!....

Tôi nổi da gà.....

Mai Mai vừa túm lấy tôi thì.....

- Bỏ ra! (Thái Minh gằn giọng)

- Ô.....không phải...anh.....????? (Mai Mai trở mắt)

- Cởi ra! (Lại gần giọng)

- Cởi.....cởi.....cởi gì ạ???? (Đến giờ thì Mai Mai lôi cả 2 con mắt ra mà thắc mắc rồi...tôi cũng lôi chứ chẳng chơi....Chẳng biết tên này có ý gì nữa....)

- Quần- áo! (Thái Minh gần từng tiếng một làm cho gai ốc của tôi và Mai Mai nổi lên)

- HẢ???? (Tôi với Mai Mai đồng thanh lớn)

-

- Anh...anh...đang làm cái quái gì đấy hở? (Tôi bây h mới lên tiếng)

- Cởi ra! (Thái Minh vẫn lạnh lùng)

- Anh.....anh.....???? (Mai Mai giờ mặt cắt không còn một giọt máu)

- Anh có thể giải thích một cách “trong sáng” hơn không?

- Cô - Cởi đồ! (Chỉ vào tôi)--- Cô - Cởi đồ ! (Chỉ vào Mai Mai)....- Đổi cho nhau!... Are You Know?

- HẢ????? (Tôi với Mai Mai trở mắt hết sức)

Phù....hóa ra hần bảo cởi đồ ra để đổi cho nhau.....Đến bây h tôi mới hiểu tại sao hần lại đưa tôi đến đây...Bởi vì quá “tiện thể”, có fan cuồng ở đây việc gì phải tốn công đưa tôi về nhà lấy @@.....

42. Chương 41

- Cái gì ?????Em mà phải mặc đồ bẩn thỉu của con này hả???? Anh không đùa đấy chứ?....không không không! Em không mặc đồ của nó đâu!....bẩn thỉu...! (Mai Mai bấu dãi cái mỗ....mà cái bộ đồng phục hiện h của tôi bẩn ơ là bẩn luôn...)

Tên Thái Minh không nói gì, nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi...dẫn lên ô tô....Mai Mai tức đỏ mặt , hừng hực hừng hực nắm chặt lấy 2 bàn tay ...hối hận,....

- Ấy Ấy...Anh Thái Minh...em biết...em biết rồi...em sẽ đổi mà...sẽ đổi !

Thái Minh nhếch mép 1 cái rồi dừng trước cửa xe.....

Mai Mai nhanh tay túm lấy tay tôi, lôi tuột vào trong.....

.....Dừng lại.....

BỐP! (Tôi bị giáng một phát tát vào mặt từ Mai Mai)

- Cô làm cái gì vậy? (Tôi lườm Tức giận)

- Mà.....Ai ày đi cùng anh Thái Minh của tao?

- CÁI GÌ?!! Vì tao đi cùng hần mà mày đánh tao hả? Mày nghĩ mày là ai?BỐP.... (Tôi lại tát lại Mai Mai)

- Mày nghĩ đây là đâu mà mày dám đánh tao hả con kia?

- Đây...là nhà mày nhưng tao không quan tâm....

- Mày.....

- Nói ày biết.... Mày nghĩ tao muốn đến đây sao? Chả qua là tên kia làm bẩn áo tao nên tao mới bắt đền hần nhá! Không thì đừng hòng..ai ngờ hần đưa tao vào đây....

- CÁI GÌ???!! Anh ý,...cái áo này là...là anh Thái Minh làm bản á?...HihIhihi...bạn Hương thân iu ơi... Bạn đổi áo ình nhé? Bạn mặc áo như thế này thì bản lắm....

Tôi cười thầm trong bụng, biết là Mai Mai cường Thái Minh lắm mà...^^....Hahahaha...zai zai thế là cùng....hahahhaa

-Ồ ~ (Tôi kéo dài giọng)

Thế rồi tôi với Mai Mai đổi áo cho nhau....

Bước ra khỏi cổng....Thái Minh đang đứng chờ ở đây....

-Anh Thái Minh ak...Em đổi áo cho Hương rồi nè.....Hiihihi....Mà thôi! Em với anh đến trường đi! (Mai Mai hớn hờ)

Mai Mai khoác tay Thái Minh...

-BỎ -RA (Thái Minh gần giọng)

- Ô...vâng vâng....Thế thì đi thôi anh....

- Cút! (Thái Minh lại gần giọng....dám đụng đến cơ thể của hửn ư? Không bao h nhé! ^^)

Rồi lại về lạnh lùng....Thái Minh túm lấy cổ áo tôi , xách lên một cách tàn nhẫn , vút vào trong ô tô

Mai mai nhìn cảnh này mà cười thầm :” con nhỏ này chết chắcanh TM của mình tàn nhẫn lắm , nó chết là cái chắchahahaha

Chiếc xe BMW phóng thật nhanh.....dừng lại ở gara ô tô riêng cho 2 cậu chủ....Tôi bước ra , chạy thẳng lên lớp.....đã thấy Dương ngồi ở bàn và 1 tốp con gái vây quanh

- Tránh.....tránh.....tránh ra ! (tôi hỏn hỏn thờ , mãi mới chen được vào trong chỗ ngồi)

- Nhỏ nào thế nàyláo quá....

..... (Đó những tiếng xì xào bàn tán , nói xấu của mấy đứa xung quanh)

- Các bạn vụn vum xuống hộ tở cái . Đây không phải cái chợ để nói xấu hay cái bảo tàng ngắm trai đẹp.....hử.....ak mà ở đây làm gì có zai đẹp , toàn khỉ vs nhau cả lũ....

Xoẹt.....xoẹt.....

- Hớ hớ....không có gìkhông có gì (tôi lắc đầu)

Vừa nói xong , tất cả các ánh mắt của các bạn nam dành riêng cho tôi : sát khi đặng đặng ,. Kinh khủng luôn . Tôi cười trừ biện hộ

- Liệu hồn đấy con ranh !!! (1 đứa con gái trong tốp ngắm trai đẹp lên tiếng)

- Ôi ôi ! Hồn tở đang ở trong vườn bách thú nè.....ôi ôi ! Mấy em khỉ , tinh tinh cứ nhặng nhặng ,nhít nhít lên kiacứ nhìn thấy người là tổn hết cả lên

BỐP !!!! (1 phát tát trời giáng của con nhỏ kia dành cho tôi)

Thế là hôm nay tôi bị ăn 2 phát rồi T__T. Đúng là dính dáng đến hai tên kia là chết sớm. May mà mình mạnh mẽ không thì xuống hố lâu rồi .

Tôi lừ mắt....không đánh lại vì chúng nó có rất đông người , một mình tôi sao có thể xử hết được bọn nó

RẦM!!!

Cảnh tượng kinh khủng thật....

Dương túm lấy cổ áo cái con vừa tát tôi.....vs ánh mắt đỏ ngầu vì tức giận , anh đẩy mạnh cái con nhỏ đó vào tường. Sau đó siết chặt bàn tay...ở cổ nhỏ....Nhỏ đó giãy giụa , van xin thảm thiết mà tay Dương vẫn không nới ra, không cho con đó con đường sống. Đến khi còn trút hơi thở cuối cùng thì tôi mới can ngăn :

- Dương ! Cậu định giết người sao ???!!!

- (Dương vẫn siết chặt , ngày càng chặt.....nhỏ kia mắt đã trợn tròn , mắt đỏ phừng phừng vì sắp thiếu oxyTôi cũng mở to mắt vì sợ.....sợ Dương sẽ giết người)

(Tôi biết đây là nhà Dương làm chủ....giết người cũng chẳng sao vì nhà cậu ấy giàu thế cơ màpháp luật làm được gì nhà cậu.....)

———— tôi trở về vs thực tại ————

- Nếu là vì tôi thì.....xin cậu.....đừng giết người (Nước mắt tôi đã tuôn trào)

Mọi người thì ném nép ở bàn, ai nấy mặt mũi tái xanh , không ai dám can ngăn,.....

UỖNH (Cơ thể của đứa con gái bị ném một cách tàn nhẫn)

Gần như chỉ cần 4-5s nữa thì con kia lìa đời rồi . Nhỏ ho sặc sụa rồi thở hổn hển

Khi đã tuần hoàn lại được hơi thở , con nhỏ kia vội vã quỳ trước mặt Dương , lạy đầu lia lịa

- Anh anhtha cho em..... em biết lỗi rồi ạ.....anh..... (sau đó lại hấp tấp quay sang quỳ lạy tôi).....- Chị Hương , em xin chị , chị tha cho em , anh ấy giết em mất

Con nhỏ đó vừa quỳ vừa nói , mặt cắt không còn một giọt máu

- Bạn đứng lên đi , không sao đâu mà

Tôi dịu nhỏ lên rồi giúp nhỏ điều hòa lại hơi thở

.....Cô bước vào lớp.....

Mọi người vào hết chỗ

Thế lại một tiết học lại diễn ra suôn sẻ

————

- Nè !! Ăn sáng không anh iu (Con Phương nhí nhảnh gọi tôi)

- Anh ăn “ ruồi ” em tôi.....(tôi lè lưỡi)

- Anh ăn RUỒI á ???!!! (Nó nói xỏ tôi)

-Ồ (tôi hiểu nhầm ý của nhỏ..... tưởng nhỏ cũng dung ngôn ngữ kiểu ấy)

- Ak !!!! Hôm nay ăn Ruồi , mọi hôm tưởng ăn Nhặng....há há há há (con kia cười sặc sụa)

Tôi ngớ người , hóa ra nó xỏ mình,..... đã quá muộn rồi

-Ặc.....con kia ày láo nhá....a.a.a.a.a . Mà dám nói xỏ chồng mà thế hả ???

- Ái.....áibạo lực gia đình . Ôi là con ơi.....bớ người tahahaha (Con nhỏ lại ôm bụng cười như điên)

RENG ! RENG !!!!!

———— Tiếng chuông báo hiệu hết h ra chơi vang lên ————

- Mau mà có em trông cứu nhox đấy nhé !! Không em * chit * vs anh

- Hí hí hí hí (con Phương khúc khích cười)

- Điên

.....

.....

Cả lớp đang nhốn nháo thì bỗng im phăng phắc khi Mai Mai bước vào . Tôi cùng mọi người cũng suýt ngã ngựa. Các bạn có biết không ? Mai mai đang mặc bộ đồng phục của tôi- bộ đồng phục bẩn ơ là bẩn , toàn vết tích “ phun ” thức ăn của TM thôi . Nhỏ đó cười toe cười toét mặt ùi thức ăn nồng nặc bốc lên . Đối

vs Mai Mai , hình như đây là loại nước hoa hàng hiệu @@ Qe.....qe....tỏmCuồng tên TM đến thế là cùng . Va chỉ có mình tôi biết tại sao Mai Mai lại hâm ntn :

- Ê Ê ! Con kia hâm hay sao đấy ! Trông nó như vừa ở bãi rác về ý . !! Chết ! Bãi rác !??? Tao ngồi cạnh nó...huhuhuhuhu (Con Phương nhớ nhé)

- Thơm lây còn gì (tôi nhớ nhớ)

- Chết này ! Chết này !! (Con Phương đâm,s vào người tôi)

- Ui da !!! Đau !!

- Ủa !!! Mà sao hôm nay mày có mùi lạ thế này !!! không ! Không ! rất quen ms đúng

Tôi bây h ms nghĩ nghĩ lại bộ đồng phục đang mặc . Đúng , đó chính là mùi nước hoa mà Mai Mai vẫn thường dùng

- Ak ờ !! Để tao giải thích (tôi thanh minh , sau đó thuật lại hết chuyện sáng nay cho nhỏ nghe)

Nó không ngạc nhiên mà cười tươi

- Ak ! Tưởng gì....

Cô giáo lại bước vào lớp, cắt đứt cuộc nói chuyện của tôi với con Phương....

.....

.....Lại 5 tiết học trôi qua.....

Hôm nay, tôi thấy Dương đáng sợ ghê gớmchả thèm nhìn mặt, nói chuyện, coi như không có hẳn ở trong lớp này...hờ hững luôn...=))

Đi học về, tôi chuẩn về trước, không rủ con Phương luôn...Tôi chuẩn ra công viên ăn kem, đu quay, chơi trò chơi, ngồi ghế đá một mình....

Tôi ngủ thiếp đi vì mệt trên một chiếc ghế đá...

* * * *

(* chú thích: Đã hơn nửa ngày, Thái Minh và Dương không gặp nó, hai người cứ lờ lợn hết cả lên...sai người đi tìm hết nơi này đến nơi khác)

(* Thái Minh: Tìm con nhỏ cho tao....Nhỏ mà có mệnh hệ gì thì....RẦM! (TM đập mạnh tay xuống bàn)*)

(* Dương: Tìm thấy con nhóc chưa? Không tìm thấy thì tự kết liễu đi.....(Dương gằn giọng)*)

* * * *

- OÁP...P....P...P...(Tôi ngáp rõ dãi)

Trời đã sẩm tối rồi...

- HẢ?/? Mình ngủ nhiều như thế này hả? Chết rồi..về mau! (Tôi lúng túng)

.....

KIIIITTTTTTTTT””.....

.....

Tôi vừa chạy ra khỏi cổng công viên thì dừng lại gấp khi suýt đâm phải mũi xe của hai chiếc ô tô..O(Không cần nói chắc ai cũng biết là ô tô gì rồi.....=))

2 chàng trai lại bước ra.....về mặt hầm hầm...ánh mắt lộ lên rõ tia tức giận.....

- ĐI – ĐẤU? (Hai chàng trai cùng gằn giọng)

- Hai anh ở đâu ra thế này?? Mà hai anh làm sao thế hử? Mặt cứ như bao công vừa xử án xong ý! Đâu là đâu chứ? Chẳng hiểu? (Mặt tôi vẫn ngây thơ như con nai tơ)

- NÓI! (Lại lần nữa đồng thanh...nhưng lần này dữ dằn hơn....)

- Ô.....Đâu là đâu cơ chứ? Từ trưa tôi ngủ ở đây chứ có đâu đâu.....Vừa ngủ dậy, đi đâu đâu mà khó chịu thế? (Tôi thần nhiên thanh minh)

PĂNG! (Câu nói đó như là một phát súng bắn xuyên tim hai chàng trai...

(*t/giả: Mắt công lo lắng cho nhỏ, tưởng nhỏ bị làm sao cơ chứ...ai ngờ là nhỏ ngủ cả buổi ở đây@@ Tôi nghiệp hai hoàng tử nhà ta quá.....hihi)

- NÓI - LẠI! (Gằn giọng)

- Ngủ ở đây - Vừa mới dậy chứ đi đâu ! Haizz (Tôi dài giọng ra một mõi)

Chưa đợi hai tên đó lại gần, tôi lấy đà, lấy hết sức chạy thẳng ra khỏi công viên.

2 bọn hấn ngạc nhiên vì thái độ của tôi...

Tôi vẫn chạy, cố chạy, rút điện thoại từ trong túi ra, tôi alô cho con Phương:

- Guỷ?? (Tiếng con Phương lạnh lùng bên đầu dây)

- Đến đón anh đi....Anh đang sắp chết đến nơi rồi nè!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Sao ? Lại sắp chết ak? Thế cả ngày nay mày đi đâu đấy?

- Hỏi nhiều...đến đón đi tao nói cho

- Ờ...Liệu hồn....

- Tút tut tut.....

(* chú thích: Sau khi nói chuyện qua điện thoại với Hương song,m Phương bấm điện cho Thái Minh:

- Cậu chủ!

-Nhỏ đâu?

-Cậu chủ không phải lo đâu...mọi việc cứ giao cho em...

- Đưa - nhỏ - đến – đây! (TM gằn giọng)

- Xin lỗi cậu....Em thấy nó bây giờ mệt mõi lắm rồi...Cái gì đến sức chịu đựng của nó thì nó sẽ kết thúc hết đây ạ.....Cho nên là cậu cứ kệ nó, giao nó cho em....em sẽ giải quyết.....Cậu hãy yên tâm....

- (TM không nói gì, và Phương cũng biết TM đã đồng ý)

-AK....

- NÓI!

- Tên Dương đã bắt đầu hành động rồi đấy! Cậu cũng phải hành động thôi! Nhân lúc nó đang giận hấn thì phải bắt đầu thôi...

- Tút tut tut*)

* * * *

* * * *

* * * *

Cuối cùng thì tôi cũng thấy bong con Phương thấp thoáng xa xa....Tôi reo lên:

- Sao lâu thế mày???

- Phải từ từ.....Để người còn thở nữa chứ.....(Con Phương cau yêu)

- Ờ....Mà nè...hum nay tao ngủ nhà mày nhá! Tao sợ phải ở nhà bọn hấn lắm...hức hức... (* Phương giả vờ không biết *)

- CÁI GÌ?? !! Ở nhà “ bọn hần” ??? Là sao????
- O...ơ...Không không không không...không có gì ..tao nhầm ấy mà....
- Nhầm?!!!!
- Ờ thì.....nhà của tao là nhà mượn của tập đoàn nhà bọn hần. Không phải nhà bọn hần thì là gì?
- Thật không?
- Thật! (Tôi gật đầu chắc nịch)
- Tạm tin! (Con Phương chẹp miệng)

(* Thực ra, Phương đã biết từ lâu, tất cả mọi việc đã và đang xảy ra..*)

.....Bống.....

- MÀ CÁI CON KIA! MÀY LÀM TAO TỪ NẤY QUÊN MẮT! MÀY ĐI ĐÂU CẢ NGÀY HÔM NAY?!! MÀY CÓ BIẾT TAO LO CHO MÀY NHƯ THẾ NÀO KHÔNG? TƯỚNG MÀY BỊ BẮT CỐC RỒI CƠ ĐẤY! (Bống con Phương sững sờ gân mặt lên quát tôi)
- Mày bị “ám đầu” ak mà tự nhiên nổi khùng lên thế....Ồ...lạ nhỉ? Tao ngủ quên ở công viên XX , bây h mới dậy....mà sao mày lại giống hai tên khùng kia vậy hả?
- Nói lại con kia....Ai khùng hả? (Con Phương dơ nắm đấm)
- Ak mà thôi! Về mau đi mày...tao buồn.... lảm rồi!
- Buồn....????!!
- Phư..phư....đầu óc mày trông sáng sủa thế mà đen tối...Tao buồn ăn ý mà....vội quá nên nói lộn...
- Có mà mày ý! Mà thôi...có định về không? (Con Phương đánh trống lảng)
- Tất nhiên!

Sau đó tôi nhảy vút lên xe con Phương rồi đi về nhà nó...

* * * *

Thế là hôm nay tôi ngủ ở nhà con Phương....đáng nhẽ hôm nay tôi “ thuộc quyền sở hữu của Dương” (* theo hợp ước của TM và D thì là thế*)....nhưng từ giờ hãy “ nghỉ đi khỉ ới”....^^

Về đến nhà con Phương...ôi! Sao ngôi nhà này kiến trúc giống nhà tôi thế nhỉ? Phải nói là từng cái phòng, công trình phụ giống y nhà mượn của tôi....Trùng hợp nhỉ? ...Mà thôi...ôi cái bụng..không ăn là mất hết lí trí....chén rồi ngủ thôi.

- Ê! Nhà này có “môi” gì không?
- Tất nhiên..... Phương này làm sao mà có thể không “đớp” được À mà tao để thức ăn trên bàn ý..... Mày cứ ăn trước đi..... Tao có chút việc, chút nữa tao về ăn sau.....
- Ủm!Về nhanh nhé!
- OKEY!

Thế rồi con Phương phóng xe đi luôn.....

(* Chú thích:

.....

- Cậu chủ! (Cả một tốp khoảng 50 người hô thật nghiêm trang)

Thái Minh thấy tay cho qua.

- Anh hai! (lại hô)

- Chị hai! (lại hô)

Anh hai và chị hai này không ai khác Hải sẹo và Phương shin. Hai người này vừa nghe thấy tên nhau liền liếc nhau, bắt gặp ánh mắt của nhau, nhếch mép, rồi đi tiếp vào vị trí của mình

- Chúng ta hôm nay có một cuộc giao dịch với bên kia. Mọi người hết sức cẩn thận (Phương shin đồng dục

- Rõ! (Cả tốp đồng thanh)

- Hahahaha! Kelvin! Không ngờ anh lại chí lí đến thế. (bỗng có một tiếng cười chế giễu phát ra) (đó là Hải xồm).

- Tên tao không phải ày gọi! Hừ!!

- Kelvin với Thái Minh thì có khác gì nhau.....mỗi tội.....

- CẬM! (Thái Minh gần giọng)

- Cái tên lừng lẫy một thời, nay đã đi vào quá khứ rồi và cũng là cái tên đánh dấu một cuộc tình với người yêu quá cố..... hahaha!

(* Chuyện tình quá cố của Thái minh: Người con gái duy nhất mà Thái Minh yêu đã lìa đời bởi một căn bệnh tim)

- Cạch ! (Thái Minh ánh mắt đỏ ngầu tay cầm và chĩa súng vào Hải xồm)

- Hahahaha!Tôi biết là chỗ của anh! Nhưng làm như thế này thì sao có thể “tranh giành” với anh được chứ

- Được rồi! Vào vấn đề! (Phương shin lên tiếng.....vì cô là người dẫn dắt trưởng trình mà.)

- Háo ra chị hai của bang này là chị à? Rắn độc..... uống công chị tôi coi cô như bạn thân.....Vậy mà phản bội nhỏ..... Cô sẽ phải hối hận.....Hóa ra nhỏ ở đâu, tên Thái Minh cũng tìm ra đầu tiên, chính cô đã tiếp tin à? Hahaha. Yêu nữ.(thằng Hải- chính là Hải Xồm)

- Ta không phản bội ! ta chưa bao giờ phản bội nó.....ta luôn coi nó là bạn thân.....chỉ là.....ta muốn tốt cho nó mà thôi

- Miệng nam mô bụng bồ dao găm.

- Tùy nhóc.

- Đừng gọi ta là nhóc.....cô không xứng.....

- CẬM!(HAI NGƯỜI- THÁI MINH – DƯƠNG QUÁT)

-(Im luôn)

- E hèm.....! E hèm.....! Vào vấn đề!(Phương Shin vào vấn đề)

-

- Cậu chủ tôi- muốn tham luận với anh.....(Phương Shin chỉ vào đối thủ- Dương)

-

- Nếu ai dành được trái tim của Lương Oải Hương, người đó sẽ được thừa kế cả tập đoàn.

- Duyệt! (Phương lại tiếp)

.....

.....

.....

(* Những ngày tiếp theo vẫn ra như thằng, vẫn Dương – Thái Minh vẫn qua qua lại lại rước tôi..... và cái “hiệp ước” của hai hoàng tử vẫn vậy *)

.....

HẾT PHẦN 3 !

43. Chương 42

PHẦN 4 :CHUỐNG NGẠI VẬT

* * *

Thế là một học kì đã kết thúc , những kì thi cần thì cũng đã hoàn thành. Những sự việc không lường trước được cũng đã xảy ra. Đó chính là: thằng Hải- thằng em trai của tôi đã tiết lộ một bí mật kinh thiên động địa, đó là toàn bộ những giả dối của con Phương- đứa bạn mà tôi đã coi như chị em từ thuở lọt lòng. Thật không ngờ con Phương lại là chị Hai- là đàn em của Thái Minh, được vào lớp này để làm gián điệp cho Thái Minh. Tôi giận vô cùng, hóa ra bao nhiêu bí mật của tôi nó đều thông báo cho Thái Minh. Tôi đã từ mặt nó trong nước mắt..... Và giờ đây..... Phương không còn mặt mũi đối diện với tôi nữa, nhỏ đã chuyển trường..... bây giờ tôi chán nản vô cùng, không còn ai để sẻ chia những buồn đau nữa.....

* * *

Hôm nay, lớp ta có một bạn mới vào. Nào! Vào đi em! (Tiếng cô giáo lanh lảnh)

- Dạ! (Một tiếng con gái ngọt ngào vang lên)

Tất cả lớp trở hết cả mắt khi nhìn thấy vẻ đẹp “baby”, quyến rũ của người bạn “mới vào”.

- OA! Xinh quá! (Tôi bất chợt thốt lên)

Tôi quay sang bên tên Dương, nhỏ đó đứng thẳng mặt với Dương, mắt tên Dương tròn xoe, héch lên kiểu ngạc nhiên.....

- Hứ ! thấy gái đẹp là tốn lên(tôi cười mỉa mai)

-

- Này! Bị nhỏ hấp hồn rồi à ?(Tôi vỗ vỗ vào vai Dương)

- CẬM! (Dương cau)

- Cậu hâm à?Tôi hỏi cậu làm sao mà ngây người ra từ nãy thế ??! Thấy

- CẬM!(Chưa kịp nói hết , Dương đã quát)

- Hứ..... (Tôi không thèm nói nữa)

(* Lời dẫn:

Quả thực,Dương thấy rất ngạc nhiên, ngạc nhiên hết mức , anh nghĩ: “Không thể! Không thể có người giống đến vậy ??!!!! Cô ta đã chết rồi mà.....”

* Hết lời)

Quay trở lại, cả lớp vẫn nhốn nháo àn luận về bạn gái mới đến :

- Chào các bạn , mình là Lyn..... mình mới từ Nga trở về Việt nam Mong các bạn giúp đỡ mình

Bốp bốp bốp bốp ! (Bỗng tiếng vỗ tay “vô kỉ luật” của tôi vang lên)

- Biz bizzz!!(lại rất hiền tiêngs “biz” vang lên , nhốn nháo)

- RẦM RẦM! (Tiếng đập bàn của cô giáo vang lên)

- ĐÂY LÀ CÁI CHỢ CỦA CÁC ANH CÁC CHỊ HẢ?(cô giáo “ROAR” (gầm) lên).....- Anh nào bày tròSTAND UP!

- Dạ.....em.....ạ..!(Tôi ấp úng đứng dậy)...- Em.....xinlỗi.....

- KHÔNG LỖI LIẾC GÌ HẾT !LÊN ĐÂY CHO TÔI(cô giáo gắt)

- DẠ ! (Tôi ngậm ngùi đi lên bảng)

Tôi đứng bên cạnh gì gì đấy.....À! LYN!.Thế là hai “hoa hậu” đứng trình diễn thời trang trên bảng, thực ra chỉ mình tôi thôi.....T.T.....

- LYN ! Em vào thay chỗ Hương cho cô..... Hương ! Em xuống ngồi cuối lớp cho cô.....à khôngra ngồi cạnh Mai Mai.....thế chỗ Phương đi ngồi đấy Mai Mai sẽ dạy cho em tiến bộ ...

Mai Mai mắt sáng lên

- CÂM! (Cô giáo bộ môn anh chưa kịp nói hết, Dương đã chửi)

- CẬU.....cậu..... dám vô lễ với cô giáo thế hả ? (Cô giáo ngạc nhiên, có học sinh nào dám vô lễ thế nhỉ ?).....

-

- RA KHỎI LỚP CHO TÔI!(Cô giáo tức tối)

- Hả ???!!!!(Tôi há hốc mồmcô nàydám chửi cả cậu chủ của trường này sao?? “Hiền thật”)

Dương không nói gìlạnh lùng đứng dậy , lạnh lùng bước ra ngoài.....túm lấy cả tay tôi , dẫn đi

- Đứng lại ! (Cô giáo lại quát).....- CÁC CÔ CẬU KHÔNG COI TÔI RA CÁI GÌ HẢ ???BIẾN !BIẾN HẾT CHO TÔI..... CẬU ĐỪNG BƯỚC CHÂN VÀO CÁI LỚP NÀY NỮA (Cô giáo như đang lên cơn)

Rồi tôi với Dương vẫn đi Tôi lững thững đi sau, không phản kháng.

-

- NÀY! CÔ KIA! CÔ MUỐN CHẾT À ? CÔ CÓ BIẾT ANH ẤY LÀ AI KHÔNG MÀ CHỬ QUÁ ĐÁNG THẾ HẢ???? (Mấy đứa học sinh hét)

- LOẠN !! LOẠN HẾT RỒIAAAAA(cô giáo cầm cặp sách chạy ra cửa, mặt đỏ rực)

- Phù.....(Thế đấy , Lyn thở dài.....lặng lẽ ngồi vào chỗ mình vừa được sắp xếp(tức bên cạnh chỗ Dương))

* * *

Trở về chuyện của tôi..... Dương kéo tôi đi, ra bãi cỏ sau trường.....

- Anh làm sao đấy?Hở ? (Tôi hỏi)

- Tránh-xa-cô-ta-ra! (Dương gằn giọng)

- Ai? Cô châm á? (tôi thắc mắc, cô Châm là cô giáo dạy tiếng anh của tôi)

- Cô ta- HUỆ! (Dương nói tỏ vẻ tức giận)

- HUỆ NÀO?!! Từ nãy anh nói linh tinh gì đấy! à! Huệ vầu bên trường Thanh Đăng chuyển sang đây đây hở

- CÂM!

- Này.....này.....anh bị điên hả? (tôi gắt)

- Nhỏ mới vào! (Dương rùng rục)

- À.....bạn Lyn xinh đẹp đó hả? Hả? sao? Sợ tui cướp mất bạn gái à? (tôi chớp chớp)

-(Dương ngập ngừng)

- Cậu chủ.....cậu chủ ơi.....cậu chủ tha cho em.....em xin lỗi cậu chủ.....em không biết cậu là cậu chủ của trường này.....không biết cậu.....cậu.....cậu...huhuhu

Từ đâu cô Châm hốt hải chạy tới đây, nước mắt nước mũi dòng dòng...với vẻ sợ hãi đến tột cùng...

Cô Châm cứ van lạy, túm chân túm tay Dương...

- Cút! (Dương vẫn lạnh lùng....mặt không một chút thay đổi)

- Cậu chủ! Cậu chủ..... (Cô Châm càng thêm mau nước mắt)

CẠCH!

HẢ?????!! Bỗng một lòng súng chĩa vào thái dương của cô Châm....tôi và cô Châm sững sờ.....Quả thực là từ nãy tôi cứ đứng im như một pho tượng, không dám ho he lên tiếng gì.....

- Cậu chủ! ..Em xin lỗi...em sẽ không thể nữa đâu....cậu.....

ĐOÀNG!.....

Tất cả mọi thứ xung quanh đều im lặng...Tôi nhắm chặt mắt, hai tay bịt tai.....

.....

.....

44. Chương 43

* * * * *

Thực ra.....Dương chĩa súng lên trời và....Đoàng!

Cô Châm ở đó hoảng quá....tưởng bắn mình...Thế là lăn đùng ra ngất xỉu....

.....

Lúc tôi vẫn nhắm tịt mắt thì bỗng thấy cơ thể mình lâng lâng....mở mắt ra, hóa ra là Dương bế mình lên...

Dường như tôi đã quá quen với mấy cái việc “ tự nhiên như ruồi” của hai anh em nhà này rồi nên tôi cũng chỉ lặng im....

Kể từ cái ngày chia rẽ tôi với con Phương thì tôi không còn ở nhà hai tên đó nữa....Cuối cùng thì Dương cũng đã trả lại ngôi nhà cho tôi,...tôi đã trở lại với cuộc sống bình thường....Tôi lại nghĩ về hai anh em này....Hình như, kể từ khi...không....càng ngày....hai anh em nhà này càng lạnh lùng hay sao ý...lạnh lùng một cách đáng sợ luôn.....và việc gì cũng có thể làm....kể cả ra taygiết người Càng nghĩ càng thấy rùng mình...

Trở về với thực tại.....Dương vẫn cứ bế tôi.....đi lên cầu thang....và đi qua lớp Thái Minh ..(Là nhỉ? Hôm nay Thái Minh không đi học sao?)....Rồi Dương lạnh lùng bế tôi vào lớp.....

Vừa đặt chân vào lớp....tất cả các ánh mắt trong lớp đều chĩa vào chúng tôi....nhưng lần này không ai dám ho he gì cả....chỉ liếc qua 1 cái xong rồi phải trốn ngay....Giờ tôi cũng đã quen khi mọi người gọi tôi là : “ Bò hoàng tử Dương” hay “ bò Dương”,..... Nhưng nói sau lưng thôi chứ dám để lọt vào tai Dương thì cái nhà đứa ý không còn một bóng người.... Bởi vì Dương rất kinh khủng....

Dương vẫn bế tôi....đi về bàn....nơi đó Lyn xinh đẹp đang ngồi, bao bạn nam bầu quanh...Thấy Dương, tất cả đều hốt hải chạy về chỗ , còn lại Lyn...

- Cút! (Dương gần giọng)

Với tư thế lạnh lùng đứng thẳng, tay bế tôi, đứng trước bàn, Dương nhìn Lyn lạnh ngắt. Nhưng Lyn không sợ hãi gì mà nhẹ nhàng đứng lên:

- Nghe nói bạn là một trong hai hoàng tử của trường này phải không? Hi hi! Đúng rồi.....hai chàng hoàng tử lạnh ùng thật! Thôi ! Mình xuống kia ngồi cũng đượchihi!

Song, Lyn xinh đẹp nhìn tôi với Dương bằng ánh mắt trêu mến.....cô ấy hiền thật. Mới gặp cô ấy , tôi đã thấy cô ấy dễ gần rồi....

Thế là thế chỗ Phương, Lyn xinh đẹp ngồi cạnh Mai Mai.

Nhẹ nhàng, Dương đặt tôi xuống ghế, rồi lại quay người ngồi đúng tư thế. Mặt tôi cứ thế, cứ thế đỏ dần dần-Uớc gì ở đây có một lỗ nẻ nào cho tôi chui xuống với! TT.

Đúng lúc đó thì cô giáo bước vào.....

- Chào các em! Tôi là cô giáo dạy ngoại ngữ mới của các em! Cô tên Thanh! Mong các em giúp đỡ cô nhiều nha!

Cả lớp tôi ngạc nhiên(tất cả trừ Dương),sáng nay chúng tôi có hai tiết ngoại ngữ, vừa tiết đầu cô Châm còn giới thiệu “Lyn xinh đẹp” một cách vui vẻ, bây giờ đã thay cô mới rồi. Hix hix.

..... Thế là lại một tiết học trôi qua .

.....Tùng! tùng! (Tiếng trống ra chơi vang lên).

- Chào bạn! (một tiếng nói ngọt ngào vang lên sau lưng tôi.....lúc đó tôi đang ở dưới ghế đá chơi)

- O...ơ! Lyn xinh đẹp đồ sao? (Tôi giật mình ấp úng khi thấy đó là Lyn xinh đẹp)

- Hihihi! Bạn dễ thương thật! Mình có xinh đẹp gì đâu. Àxin lỗi vì mình đã làm phiền nhé. Chỉ là mình đã làm quen với tất cả mọi người, ít khi gặp bạn nên hôm nay mới có dịp.

- Hehe! Không sao! Mình là Lương Oải Hương!Chúng mình là bạn nhé?

- Ủm.....hihihi.....

- Nào ! ngồi xuống đây chúng mình trò chuyện

- Ủm.....

.....

.....

.....Thế là chỉ một cuộc trò chuyện, hai chúng tôi đã trở thành bạn thân thiết từ lúc nào....cách nói chuyện của tôi với “Lyn xinh đẹp” rất rất hợp và rất giống nhau luôn.....

.....

- Đi học về.....chúng ta đi ăn kem nhé? (Lyn xinh đẹp lên tiếng)

- Oke! (tôi nháy mắt tinh nghịch)

Thế rồi tôi với Lyn vai sánh vai đi vào lớp.

Vừa vào lớp, chúng tôi đã gặp ánh mắt của Dương. Dương nhìn Lyn xinh đẹp một cách bất bình thường.....tôi cười thầm.

.....Hà hà! Thích Lyn xinh đẹp rồi hả? Hehehe.....rồi tôi sẽ tác hợp cho hai người thôi.....

- Hehe! (tôi vừa cười nham hiểm vừa huých huých tay vào người Dương)

- Gì ?(Dương lườm)

- Giới thiệu với cậu.....đây là Lyn xinh đẹp-bạn thân mới của tui.....hehe.....cậu thấy thế nào? (tôi vừa cười vừa nói, vừa lúi lúi Lyn xinh đẹp đứng trước mặt Dương)

- Cút! (Dương gần giọng)

- Hơ hơ.....cậu làm sao đấy hả? thích người ta thì cần gì phải che giấu, ai cũng biết màhihi

Cạch

Lại một lòng súng chĩa thẳng vào người Lyn xinh đẹp. Tôi tròn tròn mắt, Lyn vẫn bình thường @@, cả lớp im thin thít, đưa thì nhắm tịt mắt, lại bịt kín hai lỗ tai, đưa thì co rúm vào một chỗ.....

- Cậu.....làm gì đấy? (tôi áp ứng)

- Cút! (Dương hướng ánh mắt đỏ lên từng tia tức giận vào Lyn)

- Tôi chỉ có ý định giới thiệu cậu với Lyn xinh đẹp thôi mà.....không thích thì thôi chứ cậu đừng làm vậy? (tôi thét vào mặt Dương)

- Không sao đâu!.....chắc cậu ý ghét mình ấy mà! Không trách cậu ấy được.....thôi! mình về chỗ đây! (Lyn xinh đẹp hiện từ võ vào vai tôi, mỉm cười nhẹ rồi đi về chỗ)

.....Và.....họng súng cũng được hạ xuống

Dương ghét Lyn sao??!! Sao mình thấy ánh mắt của Dương không phải ánh mắt thù..... thôi chết rồi.....chẳng lẽ mình lại làm Dương ghét Lyn sao? Chắc là vì mình giới thiệu công khai quasneen Dương tìm cách đánh lạc hướng ý mà.....

..... tiếp đó.....như đã khẳng định cái ý nghĩ của mình là đúng. Tôi lại cười tươi rói, rạng rỡ như ban đầu.....lại vỗ vỗ vào vai Dương....

- Nè.....è.....è! Dương ới Dương ời!

- Tránh-ra! (Dương nhún mạnh từng tiếng một)

- Hơ hơ.....thực ra, tôi biết ý định của cậu rồi, đánh lạc hướng phải hơ? Hehe.

- Tránh-ra! Lần nữa- tôi cho nó banh xác. (Dương lại gần giọng từng tiếng một, tôi rùng mình)

- Cái gì ? (tôi sững sờ)

-

- Haizz.....(tôi thở dài)

Ngồi chống cằm suy nghĩ lại hết tất cả các việc:..... dừng lại với việc của Phương, tôi rơm rớm nước mắt, tại sao lại phản bội nhau??! Tại sao mọi việc, cái gì cũng liên quan tới nhau.....? Đằng sau cái cuộc sống yên bình này, chắc chắn sẽ phải có cái gì đó bí mật. Ai cũng biết sao? Chỉ mình tôi không biết sao? Rồi Dương ? Rồi Thái Minh? Tại sao cứ dính vào hai tên này là tôi lại phải đau đầu??Mà sao có lúc hai tên này lại biến mất?? Không có tung tích?..... OMG.....càng nghĩ càng đau đầu..... Một lăm rồi.

.....

.....

.....

.....

45. Chương 44

Tôi lặng lẽ đứng dậy, cầm cặp và đi xuống dưới lớp..... Tôi đã sợ khi phải ngồi cạnh Dương, sợ mỗi lúc Dương chĩa súng vào ai đó.....

.....

Tôi dừng lại ở bàn cuối, ngồi ở bàn đó và úp mặt xuống bàn một cách mệt mỏi.....tôi chìm sâu vào giấc ngủ.

.....

- Tùng! Tùng! Tùng!

..... Tôi vẫn ngủ.....

- Hương à.....!

-

- Hương ơi.....1

-

- Dậy đi hết giờ rồi.....

-

- Nè.....

- Oáp !Rì zợ???

Đang ngủ ngon, bỗng tôi có ai lay người dậy! tôi dụi dụi mắt! thì ra là Lyn xinh đẹp!

- Lyn xinh đẹp hả! Gọi gì mình rợ?

- Hi hi!..... ăn kemđâu.....! He he!.

- Ăn kem hả? Haha! Quên mất! Được(tôi sáng mắt, tỉnh cả người)

Tôi với Lyn xinh đẹp cùng đạp xe ra bờ hồ ăn kem Trảng tiền.....

- Hi hi! Vui quá nhỉ? Chúng mình cứ mãi như thế này nhá? (Lyn xinh đẹp nói)

- Oke! Hihhi

- Hihhi!

.....

- Ủa? Bạn là bạn gái của các bạn đẹp trai đó hả?

- Hở? Cái gì cơ?.....Hả? Bạn gái??

- Sao?

- Không không! Ghét nhau chưa hết mà lại còn yêu nhau sao? Hơ hơ! Never!

- Mình thấy bạn đó khủng bố lắm nhá! Chĩa súng vào mình, vào mọi người để bảo vệ bạn đó! Ghê à nha!

- Không có! Không có! người ta bị “dao” đó.

- Dao?

- Đúng vậy! dao chứ còn gì nữa.

- Đẹp trai thế mà bị dao á

- Um

- Tiếc nhè!

- Không chả thèm tiếc

- Cái gì ? Không tiếc??

- Umtiếc gì cái thằng bệnh ý

- Hả?? sao bạn chửi người ta ghê thế? Ớt sờ te à nha! (Lyn xinh trêu tôi)

- Ớt te á??!!!! chuyện con gái bây giờ mà không ớt te chúng nó bắt nạt chết..... nhất là cái Mai Mai.....

- Hơ hơ! Mình có ét te đâu?? Có bao giờ bị bắt nạt đâu?? Mà bạn Mai Mai đó hiền mà.

- Hiền á?? Thôi đi! Nó là chị hai của trường cấp hai Chương Dương đấy!

- Thế hả??

- Ồ!.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

- Thôi! ăn xong rồi! ra rạp phim trung ương xem phim ma đi!

- Ma á? Ồ! Cũng được!

.....

Thế rồi chúng tôi lại đạp xe rạp phim trung ương.... Hôm nay có bộ phim “costantine” , một bộ phim hot nhất hiện nay.....

Hôm nay đông kinh khủng luôn@@.....tôi với lyn chen mãi mới vào được trong để mua vé..... vì là rạp trung ương cho nên là cái tòa hà này rộng kinh kinh kinh, kinh khủng luôn.....có cả siêu thị dưới lòng đất nữa cơ.....

46. Chương 45

Bỗng từ xa xa con người tùm lại rất đông,còn hò hét nữa cơ.....chắc lại có nhân vật nào hot rồi. Hot thì làm rě cơ chứ.....dính vào là chết chứ chẳng chơi!

- Bên kia ồn ào quá nhỉ? (Lyn nhăn mặt)

- Um . công nhận..... mất lịch sự quá.

- Ồ!

.....

- Xin lỗi! Mọi người vui lòng tản sang hai bên để nhường đườngcho hai cậu chủ của tập đoàn SL.....Mong mọi người thông cảm!

- @@ Hả??!! Tập đoàn SL?? chết rồi.....!! OMG.....

- Sao vậy?

- Hai tên đó chứ còn ai vào đây nữa!

- Ai ?

- À không không! Không có gì! Thôi ! Vào xem phim đi.

Thế là tôi cứ nhắm mắt nhắm mũi kéo Lyn xinh đẹp đi.....

UỠNH!

Ồi không! đổ rồi!TT

.....Mở mắt.....

- AAAAAAAAAA!(tôi hét toáng hết cả lên)

Các bạn biết không? Huhu ! tôi đam thẳng vào hai tên cậu chủ của tập đoàn SL.....hix hix.....Ai ai cũng biết rồi đó Thái Minh và Dương. Hai an hem nhà này, một người đi trước, một người đi sau, cả ba ngã. TT. Tất cả sững sờ, náo loạn.

- BẢO VỆ! BẢO VỆ ĐẤU? BẢO VỆ CẬU CHỦ! (Tiếng loa dài lanh lảnh vang lên.....bỗng một đoàn bảo vệ từ xa hấp tấp tiến tới chỗ tôi, sau đó, hai tay tôi bị “còng số tám” còng lại.

- Các bác.....các bạn làm gì thế?

- Xin lỗi..... tôi cần dẫn cô về đồn vì tội cố ý làm cậu chủ tập đoàn bị thương.

- Sao ạ??!! Cố ý?? Cháucháu không cố ý mà.....cháucháu.....huhu. (tôi hoảng sợ ấp a ấp úng)

- Cút ! (bỗng có tiếng gầm giọng phá tan cái bầu không khí náo loạn. và đó là tiếng gầm giọng của Thái Minh)

- Cậu chủ.....còn con bé này.....

Đoàng !

Choang!

Ông bảo vệ chưa dứt câu, Thái Minh rút súng bắn vào cái TV 100 inch treo ở trên tường phòng chính, TV vỡ tan tành, mọi người chạy toán loạn cả lên

- Xin lỗi quý vị! bộ phim hôm nay sẽ được dời sang ngày mai! Mong mọi người thông cảm cho tập đoàn!(lại tiếng lanh lảnh từ loa phát lên. Mọi người xô nhau chạy hết ra ngoài, ra về)

Cả cái trường phim chỉ còn lại mỗi tôi , Lyn xinh đẹp, TM và Dương

- Phù! Suýt chết! (tôi than ngắn thở dài, TM và Dương nhìn chăm chăm vào chúng tôi-tức tôi và lyn xinh đẹp)

Tôi nhéo mày khi thấy lại một ánh mắt bất bình thường của TM dành cho Lyn..... tất cả cứ im lặng như thếtôi có cảm giác nhói nhói trong tim vì thấy cái ánh mắt đó, cái ánh mắt của Thái Minh dành cho Lynánh mắt.....cái ánh mắt hơi rưng rưng, hình như tràn đầy yêu thương.....tôi hoang mang ? “chẳng nhẽ, họ quen nhau?”.....

47. Chương 46

Lyn thì vẫn bình thường, không có cảm giác gì, vẻ ,mặt vẫn ngơ ngơ.....

- Hương à! (Lyn kéo vạt áo tôi)

Tôi giật mình.....

- Chuyện gì vậy?

- Mình cứ đứng như thế này là sao? (lyn nhăn nhó)

- Ồ.....ơ.....xin lỗi.....tôi không chú ý. (tôi cúi đầu tỏ vẻ hối lỗi với Thái Minh và Dương)

Chả thấy có động tĩnh gì, tôi nhếch nhếch cái đầu lên.....vẫn như vậy, vẫn nhìn Lyn như vậy..... tại sao tim tôi đập nhanh như thế này? Ồi! đau quá!

Mất tôi trong thăm thẳm cũng đang rưng rưng..... Oh no! Mình đang thích Thái Minh sao??

Bỗng ý nghĩ của tôi vụt tắt đi khi bị Dương bế lên, lạnh lùng bước đi.....

- Này! cậu làm gì thế? bỏ tôi xuống! (tôi nói)

- CẬM!

-

Lần này thì tôi thất vọng nặng nề, Thái Minh vẫn.....nhìn Lyn.....và lần này Thái Minh không giành tôi từ Dương nữa.....mắt tôi giờ đã mọng nước, chớp một cái.....hai giọt nước mắt nhỏ xuống tay của Dương..... Đang đi, bỗng Dương dừng lại 3 giây, rồi lại bước tiếp.

(* chú thích: Dương sững sờ khi thấy nước mắt của Hương rơi. Anh thất vọng nhưng rồi lại lấy lại tinh thần trong 3 giây, anh vẫn phải cố gắng giành Hương từ tay của Thái Minh. Anh lại bế Hương lạnh lùng bước ra ngoài)

(*chú thích (Thái Minh): Thái Minh vẫn đứng nhìn Lyn; anh ngạc nhiên khi thấy Lyn. Anh nghĩ: “Huệ.....Huệ.... tại sao?.....Tại sao?.....Tại sao lại giống đến thế.....không! Không thể..... Em đã chết rồi.....”

Lyn thì vừa là người ngoài cuộc vừa là người trong cuộc, cô chẳng hiểu chuyện gì. Cô cúi đầu, chuẩn bị chạy theo Dương với Hương.....bỗng.....Thái Minh đưa tay ra giữ chặt lấy tay Lyn.....cô sững người.*)

- Anh..... làm gì vậy?

- Huệ?

- Anhlà anh của Dương hở? (Lyn nheo mắt)

-

- Xin lỗi, anh có thể bỏ tay ra không? Em không biết anh là ai.....em tưởng anh là anh trai của Dương.

- Không quen?

- Phải! em đã bao giờ nhìn thấy anh đâu nhỉ? Thôi! Chắc anh nhầm em với ai rồi ă! Em về với Dương và Hương đây..... Em chào anh! (Lyn giật tấy khỏi tay Thái Minh, cúi đầu chào Thái Minh và quay đầu chuẩn bị ra cửa)

- HUỆ! (Thái Minh khẽ gọi)

- À Anh nhầm em với cái cô tên Huệ nào chứ gì?.... Hi hi! Em giới thiệu, em tên Lyn cơ.....hihi. Giật cả mình.... Em cứ tưởng anh bị.....à không! Thôi ! em về đây.....hihi. (Lyn toe toét cười)

.....

Lúc này, Dương đã bế tôi lên xe của Dương. Xe Dương 4 chỗ, 2 chỗ trên đầu(tức cả chỗ người lái nữa) là tôi và Dương ngồi. Dương vẫn ngồi lạnh lùng nhìn thẳng (lúc này xe vẫn đỗ ở bãi xe). Còn tôi thì cúi đầu, lặng lẽ ngồi gù người ở một chỗ. Mặt tôi bây giờ rất tệ, nỗi buồn cứ trùng lòng tôi xuống.....

- Họ.....(tôi yếu ớt phát ra tiếng, ngẩng đầu, hướng ánh mắt trùng xuống nhìn Dương)

-(Dương im lặng)

- Cộp! cộp! cộp! (bỗng có tiếng gõ cửa kính)

Ngoảnh mặt ra, hóa ra là Lyn. Cánh cửa xe bật mở

- ình đi nhờ xe với! hix hix! bị hiểu nhầm mới đau!

- Hiểu lầm? (tôi cười cười)

- Ồ ! cái anh ý ý!Tưởng mình là cô Huệ gì gì đó đó.....

- Thế hử? (tôi sáng mắt lên, chắc là họ không quen nhau đâuhihi)

- Ồ! Mình còn giật mình nữa là.....Haizz..... Tưởng cái anh ấy bị “Đao” nữa cơ.

- Haha..... chuyện hai anh em mà lại.....hahaha

- Hớ? (lyn chớp chớp mắt)

Dương tím mặt.

- Cút! (Dương gần giọng)

- Cút thì.....(tôi định nói “cút thì cút”, tưởng hấn đuổi mình thì)

- CẬM! Cô ta-không phải cô! (Dương chỉ vào lyn, sau đó chỉ vào tôi)

RẦM! Cánh cửa đóng mạnh lại (do Dương điều khiển, Lyn đỏ mặt ngượng ngùng, tôi mở to mắt, chớp chớp.)

VỀÈOOOOOO.....! (Dương cho xe phóng như bay)

- Dừng lại!

- VỀÈOOO.....

- DƯỞNG! Dừng lại! tôi có chuyện muốn hỏi!!!! (tôi hét to)

KITT!

- Nói!

- Phù...phù....từ từ.....thở cái đã.....người đâu cứ như đi ăn cướp ý.....

- VEEEOOOOOOOO“““““.....

- NÀY.....TÔI BẢO CẬU DỪNG LẠI CỚ MÀ! CÓ CHUYỆN CẦN HỎI THẬT MÀ!(Tôi lại hét)

- KITTTT!

- Nói!

- Từ...à....cậu tấp xe vào quán nước nào đi!

- VEÈOOOO“““““.....!.....KÍTTT! (Chiếc lexus trắng lấp vào một quán bar đèn xanh đèn đỏ, nhìn sang trong vô cùng.....ra vào toàn là những con người bằng tuổi tôi chứ mấy, trang điểm lòe loẹt, tóc tai xanh đỏ,.....bla bla.....nhìn phát tởm...

Nềèè.....! tôi bảo vào.....ơ ơ! (chưa nói hết câu, Dương đã nắm tay tôi kéo vào trong

48. Chương 47

* * *

Vừa bước vào trong quán , tất cả mọi ánh mắt đều hướng hết vào tôi và Dương :

- WOA!!!!!!!!!!!!!! Hoàng tử nào thế này ? Đẹp trai quá đi mất thôi !!!! Chu Choa.....(Những đứa con gái đang khua tay múa may , khua tay múa chân chợt tất cả dừng hết lại khi nhìn thấy Dương)

.

..... Chợt.....

Tay tôi bị một bàn tay khác nắm lấy , tay của tôi bị một lực kéo rất mạnh nên tôi đã bị tuột khỏi tay Dương :

- Đây ! các anh là ai thế ??!!! Mau thả tay tôi ra

- Này cô em..... ak mà gà nhà ! Theo bọn anh tối nay đi , muốn gì bọn anh này bao tất

- Ồ ! Xin lỗi ! Nếu các anh đây là trai bao thì rất tiếc tôi không phải là gái gọi

- Cái con ranh này ! Rượu mời không uống , muốn uống rượu phạt ak ? Không thích cũng phải đi ... Theo tao ! Mau ! Đi.....! (Rồi mấy thằng ôn đó kéo tôi lôi xềnh xệch đi)

- BỎ ____ RA ! (Rồi có một tiếng gần giọng ghê đến rợn da gà của ai đó cất lên)

DƯƠNG – Ánh mắt đỏ ngầu , ánh mắt Dương phát ra hàng ngàn mũi giáo sắc nhọn , máu chiến của Dương lại bắt đầu nổi lên trong con mắt

- Á À ! Thằng nhãi nào đây . Nhãi mới hả ? Nhãi định tranh miếng mồi với tao hả ? Liệu mày có muốn chết không ? Mấy thằng kia !!! Xông lên cho tao ! Đập chết nó cho tao , đập chết ngay tại chỗ cho biết thế nào là sợ.....

———— ĐOÀNG————ĐOÀNG—————2 tiếng súng vang lên ngay lúc đó làm tất cả mọi người sững sờ

Dương -dơ súng lên một cách không chần chừ , nhắm bắn thẳng vào vai thằng cầm đầu

Còn tiếng súng còn lại là của Thái Minh..... chính Thái Minh đã bắn vào cánh tay và cái tên đã kéo tay tôi đi

- A A A A A A

~ (Thằng đó gầm lên như một con Sư tử hống tôi cũng góp phần : đồng thanh với hắn)

Tôi rùng rùng , người run run

Huych huych huych (tiếng chân chạy ngày càng gần)

- Anh Dương ! (Tiếng nói quen thuộc đối vs tôi vang lên , ngoảnh đầu lại , đó chính là thằng Hải – thằng em trai tôi)

- Hải à ! Xử bọn này cho tao ! Nó dám bắn tao ! (Thằng kia trừng mắt nhìn Hải)

***** Crắc*****

Bàn tay còn lại của hắn mà chưa bị bắn bị Hải dẫm đạp lên một cách không thương tiếc

- mày mù hả con ??? Sao mày dám động vào anh Dương !!! Hôm nay chính là ngày ;làm ma chạy ày rồi con ạ

- Hả???????? Anh.....anh Dương Anh Dương , tha cho em , đừng giết em , em không biết....

ĐOÀNG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Thằng cầm đầu bị bắn chết ngay trước mặt tôi

***** Xiu..... (Tôi xỉu ngay tại chỗ)

49. Chương 48

* * *

Vừa bước vào trong quán , tất cả mọi ánh mắt đều hướng hết vào tôi và Dương :

- WOA!!!!!!!!!!!! Hoàng tử nào thế này ? Đẹp trai quá đi mất thôi !!!! Chu Choa.....(Những đứa con gái đang khua tay múa may , khua tay múa chân chọt tất cả dừng hết lại khi nhìn thấy Dương)

.

..... Chợt.....

Tay tôi bị một bàn tay khác nắm lấy , tay của tôi bị một lực kéo rất mạnh nên tôi đã bị tuột khỏi tay Dương :

- Này ! các anh là ai thế ??!!! Mau thả tay tôi ra

- Này cô em..... ak mà gà nhà ! Theo bọn anh tối nay đi , muốn gì bọn anh này bao tất

- Ồ ! Xin lỗi ! Nếu các anh đây là trai bao thì rất tiếc tôi không phải là gái gọi

- Cái con ranh này ! Rượu mời không uống , muốn uống rượu phạt ak ? Không thích cũng phải đi ... Theo tao ! Mau ! Đi.....! (Rồi mấy thằng ôn đó kéo tôi lôi xềnh xệch đi)

- BỎ ____ RA ! (Rồi có một tiếng gầm giọng ghê đến rợn da gà của ai đó cất lên)

DƯƠNG – Ánh mắt đỏ ngầu , ánh mắt Dương phát ra hàng ngàn mũi giáo sắc nhọn , máu chiến của Dương lại bắt đầu nổi lên trong con mắt

- Á À ! Thằng nhãi nào đây . Nhãi mới hả ? Nhãi định tranh miếng mồi với tao hả ? Liệu mày có muốn chết không ? Mấy thằng kia !!! Xông lên cho tao ! Đập chết nó cho tao , đập chết ngay tại chỗ cho biết thế nào là sợ.....

———— ĐOÀNG————ĐOÀNG—————2 tiếng súng vang lên ngay lúc đó làm tất cả mọi người sững sờ

Dương -dơ súng lên một cách không chần chừ , nhắm bắn thẳng vào vai thằng cầm đầu

Còn tiếng súng còn lại là của Thái Minh..... chính Thái Minh đã bắn vào cánh tay và cái tên đã kéo tay tôi đi

- A A A A A A

~ (Thằng đó gầm lên như một con Sư tử hống tôi cũng góp phần : đồng thanh với hắn)

Tôi rùng rùng , người run run

Huych huych huych (tiếng chân chạy ngày càng gần)

- Anh Dương ! (Tiếng nói quen thuộc đối vs tôi vang lên , ngoảnh đầu lại , đó chính là thằng Hải – thằng em trai tôi)

- Hải à ! Xử bọn này cho tao ! Nó dám bắn tao ! (Thằng kia trừng mắt nhìn Hải)

***** Crắc*****

Bàn tay còn lại của hắn mà chưa bị bắn bị Hải dẫm đạp lên một cách không thương tiếc

- mày mù hả con ??? Sao mày dám động vào anh Dương !!! Hôm nay chính là ngày ;làm ma chạy ày rồi con ạ

- Hải???????? Anh.....anh Dương Anh Dương , tha cho em , đừng giết em , em không biết.....

ĐOÀNG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Thằng cầm đầu bị bắn chết ngay trước mặt tôi

***** Xu..... (Tôi xỉu ngay tại chỗ)

50. Chương 49

Tỉnh dậy.....

- Hương ! Bạn tỉnh dậy rồi à ? Ôi ! Minh lo cho bạn quá , bạn làm mình hốt cả hồn
- hơ hơ hơ..... Lyn xinh đẹp hả ? Ak.....ờm..... Mà Ủa ??? Mình đang ở đâu đây
- Ồ ! Đây là bệnh viện
- BỆNH VIỆN !!!!
- ừm.....
- Sao ????? Ở hơ..... AAAAAAAAAAAAAA Có người..... có.....người (Tôi cứ ập a ập úng sau đó mặt tôi cứ tái dần đi vì sợ. Tôi cứ bị ám ảnh bởi cái cảnh trong quán bar ... T_T)
- Hương ! Cậu làm sao đấy ??? Để tớ gọi bác sĩ
- Không..... tớ không bị làm sao hết , không phải gọi bác sĩ đâu. Đừng gọi
- Nhìn sắc mặt của cậu bây giờ tệ quá ! Xanh xao lắm .
- Tớ không sao thật mà
- Thật không đấy !!!
- Thật mà.....
- Hay để tớ ra ngoài mua ít cháo cho cậu
- Ừm ! cảm ơn Lyn xinh đẹp
- Hihihihihhi ! Có gì đâu

thế rồi Lyn xinh đẹp đi ra ngoài và để lại tôi một mình trong phòng bệnh. Bây giờ cũng đã xế chiều, ánh nắng mặt trời hắt vào phòng qua cửa sổ . Căn phòng bây giờ tràn ngập ánh mặt trời . Nó tạo ra sự ấm áp nhưng hịu quạnh . Tôi ở trong phòng một mình với một mớ suy nghĩ hỗn độn . Nhưng thực chất tôi vẫn có hàng ngàn , hàng vạn câu hỏi thắc mắc về Thái Minh.

- Tích tắc , tích tắc—Trong phòng chỉ còn tiếng đồng hồ kêu lạnh lẽo

- 4 giờ ——

— 4 giờ 30 phút ——

————- 5 giờ ———-

———— 5 giờ 30 phút

- Oáp ~ ! (tôi ngáp một cái rở dài , dụi dụi mắt)

- ơ hơ ! Sao không có ai hết thế này ?..... Chết ! Lyn đâu rồi.....? Lyn ơi.....Lyn

* Tôi cứ loay hoay tìm Lyn****

51. Chương 50

CHÁP 48 :

* Lúc Lyn ra ngoài mua cháo:

.....

.....

Vừa bước ra khỏi cổng viện, đột ngột Lyn phải dừng lại gấp vì.....

Trước mặt Lyn bây giờ là mũi xe BMW..... phanh rất nhanh và gấp . Bước ra từ trong ô tô là bộ mặt lạnh lẽo của Thái Minh

.....— tất cả đều dừng lại—.....

Thái Minh nhìn Lyn một cách vô hồn, trong mắt chứa đựng cái gì đó mà không thể tả được...

CHOANG!!!! – Cái cặp lồng cháo rơi xuống

- Ấy chết ! May mà không có cháo (Lyn vội vàng cúi người xuống nhặt cặp lồng lên).....- Ủa ! Anh là.....

- Huệ? (Thái Minh khe khẽ gọi)

- ????!!!!! Anh có gì muốn nói hả ? Nói với em sao ?

Thái Minh không nói gì, quay người bước đi, Lyn biết là cậu ấy muốn mình đi theo nên Lyn cũng e dè từng bước theo sau...

***** Ra đến sau bệnh viện *****

- Anh có chuyện gì không ạ ? (Lyn thắc mắc)

- Huệ ??? (Thái Minh lại khe khẽ gọi)

- Huệ ??? Em tên Lyn mà anh . Huệ là ai ạ ?

Lúc đấy Thái Minh vẫn đang trong tư thế quay lưng lại trước mặt Lyn..... Rồi Thái Minh quay người lại
????????!!!!!!!!!!!!

Thái Minh ôm chặt lấy Lyn..... 1 cái ôm rất chặt như không muốn để tuột mất , chặt như vò lấy cái gì đó mà không muốn buông ra

- AAAAAAA ! Anh làm sao thế ! Bỏ tôi ra mau..... BỎ RA..... (Lyn vùng vẫy trong vòng tay của Thái Minh)

-

- Anh.....anh định sàm sờ tôi đấy hả ? Bỏ ra !! Đồ dê xồm (Lyn vừa hét vừa cố gắng thoát ra)

- (Nghe vậy , Thái Minh liền nhẹ nhàng tháo bỏ vòng tay mình ra)

- Tôi không ngờ anh anh thật là khủng khiếp

- Em đã đi đâu suốt 4 năm nay (Thái mInh nói rành rọt)

- 4 năm nay ? Anh bị thiếu năng hả ? Tôi ở nhà tôi chờ ử đâu (Lyn sững sờ)

- Hừ thế 5 năm trước..... *(Thái Minh át sâu và tâm trí của Lyn)

- 5 năm > Anh lại bị..... hơ hơ HỒ ??5 năm trước , 5 năm trước sao ?.....5 năm (Lyn nhăn mặt có tìm lại kí ức)

- < nheo=“” mày=“”>.....

- 6 năm..... 5 năm sao không nhớ gì nữa (Lyn lằm bằm)

Rút điện thoại từ trong túi ra , Thái Minh bấm bấm: “ Tìm hiểu về Jess Lyn – người Nga cho tao . Tất cả mọi thứ ?

.....

Nói xong , Thái mInh không nói gì nữa , lạnh lẽo bước qua Lyn , để lại Lyn cứ đứng ngẩn người để cố nhớ lại mình của 5 năm trước

- Nó.....nó có vấn đề gì sao ? (Lyn run run , tay chỉ vào đầu , mắt rưng rưng)....- Phải tìm hiểu mới được...
..... Lyn lững thững trở về viện.....
* * * *

-Lyn >>> Cậu đi đâu thế ? Tớ đói sắp nghèo rồi đây này : hix hix.... (tôi sụt sịt)
- Ó Ó Không ! Đây ! Cháo đây ! (Lyn lại tươi cười dơ cặp lồng cháo ra trước mặt tôi)
..... Sờ vào.....Mở ra.....
- .=.... Lyn à ? Từ nãy tới giờ cậu đi đâu đấy ?
- Mua cháo
- Thế cháo đâu ?
- *chỉ chỉ *- Ơ.... cháo.....cháo
- Lay chúa ! thôi , 2 chị em mình đi ăn vậy.....Hix
- Xin lỗi nhá....mình.....
- Không sao đâu..... Thôi ! Đợi mình chút xíu nhé , mình thay bộ đồ bệnh viện này ra đã rồi bọn mình tha hồ mà đi đánh chén
- Oke
..... Thế rồi tôi với Lyn đi bộ tìm quán ăn
- Êu ơi!!!! Sao ở đây chả có quán nào hấp dẫn vậy trời (Tôi ngao ngán)
- Ummm..... hixhix..... A ! Ở gần đây có quán đồ nướng đấy..... khà khà..... Hôm qua mình vừa đi qua xong
- Thế á ! Hờ hờ..... thế quán ý nó ở chỗ nào ?
- Nhanh nhanh , thử tìm xem nào
- Ummmmmm
>>>>>huych huych huych (Chúng tôi chạy nhanh ơi là nhanh)
- Đây ! 2 cô em ! 2 cô em xinh đẹp đi đâu vậy ?
- Cái gì đây trời ?? (tôi nheo mắt)
- Đây cô em..... anh ở đây cơ mà.... Hahahaha (tiếng cười man rợn của mấy tên kia vang lên)- (Vừa nói xong , chúng liền lấy tay bắn thử của chúng sờ lên má tôi)
BỐP ! (tôi mạnh tay tát vào mặt tên cầm đầu)
- tôi nói trước , tôi sẽ không tha cho ai khi chạm vào bạn tôi đâu đấy
- Á À
Con chó này , mày giỏi nhỉ
- Tôi là người – anh mới là chó
Kettttttttt (tên kia rút dao ra)
- Lyn ! Chạy đi ! kệ tớ !
- Không !!!! 2 bọn mình cùng chạy
Tên kia bắt đầu dơ dao lên cao và đang chuẩn bị dùng hết lực của mình để đâm xuống
- AAAAAAA (Ai đó bị đâm ?)

- KKKKKKKKKHHHHHHHHHHÔÔÔÔNNNNNGGGGG ! Không Lyn..... Tại sao..... Tại sao cậu lại đỡ cho tớ.... KHÔNG (Tôi hét lên , gầm gừ trong cơn giận nhất)

Pằng.....Pằng.....Pằng !

tôi giật mình quay lại , tôi thấy người của tên Thái Minh và Dương đã đến

XỈU !!!- Vì mệt và đói quá nên tôi cũng ngất xỉu luôn. Lyn thì vì đỡ cho tôi một nhát dao nên cũng bất tỉnh nhan sự luôn

.....

.....

.....

.....

—— Tỉnh dậy ——

- Hơ hơ tôi đang ở.....

- CÂM (1 tiếng nói lạnh lùng vang lên , đó là Dương)

- Dương ?????!!! ơ ... Lyn.....?

- CÂM (dương gầm giọng)

- Cậu ấy đâu ? (tôi hét)

- CÂM (Dương cũng gầm lên , làm tôi cũng không dám to tiếng)

- im lặng.....

_ Tôi chuẩn bị đứng dậy _

- Nằm xuống ! (Dương gầm giọng)

- Không ! (tôi vênh mặt)

- Nói lại ! (Dương gầm giọng)

- Anh không cho tôi đi ăn để tôi lại ngất xỉu nữa ak ? Đồ nhẫn tâm.....

BỐP ! BỐP !! 2 tiếng vỗ tay đó lại bắt tất cả mọi người phải đi vào phòng

- Cho tôi hả ??

- (Không nói gì)

Ngoài...ngoàingoài

Tôi vồ ngay vào bàn mà ăn ngấu nghiến

- Tèn..... nít ! báo cáo bộ trưởng : Sạch bong sáng bóng..... kakaka

—— bàn ăn bây giờ hết sạch thức ăn ——

Ôi chưa sôi ! Mình là cái thể loại gì đây ? Bao nhiêu thức ăn đấy chứ chẳng chơi....

- A ! Chết rồi ! Lyn đâu ? (tôi ngó người ra , vì ăn mà tôi lỡ quên “ ân nhân cứu mạng “ của mình T.T..... xin lỗi Lyn nha)

-

- Kệ cậu ! Tôi đi tìm bạn tôi

- Đứng lại ! (Dương gầm giọng)

- , tôi không đứng lại mà vẫn đi > để lại Dương một mình trong phòng

* Dương nắm chặt tay , hai hàm răng nghiến chặt

- Dạ ! Thưa bác , bệnh nhân Jess Lun ở phòng nào ạ ?

- Jess Lyn ? Cô là người nhà của cô ấy ?

- Vâng ạ ! Cháu là bạn rất thân của bạn ấy

- Phòng 263 !

- Dạ ! Cháu cảm ơn bác ạ

* tôi vội vàng chạy vào thang máy và bấm bấm *

.

.

.

.

. – A ! 263 đây rồi !

* tôi thấy cửa hé , chuẩn bị bước vào*

- (Tôi đứng im như trời trồng , mắt rưng rưng)

Thái Minh đang nắm tay Lyn ư ??? Tôi không thể tin vào mắt mình được nữa.....

52. Chương 51

Tôi sững người lại , mắt rưng rưng . Tôi cứ đứng như một pho tượng ở ngoài cửa :

- cô làm gì đấy ?? (Bỗng có 1 tiếng nói vang lên làm tôi giật nảy mình _ Đó là tiếng nói của Hải sẹo – đàn em của Thái Minh)

- Ô ! Không ! Tôi đang định vào.....(Tôi nhanh tay lau đi những giọt nước mắt)

- Cậu chủ ! Em đã làm xong rồi (Hải sẹo không nói chuyện với tôi nữa mà đi thẳng vào trong)

- (Thái Minh không nói gì , chỉ hững hờ nhìn chăm chăm vào Lyn)

- Tôi vào đây thăm Lyn.....(Tôi rụt rè nói)

Thái Minh lướt mắt nhìn tôi 1s thôi , tim tôi đã nhói đau rồi. Với cái ánh mắt thờ ơ này , tôi cảm thấy mình như đang trên tầng 30 bị rơi xuống dưới đất . Một cái nhìn không chứa chan gì mà chỉ hững hờ , vô tâm, Thái Minh , anh thật nhẫn tâm.

Tôi cứ đứng đấy đưa ánh mắt thẫn thờ về phía Thái Minh đang thân thiết bên Lyn

Bỗng..... Thái Minh nâng người Lyn lên..... làm tôi sững sờ..... sau đó , hắn từ từ cởi khuy áo của Lyn và dần dần cởi hẳn ra..... Tôi thì cũng đờ người , mắt tròn , há hốc mồm

- cô có thể ra ngoài

- Anh..... sao anh.....

tôi ấp úng mãi mới nói lên lời..... tuy là vùng ngực của Lyn đã bị băng trắng rồi , nhưng việc cởi áo của Lyn ra là quá lộ bịch

Thái Minh cởi áo cho Lyn ra để thay băng cho cô ấy

- Sao anh làm thế ? (tôi hét và không hiểu tại sao nước mắt cũng đang dâng trào)

Thái Minh vẫn đang từ từ tháo băng cho Lyn....

Không thể nhìn thêm được nữa..... Tôi chạy như bay ra cửa , nước mắt tuôn rơi, ướt hết cả 2 bên má
tôi lần đường đi đến ghế đá sau bệnh viện

- Tại sao ? Tại sao mình chẳng bao giờ được biết cái gì ? Chuyện Thái Minh và Lyn là sao ? Sao ? Sao ?
huhuhuhuhu..... (tôi hét toáng lên bằng tất cả sự phẫn nộ)

- Tất cả ? tất cả đều là dối trá hết AAAAAAAAAAAAA

-

- Tại sao ? Tại sao lại thế (tôi cứ ngồi cúi gầm mặt xuống, mặc cho 2 hàng nước mắt vẫn cứ tuôn rơi)

Trời cũng đã tối mù tối mịt..... giờ đây tôi không còn gì để khóc thêm được nữa

- Kệ đi ! Chẳng có gì mà làm Lương Oải Hương ta phải khóc cả – Mạnh mẽ lên !!!! (tôi cố động viên mình)

53. Chương 52

Tôi mạnh mẽ đứng dậy , lau hết nước mắt. Tôi đi vào WC của bệnh viện, rửa sạch mặt và bây giờ tôi lại
trở về với khuôn mặt sáng sủa như ngày nào . Nhưng có điều..... mắt tôi bây giờ sưng mọng hết cả lên .

Huych ! Huych ! Huych.....

- Nhanh ! Nhanh ! Cái con bé Jess Lyn ở phòng trên tỉnh dậy rồi . Người yêu con bé là cậu chủ của tập
đoàn SL đấy . Anh Thái Minh ý . không nhanh lên là cái bệnh viện này đóng cửa như chơi

.....

(Từ xa , một đám đông y tá chạy hối hả , vừa đi vừa nói chuyện nên lọt hết vào tai tôi)

.

.

Tôi khựng lại.... miệng cứ lẩm bẩm như con mất hồn....

- Người yêu ? Lyn ? Ồ..... Lyn tỉnh rồi..... mau mình phải lên phòng lyn

Tôi cũng vội vã chạy lên

Tôi không muốn lên đâu nhưng Lyn là ân nhân cứu mạng tôi mà cũng là bạn tốt của tôi nên tôi phải lên

Vừa lên tầng trên . tôi đã thấy 1 hàng y tá dài dài đang đứng cúi đầu thành 1 hàng thẳng tắp chỗ hành
lang. Tôi dừng lại 5s , sau đó tôi bước đi , đi qua các cô y tá đó . Bước vào phòng, ánh mắt tôi chạm phải
ánh mắt của Thái Minh 1s. Nhưng ngay sau đó , Thái Minh đứng dậy lạnh lùng đi ra ngoài

- oải Hương !

- Lyn xinh đẹp ! ^^..... cậu tỉnh rồi. Phù! May quá..... cậu mà có chuyện gì chắc tớ không sống nổi mắt....
hix hix

- Hehehehe..... Tớ nẫu có sao.....kaka

- Không sao làm sao được... hix hix

- Không sao thật mà..... ak mà Hương iêu dấu ơi, tớ có 1 chuyện vui muốn chia sẻ với cậu nè.... hề hề

- Chuyện vui ?

- Ồm Nào ! Ngồi xuống đây nào !

Thế rồi tôi ngồi xuống giường bệnh cùng Lyn

- Tớ đã hồi phục trí nhớ rồi.....

- Hồi phục trí nhớ ? là sao ?(Tôi vẫn không hiểu gì ?)

- Chuyện dài lắm , Tớ và 1 người đã từng có khoảng thời gian sống hạnh phúc bên nhau, sống không có gì cản trở và ngăn cách chúng tôi. Nhưng cuộc đời lại đưa thử thách dành cho tớ và người đó phải xa nhau tận 5 năm..... Đó chính là căn bệnh tim quái ác tớ đang mang trong người . Lúc tớ phát hiện ra thì căn bệnh đang ở giai đoạn cuối..... Bọn tớ còn chẳng có lời chia tay lần cuối cơ . Hôm đó tớ lên cơn đau tim dữ dội xong gia đình đưa tớ đi cấp cứu thì bác sĩ nói đó là giai đoạn cuối hiểm hóc nhất. Tớ cũng chẳng biết phải làm sao nữa. Gia đình tớ cũng thuộc tầng lớp thượng lưu nên đã dốc hết tiền của đưa tớ sang nước ngoài . Ở trong nước , anh ý đang ở nhà nên không biết chuyện gì cả , mãi về sau khi tớ đang ở bên Đức thì anh ấy mới nhận được thông báo. Cậu biết không ? Thật trớ trêu . lúc đưa tớ vào bệnh viện nổi tiếng nhất nước Đức thì tim tớ ngừng đập. Tất cả các bác sĩ cũng bó tay. Điện thoại gọi về bên Việt nam thông báo tớ đã mất là 1 cú điện thoại gạch tên tớ ra khỏi hiện tại và đưa tớ vào trong dĩ vãng. Ôi không ! Những giây phút cuối cùng người ta cho tớ vào nhà xác thì điều kì lạ đã xảy ra . Đột nhiên tim tớ đập trở lại , mặc dù là chỉ đập rất yếu. Thật là kì lạ lắm cơ..... (Nói đến đây Lyn mỉm cười nhạt Tôi thì vẫn cứ đang chăm chú nghe câu chuyện của Lyn)

- (Tôi vẫn chăm chú)

- Và..... chỉ trong 1 tuần tớ đã trở lại bình thường..... Nhưng trí nhớ của tớ lại mất hết..... từ đó , tớ bắt đầu sống với cuộc sống hoàn toàn mới mà không lo nghĩ gì , an lành hưởng lạc bên Đức (Lyn ngừng)

- (Tôi nheo mắt khi chợt nhận ra cái nhìn âu yếm , biết ơn của Lyn)

54. Chương 53

- Oải Hương ! Cảm ơn cậu! nếu không nhờ nhát dao đỡ cho cậu thì có khi cả đời này tớ sẽ không thể nhớ và trở về bên anh ấy

- Đến lúc này mắt tôi tròn tròn -

- Sao ? cậu tìm thấy rồi ư ? Chúc mừng cậu nha . hehehe.....

- Cậu tin không ? Anh ấy chính là anh Thái Minh

- Cái..... cái gì ? Thái..... Thái.....Thái (tôi quá bất ngờ nên không nói được câu gì , mắt cứ tròn tròn, mồm cứ há hốc,... cộng thêm đôi mắt rưng rưng)

- Là Thái MINH! hihhi!Thái MINH của bây giờ chính là Kelvin ngày trước của tớ đây (Lyn cười 1 nụ cười chứa chan bao hạnh phúc)

Đến nước này , tôi không thể nói thêm được 1 câu gì..... tôi phải kiềm chế..... kiềm chế..... Tôi cứ ngồi im như 1 pho tượng, bỏ ngoài tai tất cả. tại tôi bây giờ ù ù mặc cho Lyn đang hạnh phúc kể chuyện cho tôi nghe nhưng tôi không để ý gì nữa và cũng không nghe thấy gì

- hương !

-

- Hương!

Đến lúc Lyn đập mạnh vào vai tôi thì tôi mới giật mình thoát khỏi đồng u muộn

- Ô..... ơ..... cái gì ?

- Từ này tới giờ sao hồn cậu không nhập vào xác bay đi đâu thế ? (Lyn nheo mày)

- Hồn tớ đang ngao du thiên hạ

- thật ak

- Chả nhẽ là không . Tớ mừng cho cậu quá không nói nên lời

- keke..... thăn kêu về nơ mêu..... haha

- hahahaha.....

- A! Kelvin ! (Bỗng ánh mắt lyn mừng rỡ)

- (Tôi qua đầu lại Thái Minh đang tiến vào)

Lyn nhảy từ giường xuống nhảy phóc ra ôm chặt Thái Minh . Tôi không phản ứng gì vì tôi đang kiểm chế bằng tất cả những gì có thể kiểm chế được

Bên trong tôi đang run . Nỗi sợ đang ám ảnh tôi . Sợ . Sợ ư ? tại sao tôi lại sợ nhỉ ? Có lẽ , sẽ có lúc nào đấy , tôi phải nói tất cả những gì cần phải nói

Tôi Nhìn Lyn và Thái Minh âu yếm mà chỉ biết đứng đấy mỉm cười nhẹ

- Kelvin ! Đây là người bạn tốt và thân nhất của em. hihi..... Hương ! Đây cũng là người tớ yêu nhất và mãi mãi cả cuộc đời chỉ yêu anh ấy.

Tôi không nói gì mà lại mỉm cười nhẹ với đôi mắt đượm chút buồn

- thôi ! 2 người ở lại nhé 1 tớ phải về rồi..... Mai tớ lại vào thăm cậu. Nhé! (Tôi lại chỉ mỉm cười nhẹ)

- Ồ..... hihi

- Bye

Thế rồi tôi chạy vụt ra khỏi cửa để lại trong phòng chỉ còn mình Lyn và Thái Minh..... Tôi không muốn nghĩ thêm gì nữa.

55. Chương 54

Một mình đi trên hành lang bệnh viện , trông tôi bây giờ như 1 hồn ma lang thang..... Đôi mắt ủ rũ, cơ thể mệt mỏi, trong người chẳng có tí sức sống nào

——- Tách..... 1 giọt

.....2 giọt

.....3 giọt

Nước mắt tôi tuôn rơi

Tôi cố lau nước mắt. Nhưng nước mắt cứ trào ra . Là sao ?

Tôi lững thững , lững thững bước đi , không biết trời đất trăng sao gì

Ra khỏi cổng bệnh viện Tôi vẫn cứ đi

Tôi ra đường.....

* BÍPPPPPPPPPPPP ! BÍPPPP ! (Tiếng còi ô tô réo rắt cộng thêm với ánh đèn chói lóa làm tôi sợ hãi)

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!

Huych !

.....

Và..... Tôi không bị làm sao cả . Có người đã lao đến ôm tôi và chở che cho tôi

Mở mắt..... Người tôi đã bị ôm chặt, nằm xuống đường....

Ngẩng mặt lên.... OMG, đó chính là Dương. Cậu ấy đã ôm tôi và chặn ô tô cho tôi, Kết quả là chân trái của cậu ấy đã bị gãy và dập. bây giờ trên nền đường là cả 1 vũng máu. Cảnh tượng một người con trai máu me bê bết đang ôm một cô gái vào lòng khiến cho ai cũng phải xúm vào nhìn.... Lúc đó, tôi đang run lên bần bật.... Và... Dương đã thì thầm vào tai tôi rằng :” đừng sợ.. đã có tôi bên em... ”..... Hai bên má tôi ướt đầm nước mắt.. khi nhìn thấy Dương yếu đuối hơn ai khác....Tôi thật sự đã sợ khi nhìn thấy cậu ấy như thế này...

- Dương !Sao cậu ngốc thế !huhuhuhu!

- CÂM (Dương vẫn giữ thái độ lạnh lùng , bất cần như thế – Dương nói)

- Đồ ngốc ! Cậu ngốc! Tôi không có ngốc ! sao cậu lại cứu tôi . Hả ? (tôi vừa nói , nước mắt cũng trào ra 2 bên má)

- CÂM!

- Không.....!

OMG..... Chưa nói được hết câu , Dương đã giữ chặt đầu tôi và kéo xuống , đặt môi cậu lên môi tôi , thật chặt và chất chứa bao nỗi niềm trong đó . Tôi trợn tròn mắt , tim đập thình thịch , thình thịch. Rồi từ từ bờ môi ấy dần lới lỏng ra và Dương gục hẳn luôn

- CẤP CỨU ! CẤP CỨU! (Tôi hét)

bay giờ nhìn xung quanh mới thấy đau khổ Ai ngoài đường cũng nhìn tôi chăm chăm. Chết mất.....

* TING * Tôi nảy ra 1 ý kiến

- Cậu ẩm cuat tập đoàn SL vừa bị tai nạn . Mọi người ơi , mau gọi cấp cứu

Vừa nói câu “ Tập đoàn SL ”, tất cả những người nghe thấy đều hoảng hốt, rút điện thoại ra và bấm bấm

Tại sao ai nghe thấy tên tập đoàn SL đều hấp tấp như vậy ? Đơn giản thôi vì nửa dân số của Việt nam đều làm cho tập đoàn này mà lại

Chỉ 2 phút sau câu nói đó , xe cấp cứu đã có mặt ngay @_@

***** Ò Í E Ò Í E E Ò Í E*****

56. Chương 55

Tôi lại lần nữa phải vào bệnh viện để chăm sóc ân nhân cứu mạng =’=. Và vào ngay cái bệnh viện mà Lyn đang nằm . Cũng là số mình may mắn , toàn người ra đỡ thay không thì “tỏi” lâu rồi

Sờ lên môi mình Bỗng thấy tim mình đập nhanh ghê gớm . ui za..... đau tim quá , hicc

- Đây !

Bỗng tôi bị 1 người đập nhanh vào người , giật hột cả hên @_@

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! (Tôi hét)

- Ngâm cái loa phát thanh lại đi ! Giữ trật tự nơi công cộng cái..... bảo vệ đến kéo đi h

- Tưởng ma ! Hóa ra là thằng em iêu quý của ta ... há há há

- ='=..... Ê! Đít nhái ! iêu với chả quý cái nổi gì ...

- hơ hơ? Đít nhái ! Ai là đít nhái..... ủa ? Mà sao mi biết cái tên này nhỉ (tôi thắc mắc)

- Chết rồi ! Anh dương ! (Thằng Hải hốt hoảng)

- Há há há há..... Chết rồi anh Dương . Quả này thì “méc” lại thì có film hay đây

- IM ! Thôi thôi ! Chị iêu quý , em xin chị . Rồi em sẽ khao chị 1 châu kem . Nhe s! (Thằng hải Van nài)

- Hứ ! Còn lâu đề (Tôi chu mỏ lên , dơ dơ 3 ngón tay ra)

- hả ? 3 !!! Phá sản đấy (Thằng hải than vãn)

- Oke không ? hay thôi cũng được . Không sao . (Tôi cố tình chọc tức nó 0

- Thôi mà3 thì 3..... (Thằng hải cuối cùng cũng khuất phục trước tôi)

- hí hí hí

- Anh Dương đâu rồi ! Nhanh ! (thằng Hải tự nhiên nổi cáu)

Tôi phòng mồm , lấy tay chỉ chỉ điệu đà

- Bên đó đó ! Phòng cấp cứu

Thằng hải nhìn phía bên đó nheo mày

- Do mi mà ra đúng không ?

- Ơ

-

- đúng

- Thế thì chuẩn bị tinh thần ra đường ngủ thêm lần nữa đi chị iêu ơi.... Lần này không có ai cứu đâu (thằng hải đi qua mặt tôi liếc cái vô cùng đều)

- Cứu?..... (nói đến đây tôi lại nhớ đến.....)

..... XIU.....

57. Chương 56

Sao cứ nghĩ đến Thái Minh là tôi lại trở nên mệt mỏi , suy yếu , tôi lại ngất.....

.....

.....

* Tỉnh dậy *

- hớ hớ ! Cái gì thế này ? (tôi vùng dậy khi thấy người mình bị giữ chặt..... chỗ nằm lại còn chặt nữa)...chỗ nằm lại còn chặt nữa.

Chụt!

@@@...Cái gì thế này? Má tôi bị ai hôn đột ngột...

-AAAAA!!!!

-Em iêu ak! Ai lớp ziu chiu chiu ! Há há há há !

...Quay ra....đó là Lyn...

Phù ! Không lên tiếng sớm là bị tôi đập cho bay rồi đấy ...hà hà...

-Này!Làm tớ giật cả mình ...Ủa? Sao tớ lại nằm đây với cậu vậy ? (tôi nheo mắt hỏi)

- tớ cũng không biết nữa..... vừa nãy đang nằm, tự nhiên thấy Kelvin đang bế cậu đi vào. Cậu thì đang trong tình trạng ngất xỉu vì thiếu máu. Mới đầu tớ cũng ngạc nhiên lắm đấy. Thì ra là do Kelvin thấy cậu bị ngất ở cầu thang nên bế vào đây rồi gọi bác sĩ..... hề hề

- Hả ? Kelvin ? Thái Minh ?

- Ồ đúng ! Sao ?

- Thấy mình ngất xỉu ở cầu thang nên bế vào đây á ?

- @@ Đúng đúng..... anh ý có việc phải đi rồi..... tí nữa cảm ơn anh cũng được.....hehehe

- Ồ..... mình ngất.....

- Sao ?

- Ak không . tí nữa mình phải cảm ơn mới được

(Kì lạ ? Mình đang nói chuyện với thằng Hải..... chả nhớ gì nữa..... sao lại..... ?????????????????!!!!!!!)

Tôi cứ đăth hàng ngàn câu hỏi trong đầu

.....

* * *

#Câu chuyện lúc Lương Oải Hương ngất

..... Xỉu.....

Oải Hương xỉu ngay tại chỗ khi đang ở cùng Hải

- Hương ! Mi làm sao đấy ???!!

Hải thấy Oải Hương ngất , chuẩn bị bế Hương lên thì

CẠCH ! Tiếng lên cò súng vang lên bên tai Hải , giật mình Hải quay ra , thì ra là Thái Minh

- Mày muốn gì ? (Thằng Hải nheo mày)

- Nhỏ (Thái MINH chỉ tay vào Oải Hương)

- *Nhéch mép* Tao tưởng mày bỏ nó để đến với con nhỏ kia rồi

-

- Mày không yêu nó (Thằng Hải lườm Thái Minh với ánh mắt sắc nhọn)

ĐOÀNG ! Thái Minh đã nhấn cò súng

58. Chương 57

Thái Minh dơ súng bắn lên trên..... để lại trên tường 1 lỗ thủng sâu

Hải do không có vũ khí nên cũng im lặng

Thế rồi , Thái Minh thản nhiên đi tới , bế oải Hương lên và đi lên trên tầng

Để lại Hải một mình

Hải nhếch mép

- Cuộc đời mày còn phải trải qua nhiều dông tố lắm. Mày phải tự giải quyết thôi..... Tao không biết mày yêu ai sâu đậm nhất nhưng rồi cuối cùng cũng sẽ có 1 người hạnh phúc bên mày , còn người kia thì không biết sẽ ra sao. Hai người là 2 bạn tốt và thân nhất của nhau , rồi yêu cùng 1 người con trai. Sẽ ra sao..... Nếu nhỏ là người bị loại bỏ, thì 2 bọn mày sẽ có cái chết thật dễ dàng có phải không ? Và hơn nữa , nhỏ cũng sẽ là của anh Dương..... Ta tin chắc con nhỏ kia là người yêu mi sâu đậm nhất.... Chúc năm rồi cơ mà, thương nhau từ khi lọt lòng thì làm sao nhỏ chị ta có thể thắng được. Thôi! Yên tâm đi Lương Oải Hương , 2 đứa kia sẽ sớm được xuống kia mà hầu hạ bố mẹ ta thôi

* * *

CHÚ THÍCH THÊM : Bố mẹ hiện giờ của Lương Oải Hương và Mạnh hải là chú thím ruột của hai người. Bố mẹ ruột của oải Hương và Mạnh Hải đã chết trong 1 vụ cháy nhà ở ngoại ô

Và cái chết của cha mẹ Oải Hương cũng do sự ghen ghét của “cậu chủ nhỏ tập đoàn SL” và “cô chủ nhỏ tập đoàn MB”(Đó chính là Lyn)

Do ghen quá nên Thái Minh và Huệ hồi nhỏ đã thiêu rụi cả biệt thự to lớn nhà mình ở ngoại ô thành phố . Và tất nhiên , Thái Minh và Lyn không bị làm sao hết vì do cha mẹ Oải Hương cứu

* * *

..... Trở lại với thực tại

- Lyn ak ! tớ có việc rồi, cậu ở lại đây 1 chút nhá ! tớ đi tý tớ quay lại liền

- Oke con dê

Tôi phi thật nhanh ra ngoài cửa với những câu hỏi như : “Tại sao Thái Minh lại bé mình ?..... Tại sao Thái Minh với Lyn? tại sao , Tại sao cơ chứ? Một sự trùng hợp gây nên sóng gió ư ?Minh đã và đang được biết cái gì ?....”

——— Minh phải làm rõ mới được !!!!!—

- Taxi ! Taxi !

Tôi bắt Taxi đến tận nhà Thái Minh

*Kính koong !Kính koong!!!!

- O ! Cô oải Hương đấy ak ?

- Dạ ! Anh Thái Minh có nhà không bác ?

- Dạ ! Có thưa cô

....Vào.....

Tôi phi thẳng vào nhà luôn

59. Chương 58

- Vừa bước vào trong nhà , tôi đã thấy Thái Minh ngồi ngả người ở ghế sofa , mắt nhắm chặt , toát lên gương mặt đẹp trai không tả nổi

- này (Tôi tiến lại gần . Vừa nói vừa chạm vào người Thái Minh)

- (Vẫn yên nghỉ @_@)

- Thái.....

- CÂM(Chưa kịp nói hết câu thì Thái MINH đã lên tiếng)

- (Tôi im luôn ='=)

-(Thái Minh lại nhắm mắt . OMG . Tức quá trời)

- Đây.....Oái!Oái!

Chưa nói hết câu , bỗng Thái MINH vươn tay luồn qua eo và kéo tôi ngã vào lòng hắn . TRời đất ơi, máu tôi sôi sùng sục lắm rồi

Một tay vòng eo , 1 tay vòng vai , hắn kéo mạnh tôi vào người hắn, mặt tôi thì sát mặt hắn lắm rồi.... Tôi tròn tròn mắt

Bỗng từ từ , hắn mở mắt

Nhắm dậy , ngẩng đầu môi hắn chạm môi tôi . Rồi hắn lại từ từ nhắm mắt lại trông hắn thanh thản vô cùng. Đến lúc này , có lẽ mắt tôi lờ ra rồi>

BỐP !!

Tôi đẩy hắn ra , tát 1 cái thật mạnh , đau và tôi đứng dậy

Nước mắt tôi đã bắt đầu đọng lại ở khóe mi , ngày càng nặng 1 giọt , 2 giọt

Bỗng Thái Minh đứng dậy , 2 tay giữ chặt vai tôi, mạnh đến bất thường . Dường như tôi có thể hình dung xem hắn sẽ làm gì nên vậy , lần này tôi rất dứt khoát và mạnh mẽ. Tôi không phản kháng hay có bất cứ thái độ gì. Tôi nhìn thẳng vào mặt hắn , cái nhìn dứt khoát và nghiêm túc . Hắn cũng đứng như thế , nhìn tôi và vẫn bầu chặt vai tôi . Có lẽ chính sự dứt khoát đã khiến tôi không hề cảm thấy đau mặc dù trên vai tôi có thể có vết bầm

- Kelvin ? (Bỗng có 1 tiếng nói quen thuộc vang lên sau lưng tôi . Phải đó là tiếng nói của Lyn)

Đẩy người Thái Minh ra , tôi quay ra sau , cúi đầu

- 2 người.....

- Không ! Lyn ! Lyn cậu hiểu nhầm rồi

- Hiểu nhầm ?

- OMG . Tổ đến đây hỏi tại sao anh lại nhìn thấy tổ ngắt mà mang về nhà thôi mà . Tổ định cảm ơn nhưng anh ấy bảo không cần . Nhưng nhất định tổ phải cảm ơn anh ý nhưng anh ý lại không nhận thế là chúng tổ đôi co . Đúng không anh Thái MINH ah quên . Anh Kelvin ? (Tôi quay đầu hướng về phía Thái Minh)

- (Thái Minh không nói gì , lạnh lùng quay người đi)

- Ah mà Lyn ! Sao cậu lại rời viện ?

- Ừm..... Bác sĩ vừa bảo rằng vết đâm của tổ hồi phục khá nhanh , chỉ cần về nhà tĩnh dưỡng là được

- hihi.... ơ mà về nhà ?

- hehe..... Đúng vậy , đây là nhà tương lai của tổ chứ đâu . Hờ hờ Sớm muộn gì cũng cưới nên tổ về ở trước luôn..... kaka... yên tâm . Cơ mà có con tổ chọn cậu làm mẹ đỡ đầu của con tổ..... kaka

- (Tôi không nói gì , chỉ mỉm cười nhẹ)

- hehe... Mà cậu ở lại đây măm măm với tổ nhá . !! Khà khà !! Hôm nay tổ mới thuê 1 đầu bếp giỏi nhất vào đây...

- Thôi thôi =)) Tổ đang bận lắm rồi..... Còn 1 núi bài tập chưa làm kia kìa

- Hớ hớ..... eo ôi chảnh chưa kìa (Lyn bĩu môi giả vờ dỗi)

60. Chương 59

- Thôi mà ! Tha cho tở lần này đi . Mấy hôm nữa tở lại Hôm nay để cậu với anh Thái Minh . à anh Kelvin tâm sự sau bao năm xa cách đi..... keke

- kaka... Con này mày khôn

- Kaka.... Thôi ! Tở về ăn ngon miệng nhá (Tôi nháy mắt)

- Con ranh... kaka

- kakakaka

Thế là tôi ra khỏi cổng

* * *

- Lương Oải Hương ! mày phải mạnh mẽ lên ... Nhớ đấy ! Thái Minh chả là gì hết. Mày không có tình cảm gì với tên đó với lại hắn cũng có coi mày ra gì đâu . Lyn là mạng tốt , là ân nhân cứu mạng

Tôi cứ lằm bằm bầm cho đến khi...

KÍTTTTT !!

- AAAAAAAAAAAAA!

1 chiếc ô tô phanh gấp trước mặt tôi ... tôi hét Cánh cửa xe chọt mở ra

- Ô ! Cái thằng kia ! Mày có bằng lái xe chưa mà dám đi như thế . Mới lớp 9 mà cứ như ông già....

Tôi chau mày khi nhìn thấy thằng đpos chính là thằng hải . Quả thật , Tuy bây giờ thằng Hải mới có lớp 9 thôi nhưng nhìn nó không khác nhìn trai 17-18 tuổi . Căn bản là nó cao và được nhận thức trước lứa tuổi

- Lên xe !

- Cái gì ? mày ra lệnh cho chị mày đấy à !? (Tôi nguýt)

- Nhanh ! Anh Dương cần gấp cô

- Dương ? (Ấy chết ! hắn đang bị gãy chân)

Thế là tôi lại vội vội vàng vàng , tôi chạy vào trong xe thằng Hải

- Ê ! Ta hỏi mi

- Đừng hỏi ta về thằng đó....

- thằng đo ?

- à Không

- Nói ! Sao mi biết ta chuẩn bị hỏi về ai ? Chẳng nhẽ có chuyện gì mà tất cả biết mà ta không biết sao ? Nói ! Mau..... (Tôi hét ! mắt trợn lên nhìn thằng Hải trừng trừng)

KÍT !!!

Thằng Hải phanh xe gấp vì sự tức giận của tôi....

- Chuyện Lyn với Thái Minh , mi biết không ?

- (Thằng Hải im lặng)

- Nói ! (Tôi hét)

- Mi đã biết rồi thì ta cũng sẽ nói i biết

-
 - Lyn tên thật là Huệ
 - Huệ ? Thảm nào ... ai cũng gọi Lyn là Huệ . Tưởng nhầm
 - Huệ bị bệnh tim
 - Cái này thì không phải kể . Ta biết rồi
 - Kelvin là cái tên mà cô ta đặt cho hấn
 -
 - Hấn thực sự yêu cô ta rất nhiều
 -
 - Khi được tin cô ta chết , hấn đã không ăn uống gì 2 tuần liền . Rồi hấn bắt đầu kiệt sức suýt chết và phải vào viện.... Sau đó hấn trở thành 1 con người hoàn toàn khác . Lạnh lùng rồi càng lạnh lùng hơn . Giết người nhiều hơn và không bao giờ gần bất kì đứa con gái nào
 - Không bao giờ gần bất kì đứa con gái nào ?
 - Đúng . Đã có 1 lần 1 đứa con gái không may chạm phải anh ta , hấn ta giết chết luôn tại chỗ
 - Nhưng.....
 - Mi thì....
 -
 - Chắc chắn mi làm sao thẳng được nhờ đó
 - (Tôi hkoong nói gì chỉ im lặng)
- Vềoooooooooooooooooooo (Chiếc xe lại bắt đầu chạy băng băng trên đường)

61. Chương 60

KÍT !

Chiếc xe dừng lại ở ngôi nhà đó – ngôi nhà của Dương

- Sao lại đến đây ?
- Anh Dươn về rồi . Đang ở khu nhà chính tầng 2
- Về rồi àh . chết cha !!

Thế rồi tôi phóng ra khỏi xe và chạy thẳng vào chỗ Dương

UỖNH !

Cửa phòng được mở ra 1 cách dữ dội

- ơ ... xin lỗi xin lỗi... tôi không cố ý (Mặt tôi bắt đầu đỏ dần , tôi cúi mặt xuống nói)
-

Ngẩng đầu lên tôi nhìn thấy Dương đã dựa người vào thành giường và nhìn tôi

Tôi lặng lẽ đi đến chỗ cậu ta

- Sao lúc ý cậu lại cứu tôi ... (tôi nhếch mày nhìn hấn)

- Ai cho phép cô chết ? (Dương gần giọng)
- Ô hay ! Tôi chết hay không chết thì cũng phải xin phép àh ? (Tôi vênh mặt)
- Nói lại ! (dương gần giọng)
- (Tôi im luôn)
- Nói nữa cô sẽ phải hối hận
-
- (Dương cũng im)
- Cảm ơn ! (Tôi nói nhỏ và đầu cũng cúi xuống)
- (Dương không nói thể hiện thái độ không có gì)
- Chân cậu..... ?
- (Dương vẫn không nói gì)

Tôi bấu chặt chân rồi lật mạnh lên xem cái chân của hắn , lúc ấy hắn đang đắp chăn nửa người

OMG..... tôi há hốc mồm mắt tròn tròn

Cái chân..... cái chân suýt nát bét , ướt đầm máu , máu thấm vào chăn , thấm xuống giường . loang ra khắp giường . Tại sao cậu không đến bệnh viện . Cậu ta đắp chăn như thế này chỉ để che tầm mắt nhìn của mình thôi sao ?

- Cậuk..... (Mắt tôi lại bắt đầu mọng nước)
- Cút ! (Dương gần giọng)
- Tại sao ?
- cút ! (Giọng Dương gần xuống ngày càng ghê rợn)
- Không ! Tôi phải ở đây !

Cạch !

Dương rút súng ra lên đạn và nhắm thẳng vào tôi

- Bắn đi !(tôi nhìn thẳng vào mắt Dương)
-
- Mau ! (Tôi hét)

Dương từ từ hạ súng xuống , mắt từ từ nhắm lại -> xỉu luôn

- DƯớngggggggggggg !

Tôi nước mắt giàn dụa , chạy đến chỗ dương và ôm chặt hắn

Dương như đã rất yếu nhưng cậu vẫn cố lấy hết sức lực vòng qua tay tôi và mở mắt

- Ta..... không cho phép em chết ! (Dương nói một cách yếu đuối)

sau đó từ từ đặt nụ hôn lên môi tôi nhẹ nhàng

Ngất !

- Hải !!! hải đâu !!! Mau ! Mau đưa cậu ta đến bệnh viện . Cậu ta mất nhiều máu quá

.....

Vềoooooooo

Chiếc xe Lexus trắng phóng nhanh hết mức độ

Ồ Í E !Ồ Í E !!!!!!!

62. Chương 61

Một lần nữa tôi lại phải vào chính cái bệnh viện ấy . ='= . Mình có duyên với nó quá....

Dương vì mất quá nhiều máu nên đã đưa đi cấp cứu

Tôi ngồi ghế chờ..... mặt cúi xuống , mắt rưng rưng

- Đúng là.....

- Hương? (Chưa nói hết câu , tôi bị chặn họng ngay bởi một tiếng nói , ngẩng cổ lên , đó chính là Lyn – huệ . Tôi đã nghĩ rất kĩ rồi . Dù là Lyn hay là huệ , là người yêu cũ hay mới của Thái Minh thì tôi cũng không quan tâm Tôi và Lyn sẽ mãi mãi là bạn tốt của nhau..... mãi mãi)

- O.....Lyn..... Sao cậu đến đây ?

- Tớ đến khám lại vết thương . Ủa ? Nhưng sao cậu lại ở đây

- Ở đây hay không đây không phải việc liên quan tới chị (Tôi chưa kịp nói gì thì thằng Hải đã từ đâu đi tới rồi chen ngay vào)

- Ơ đây là.....?

- Không phải việc.....

- Hải !!(Hải định nói hỗn nên tôi mạnh giọng quát)

- (thằng hải với Lyn im)

- Đây là hải em trai tớ.... nó có gì không phải cậu tha thứ cho nó..... Hải ! hãy nói chừng mực (Tôi cau mày)

- Hihi... không sao đâu..... Em ý cũng nói đúng mà. Đây cũng không phải việc của tớ

- Này Cậu đừng nói đỡ cho nó

- thôi thôi.....

- “nói đỡ ” ??? * nhếch mép * mơ àh ? (Thằng hải thái độ , sau đó rút tay vào túi quần và lạnh lùng quay lưng bước đi)

- Thôi thôi . Kệ em ý đi

- ừm.....

Vừa bước đi được mấy bước thằng Hải dừng lại , hơi chếch đầu...

- Đừng quên..... “ngôi biệt thự HAND” 10 năm về trước...

Nói xong , thằng Hải nhếch mép 1 cái rồi đi thẳng.... Để lại cho tôi với dấu chấm hỏi (?) to đùng

- Trời ! Nó vừa nói cái gì vậy trời ?? Ngôi biệt thự HAND ?? Cậu có biết ngôi biệt thự nào như thế không ? Biệt thự mà cũng có tên chắc cái nhà này nổi tiếng lắmThế mà sao tớ không biết nhỉ ?

- HAND ???!! Sao sao..... (Lyn chau mày)

- Sao vậy ???!! (Tôi cũng chau mày)

- Àh không ! Không có gì

- Mà thôi ! Cậu đi khám đi . mau không muộn đấy

- Hihhi mình khám rồiMình chỉ đang đợi Kelvin lấy thuốc với lấy hóa đơn thôi..
 - Kelvin?
 - Hở ?
 - Àh không ! cậu đi cùng với Thái Minh hở?
 - Ủ.....hehe... A ! Kelvin ! Em ở đây này (vẫy vẫy)
- Quay đầu lại..... Lại cái dáng vẻ lạnh lùng đó , đôi mắt sâu thẳm , vô cảm đó , sao mà tim mình nhoi nhói

63. Chương 62

Tôi cúi đầu tỏ vẻ chào..... nhưng thực ra đang che dấu tâm trạng buồn lặng

- Àh Hương à ! Tối nay..... cậu tối nhà 2 bọn mình dùng cơm nhá
 - Hở ? Cậu nói gì..... cơ?
 - Hehe. Mình với Kelvin có hôn ước từ nhỏ . Bọn tớ sống vs nhau từ bé... chỉ đợi qua 18 tuổi là bọn tớ sẽ kết hôn liền
 - (tôi im lặng)
 - Nè eeeeeeeeeeeeeeeee (Lyn chu mỏ đáng iêu)
 - Thông báo . Cậu hai của tập đoàn SL đang trong quá trình nguy cấp . Tất cả mọi người mau tập hợp
 - Ồ chết rồi (tôi hấp tấp)
 - Cậu hai ? Mind ? Chúa ơi !! Thì ra Mind là Dương sao anh kelvin ? Thế mà mình không nhớ ra . ở lớp Mind với Hương là 1 đôi đấy hé hé.... hóa ra vào đây trông bồ khả khả
 - Mind ??
 - Đúng vậy . Mind là tên Lyn hay gọi Dương. Hồi bé vì Mind sống bên Anh nên Lyn không gặp cậu ấy . Mãi về sau khi về nước , Lyn mới gặp cậu ấy . 1 tháng sau đó cậu ấy lại đi... Ủa !Nhưng mà cậu ấy về nước từ bao giờ ?
 - Chết rồi..... Dương.... Thôi tớ phải vào thăm cậu ý
 - Ồ tớ đi với
 - Ờ nhanh !
 - Đứng lại (Thái Minh gần giọng)
 - (Tôi với Lyn dừng lại luôn)
 - Nếu đi..... Cô sẽ phải hối hận (Thái Minh lại gần giọng)
 - Hớ hớ..... ?? Ai cơ..... thế thì thôi ..Lyn! Hôm khác cậu thăm cũng được mà . tớ không muốn 2 người xích mích . Thôi tớ đi nhé (Tôi vội vã chạy đi)
- *(chú thích) : Hương không biết là : “ Nếu đi cô sẽ phải hối hận” là dành ình chứ không phải cho Lyn.
- Tôi vội vã chạy đến phòng cấp cứu
- tất cả các bác sĩ , y tá đều xếp hàng ở đây
- bác ơi ! Cậu ta sao rồi ạ ? (Tôi hỏi 1 bác gái đứng gần đó)

- Cậu ấy mất nhiều máu quá , chân cũng đã thâm rồi . Bây giờ đang liên lạc với ông Jone- bác sĩ giỏi nhất Châu Âu sang chữa, không thì cái chân cậu ấy sẽ bị cắt bỏ

- (1 giọt , 2 giọt)

Tôi chớp chớp mắt , cái mũi đỏ đỏ

- Bác ơi ! bác phải cứu cậu ấy ...

-

- Ai là LƯƠNG OẢI HƯƠNG ?

- Lương oải Hương ? Dạ ! Cháu thưa bác (Bỗng cửa phòng cấp cứu mở ra , 1 bác sĩ chạc tuổi tuần chạy ra hối lớn)

- Mau ! Cậu chủ cần gấp

- Dạ.....

Sau đó tôi nhanh chân chạy vào vội vàng quẹt đi 2 hàng nước mắt

- Dương ! (Tôi ngồi sụp xuống bên giường của Dương , nắm lấy tay dương)

- (Dương không nói gì , chỉ lấy tay nắm chặt lấy tay tôi,..... Cậu ý nắm tay tôi và run lên từng cơn)

- Đến rồi ! Đến rồi ! 2 tiếng nữa . Jone Kater sẽ đến Cậu chủ phải thật cố gắng

- Dương ! Cậu phải cố gắng !

Tôi nắm chặt tay Dương, sau đó hôn tay cậu ấy, nước mắt tôi chưa gì đã ướt đầm tay cậu ý rồi

64. Chương 63

- Đứng..... đứng... khóc trước mặt ta (Dương nghiêng chặt tay tôi dường như cậu ấy đang cố gắng để nói)

- Dương à ? Được ! Được ! Tôi không khóc nữa đâu ! Cậu phải cố lên đây nhé

- (Dương nhắm mắt lại)

Tôi cứ thế , cứ ngồi đây và nắm chặt tay Dương , các bác sĩ vẫn cố gắng cầm máu , truyền máu và lăm hết sức có thể để cái chân của Dương có thể hoạt động trở lại

..... 2 tiếng sau.....

- Jone Kater đã đến nơi... Mau ! mau ! Mọi người ra ngoài

Tôi nghe khẩu lệnh ra ngoài , vội vàng chuẩn bị đi ra , gỡ tay Dương ra..... Nhưng Dương lại càng siết chặt

- Đứng đi xin..... em! (Dương nói với giọng khản thiết

- Dương à ! Tôi đi rồi tí nữa tôi quay lại ! (Sau đó tôi hôn lên trán Dương)

Dương như được truyền thêm sức mạnh , cậu ấy thả lỏng tay ra để tôi đi

Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi chủ động hôn ai đó

RẦM !!!!!!!! (Bỗng cửa phòng cấp cứu mở ra 1 cách ghê rợn)

Tất cả đều giật mình quay lại và đó chính là Thái Minh

Thái Minh đã nhìn thấy tôi hôn Dương

Tại sao Thái Minh lại vào đây ???!!

-Anh.....? (tôi lấp bắp hỏi Thái Minh)

-..... (Thái Minh không nói gì , với ánh mắt vô cảm , hần từ từ tiến lại gần tôi và nhắc bổng tôi lên)

- THÁI MINH (tôi hét)

- Câm (Thái Minh lạnh lùng)

sau đó hần bế tôi đi ra ngoài

- Đứng lại (Dương nói bằng giọng cực kì yếu ớt)

- * nhếch mép * mày nghĩ mày có thể ngăn cản lại được tao sao ?

- Bỏ tôi xuống

- Cô có thể sao ? (Thái Minh lại nhếch mép)

CẠCH ! Bỗng có tiếng cò súng

- Hải ???!!!!

- Bỏ cô ta xuống.... không được trách ta

- * nhếch mép * Mi có thể bắn. Nếu muốn...

- THôi ! tất cả ra ngoài đi..... Bác Jone còn phẫu thuật cho Dương (Tôi hét)

Thái Minh lạnh lùng không nói câu nào bế tôi đi . hải thì thu súng lại và lặng đứng nhìn Thái Minh

- Mày nghĩ mày có thể quyết định giữa 2 người con gái sao ? Hahahah.... Rồi mày sẽ phải chọn con nhỏ kia mà thôi

ra đến bãi đất hoang sau viện ... Thái Minh bỏ tôi xuống. tôi gnooif phệt xuống đất cú đầu

- Có gì để nói nữa không ? (tôi hét)

- Tôi cho phép cô ở bên cạnh thằng con trai khác sao ? (Thái Minh gằn giọng)

- Cho phép ? Anh là cái gì của tôi ? Tôi yêu ai , thích ai , ở bên ai thì anh có quyền ngăn cản sao ? (Tôi trợn mắt)

- Cô yêu nó ? (Thái Minh trừng mắt)

- yêu hay không liên quan tới anh sao ? Anh đã có Lyn , à không Huệ mới đúng

- * nhếch mép * Huệ ?

- Bây giờ có gì anh nói hết đi ! (tôi thật sự rất bức xúc nên đã không kiềm nổi nước mắt)

- Tại sao em lại khóc trước mặt tôi ?

- Tôi phải nói luôn anh quá vô tâm... tôi đã từng nghĩ anh thích tôi.... Tôi đã lầm..... thế mà đacó thời tôi thích anh đấy (tôi vừa nói vừa khóc trong hàng nước mắt tuôn dài)

- Em thích ta ? (Thái Minh nhìn tôi)

- Phải nhưng kết thúc rồi

- Kết thúc ?

- Đúng vậy ! nó kết thúc rồi . Chuyện này đã đặt dấu chấm rồi . THE END (Tôi hét thật to)

Nói xong tôi quay người lại và đi . Chưa bước được nửa bước thì đột nhiên Thái Minh vươn tay kéo tôi lại và ôm vào lòng

- Bỏ tôi ra !! (Tôi hơi gằn giọng)

-

- Tôi bảo anh bỏ....

Chưa kịp nói hết câu thì đột nhiên tôi và Thái Minh môi chạm môi . Tôi ngạc nhiên mắt tròn tròn nhìn Thái Minh. Còn anh ta nhắm mắt 1 cách bình thản.....

- kelvin !!!

Bỗng có 1 tiếng nói từ sau lưng tôi , tôi giật nảy mình và đẩy mạnh người Thái Minh ra:

- Lyn !!

65. Chương 64

Không ai khác , tiếng nói quen thuộc đó chính là của Lyn – huệ

- Lyn..... cậu hiểu lầm rồi (Tôi lắc đầu quây quây , mắt đỏ hoe)

- Có lẽ tớ đã nhầm..... bạn tốt ư ? Hương ! Cậu thật sự làm tớ thất vọng quá... (Lyn nước mắt giàn giụa)

Nói xong lyn chạy đi

- Lyn! Cậu đứng lại !Nghe tớ giải thích . Thái Minh! Anh ngăn Thái Minh lại đi ... MAU !

tôi đánh vào người Thái Minh

Thái Minh không nói gì chỉ đứng đấy nhìn Lyn bằng ánh mắt sâu thẳm .

- Đứng lại đi ! Nếu cậu bước tiếp thì tình bạn của chúng ta sẽ kết thúc đấy

Tôi hét thật to , sau đó Lyn dừng lại quay người

- Kết thúc ? Cậu còn có thể nói như vậy sao? Sau giờ phút này có lẽ tình bạn của chúng ta kết thúc thật rồi..... Cậu quá nhẫn tâm với tớ (Lyn lắc nhẹ đầu)

- cái gì ?? Lúc nào cậu cũng kêu là bạn thân , mãi mãi , vậy thì tại sao cậu không nghe lời giải thích của người bạn thân 1 lần

- Giải thích ư ? Có lẽ chả có gì phải giải thích cả..... quá rõ rồi

Tôi từ từ đi đến chỗ Lyn , tôi và Lyn vẫn nhìn nhau

BỐP ! (Tôi tát Lyn)

- Cậu nói gì ? Cậu đang nói bạn thân của mình là cướp người yêu của cậu sao ? Phản bội cậu sao ? Hãm hại cậu sao ? Cái tát này là tớ dành riêng cho cậu Cậu chính là người vu khống cho tớ : 5 năm nay cậu đã ở đâu ? cậu có biết cậu vô tâm với anh ấy như thế nào không ? Anh ấy đã phải sống trong đau khổ : nhịn ăn nhịn uống và rồi anh ấy trở thành rất lạnh lùng . Cậu có biết bao nhiêu người đã chết dưới tay anh ấy không ? Đến khi trái tim anh ấy gần như hồi phục thì cậu lại trở về Bây giờ cậu có biết cảm giác của anh ấy như thế nào không ? Cậu có biết anh ấy đau như thế nào không ? Tớ!Tớ không phải là con người như thế. Phải ! Cậu vừa nhìn thấy anh ấy và tớ hôn nhau..... Nhưng cậu có để ý đến mình không ?Hay cậu chỉ nhìn thái độ của anh ấy thôi ?..... oke . Kết thúc thì kết thúc..... Mình chẳng còn gì để nói nữa.... Tạm biệt (Nói 1 tràng dài xong tôi quay người bước đi và không ngoái đầu nhìn lại)

Lyn nghe xong , cậu ấy đứng im như 1 pho tượng , mắt tròn tròn , dòng nước mắt đầy ắp ở mu mắt , đỏ hoe

- Tớ..... sai thật rồi sao ? (Lyn nói nhỏ nhẹ)

Thái Minh vẫn đứng đó , lạnh lùng , vô cảm

- Kelvin..... (Lyn chạy nhanh đến chỗ Thái Minh và ôm chặt lấy hắn)

-

- Anh Anh hãy nói cho em biết chuyện gì đang diễn ra đi

- Về ! (Thái Minh lạnh lùng nói)

- Dạ ! (Lyn đưa tay lên mặt quệt nước mắt , không ôm Thái Minh nữa , Lyn chuyển sang nắm tay . Sau đó 2 người cùng đi ra khỏi viện)

Tôi nhanh chân chạy đến chỗ Dương.... Đúng lúc đến nơi thì cửa phòng cấp cứu bật mở ...

- Bác! Bác ! Dương sao rồi bác ?

- Dạ ! Cô ! Ca phẫu thuật đã thành công..... chân của cậu chủ có thể hoạt động trở lại trong vòng ít nhất 2 tuần nữa

- Dạ ! Cháu cảm ơn bác ... (Tôi cúi đầu lễ phép)

- Cậu chủ đã được chuyển sang phòng V.I.P 1 dưới tầng 1 thưa cô

- Dạ ! Cháu cảm ơn bác

Thế là tôi 1 lần nữa lại phi như bay xuống tầng 1

66. Chương 65

- Vip 1.... Vip 1 đâu rồi..... a..... đây ... đây rồi

Tôi đẩy cửa bước vào

Dương đang ngủ....

Thấy vậy , tôi đi thật nhẹ nhàng đến bên giường...

- Phù !.... cậu ta ngủ rồi

- Thằng đó.... nó làm gì em ? (Bổng Dương nói làm tôi giật bắn mình)

- Ôi..... giật cả mình.. Đã bảo cậu yên tâm đi. Tôi lo được ỉnh mà Với lại sao cậu cứ gọi tôi là em ý nhỉ ???>< bằng=" tuổ=" nhau=" mà=" dim=" người=" ta=" thế=" (=“ tôi=" neho=" mà=">

- Cô..... không xứng làm bạn tôi (Dương lạnh lùng)

Câu nói của Dương làm tôi hơi chạnh lòng

- (Tôi không nói gì , chỉ cúi mặt xuống)

Lúc này là tôi đang ngồi bên cạnh giường của Dương

Cảnh tượng bây giờ là cái cảnh của 1 người con trai nằm nhắm mắt bình yên và 1 người con gái đan chặt 2 tay vào nhau ngồi bên cạnh chàng trai

- Không không xứng sao ? (Tôi ngừng mặt lên nhìn Dương)

- Cô nghĩ xứng à ? (Dương vẫn nhắm mắt bình thản , không quan tâm lắm đến tôi)

- Này ! Cậu là cái đồ.....ư.....ư.....

Tôi nhồm cả người dậy , chống tay vào giường chuẩn bị chửi Dương thì..... thì Dương mở mắt , nhanh tay giữ lấy đầu tôi , nghiêng đầu , đặt 1 nụ hôn lên môi tôi... Tôi chưa kịp chửi thì đã bị khóa môi , bây giờ chỉ

biết trọn tròn con mắt và không nói gì được Đôi mắt sâu thăm thẳm của Dương nhìn thẳng vào mắt tôi , nhìn 1 cách ân cần , dịu dàng , ẩn chứa bao tình cảm trong đấy. Tất cả mọi vật như dừng lại , bất động

Tôi và Dương vẫn giữ tư thế đó >”< (=“” dương=“” ngòì=“” ở=“” giường=“” vươì=“” người=“” lên=“” hôn=“” tôi=“” ,=“” tôi=“” thì=“” chớìng=“” tay=“” ở=“” giường=“”>”<>

5 phút

Dương từ từ hạ tay xuống và môi Dương cũng rời môi tôi

67. Chương 66

- Đi đi (Dương thả ra 1 câu rất chi là dứt khoát , sau đó lại ngả người nhắm mắt xuôi tay luôn

- Dạ thưa tiểu thư . Chúng ta đi thôi ạ

- Ô bác..... bác đừng làm thế ạ..... Bác đừng gọi cháu là “tiểu thư” ạ..... Hơ hơ . Cháu chỉ là con học sinh nghèo rớt mồng tơi thôi ạ . Hihi... (Tôi cười với bác)... thôi chúng ta đi ạ

Tôi nắm tay bác 1 cách thân thiết rồi đi ra khỏi phòng bệnh

- Tiểu thư.....

- Dạ ! Bác đừng gọi cháu thế..... Nhà cháu cũng chỉ là 1 trong số nhân viên đang làm tại tập đoàn nhà Dương thôi ạ . hì hì

- Thật vậy sao ?

- vâng

- Đúng là 1 chuyện lạ đấy

- Dạ ??? (Tôi nhếch lông mày)

- Rất nhiều các tiểu thư danh giá hạ thấp mình để được làm osin cho cậu chủ . Nhưng gần cậu và chạm vào người cậu thì chưa ai dám ... Thế mà cháu chỉ là con nhà bình thường . Sao lại có thể gần cậu chủ , nói chuyện với cậu chủ như thế nhỉ ? Từ trước đến giờ ngoài bác ra, gia đình cậu chủ , cha mẹ anh em gia đình cậu ấy mới có thể nói chuyện được với cậu ấy... Sao cháu lại.....

- Hờ hờ... dạ bác tưởng cháu là 1 cô tiểu thư ngu ngốc nào đang dâng hiến cả cuộc đời thanh xuân để làm osin cho cậu ta hả ? Há há há . Dạ không cháu chỉ là bạn học , ngồi cạnh cậu ấy thôi ạ . Hehehe

- Bác là vú nuôi của cậu chủ . Bác nuôi cậu ấy từ nhỏ đến giờ.. cái gì của cậu chủ ta cũng biết hết. Cậu chủ có chuyện gì vui , chuyện gì buồn , bác đều là người đầu tiên được biết và nhận ra ... Có gì , cậu ấy đều chia sẻ với ta... (Bác gái nhìn tôi âu yếm)

- Dạ...vậy sao ạ ? (Tôi cũng nhìn bác)

- Có lẽ , với linh cảm của bác , cháu..... là người duy nhất có thể ở bên nó..... đến suốt cuộc đời

- Dạ ?? Hờ hờ... bác nhầm rồi ạ (Tôi xua tay lia lịa)

- Sự thật đấy . Nó nói chuyện với anh cũng lạnh lùng ghê gớm , kể cả ông bà chủ nhưng bây giờ là trừ cháu ra.....

- (Tôi im lặng)

Bác gái mỉm cười

- Bác tên Lương , cháu muốn nghe chuyện của cậu chủ thì hãy đến tìm bác ở đường X , phố XZ nhé ! (Bác mỉm cười trông như 1 bà tiên hiền hậu)

- Dạ ! Xin tuân lệnh ạ (Tôi cúi đầu pha chút tình nghịch 1 tí)

- Con bé này (Bác Lương xoa đầu tôi tình cảm)

- Hehe..... thôi bác cháu mình đi măm măm đi !

- Ủ..... đi.....

Thế là tôi và bác Lương trở nên thân thiết với nhau như người nhà từ lúc nào

Chúng tôi vào 1 quán theo phong cách Hàn Quốc ở bên quốc lộ 1A . Một nhà hàng to , rộng và trang trọng

- Bác ơi ! Ở đây có lẽ mình không hợp đâu ạ

- Đây cũng là cửa hàng của tập đoàn mà..... Bác có lệnh đưa cháu đến đây

Thế là tôi và bác bước vào trong , chọn 1 bàn ăn cách biệt nhất

Tôi và bác ngồi xuống và chọn 1 số món dễ ăn

- Bác ơi ! Bác có thể kể chuyện về 2 anh em nhà Dương được không ạ ?

- Ô thế cháu cũng biết cả cậu Thái Minh àh ?

- Dạ..... dạ vâng ạ

- Haizzz ! Cậu chủ Thái Minh – tức anh trai của Dương là người lạnh lùng đến khó chịu . Khác với vẻ lạnh lùng của Dương , Cậu Thái Minh lạnh đến ghê rợn . Bác nuôi 2 cậu từ nhỏ đến giờ chứng kiến sự từng trải của 2 người và sự từng trải của 2 người trong đời . Có cái gì mà ta không biết ? ta đều biết hết ! Vậy cháu muốn hỏi bác cụ thể về điều gì ?

- Dạ....dạ.... cháu thấy mối quan hệ anh em của 2 người này có lẽ không tốt phải không ạ ?

- Điều này thì..... sự lạnh lùng , vô cảm đã làm ối quan hệ xã hội được hình thành quá sớm , đầu óc cũng không phải bình thường nên có sự đối địch nhau về tài sản khổng lồ của tập đoàn . Khi cậu Dương lên 10 , cậu Thái Minh lên 12. Hai cậu đã được huấn luyện và học tập thành thạo luôn . Với trí óc siêu phàm của 2 cậu , trong thời gian không lâu , toàn bộ kiến thức các bậc trung học , đại học đều trôi chảy . Bây giờ 2 cậu đến trường chỉ gọi và theo trang lứa thôi

- Oa ! Giỏi vậy sao ?

- Đúng vậy . Nói ra có lẽ cháu không tin nhưng sự thực nó là như vậy . Muốn làm người điều hành của cả 1 tập đoàn lớn nhất thế giới thì phải được huấn luyện ghê lắm

- Phục 2 anh em nhà này quá hê hê

- uhm.... 2 bác cháu mình ăn nhanh đi còn về

- Dạ.....hihi

.....

.....

- Ô kìa ! kìa không phải là cậu Thái Minh sao ? Sao cậu ấy lại đến đây nhỉ ? Ơ.....cậu ấy còn đi với cô nào kia...

- Dạ ! Thái Minh sao ạ ?

- Ủ ! Kìa....

Tôi ngoảnh mặt ra sau , đúng ! Thái Minh Thái Minh và Lyn....

68. Chương 67

Chưa kịp nói hay phản ứng gì thì bác Lương đã đi ra chỗ Thái Minh và Lyn

- Chào cậu chủ . (Bác Lương cúi đầu lễ phép)

- Vú Lương ? (Thái Minh ngạc nhiên hỏi)

- Dạ cậu.... tôi có việc ở đây nên mới đến. Còn cậu ủa cậu có khách à ? Ừa.... đây là..... HẢ ?????KHÔNG THỂ NÀO (Bác Lương đang rất hốt hoảng)

- Dạ vú Vú nhớ con không vú

- Cô Huệ đây sao ? Không thể nào ... Cô.... cô

- Dạ ! Cháu chưa chết..... Có 1 bí mật mà bên Việt Nam cha biết..... bác có bận không ngồi xuống đây cháu kể cho bác nghe

- Dạ dạ ! Tôi còn đi với 1 cô bé nữa để tôi gọi con bé ra

- Vâng !

- Này ! Hương ! Ra đây với Bác

Tôi đang chuẩn bị chuồn thì bác Lương gọi

- Dạ dạ ! (Tôi áp ứng)

- Ra đây với Bác

- Dạ..... (Tôi cúi gầm mặt đi ra chỗ Lyn Thái Minh)

- Ô.....Hương???!!!

- Chào cậu (Tôi nhìn thẳng vào mắt Lyn)

- Ủa ? 2 đứa quen nhau sao ?

- Dạ bạn ấy chỉ là bạn cùng lớp với cháu thôi ạ (Tôi mạnh dạn nói)

- Ủa ! Vậy à ? TRùng hợp quá nhỉ ! Cô Huệ cũng là hôn phu của cậu chủ chúng tôi đó.....

Mặt tôi biến sắc 5s..... Có lẽ người nhìn ra thâm tâm tôi lúc đó chỉ có Thái Minh là biết

.....

Thái Minh nhìn vú Lương bằng ánh mắt lạnh lùng , vô cảm..... Có lẽ bác Lương nhận được ánh mắt đó nên phần nào hiểu ra lệnh của Thái Minh là không nói nữa nên bác ấy cũng ngừng hẳn luôn

..... Tất cả chúng tôi chìm trong im lặng.....

- Ủa ? Cô Huệ ! Cô có thể giải thích cái chuyện..... cái chuyện.....

- À ! Dạ vâng (Sau đó Lyn kể từ đầu đến cuối sự việc Lyn tưởng như đã chết và h ợt lại đây)

- Dạ ! Cái này chắc chắn phải báo cho ông chủ mới được ạ.... Lúc nghe tin cô mất ông buồn ghê gớm lắm

- Dạ ! Mọi người đã biết chuyện này khoảng 1 tuần rồi ạ

- Dạ ! Vậy sao ? Thế mà tôi không biết.... Nhưng không sao ... Bây giờ cô ở lại đây là yên tâm rồi ạ

- Dạhihi

Quả thật là từ nãy có mỗi bác Lương và Lyn nói chuyện . Tôi và Thái Minh vẫn trong tình trạng “ câm như hến ” Tôi vẫn cố ý thần nhiên hết mức có thể, coi như mình không quan tâm lắm tới mấy chuyện này Chợt liếc qua Thái Minh , tôi thấy hắn đang nhìn mình. Tim tôi lại trở nên loạn nhịp

Có lẽ từ nãy đến giờ , Thái Minh nhìn tôi không rời mắt , ánh mắt xa xăm chứa đựng trong đó rất nhiều tâm tư , tình cảm,..... Như đang muốn nói điều gì đó với tôi..... Tôi hồ húng , không đáp trả ánh mắt đó

.....

69. Chương 67

Chưa kịp nói hay phản ứng gì thì bác Lương đã đi ra chỗ Thái Minh và Lyn

- Chào cậu chủ . (Bác Lương cúi đầu lễ phép)

- Vú Lương ? (Thái Minh ngạc nhiên hỏi)

- Dạ cậu.... tôi có việc ở đây nên mới đến. Còn cậu ủa cậu có khách à ? Ừa.... đây là..... HẢ
??????KHÔNG THỂ NÀO (Bác Lương đang rất hốt hoảng)

- Dạ vú Vú nhớ con không vú

- Cô Huệ đây sao ? Không thể nào ... Cô.... cô

- Dạ ! Cháu chưa chết..... Có 1 bí mật mà bên Việt Nam cha biết..... bác có bận không ngồi xuống đây cháu kể cho bác nghe

- Dạ dạ ! Tôi còn đi với 1 cô bé nữa để tôi gọi con bé ra

- Vâng !

- Này ! Hương ! Ra đây với Bác

Tôi đang chuẩn bị chuồn thì bác Lương gọi

- Dạ dạ ! (Tôi ấp úng)

- Ra đây với Bác

- Dạ..... (Tôi cúi gầm mặt đi ra chỗ Lyn Thái Minh)

- Ồ.....Hương???!!!

- Chào cậu (Tôi nhìn thẳng vào mắt Lyn)

- Ừa ? 2 đứa quen nhau sao ?

- Dạ bạn ấy chỉ là bạn cùng lớp với cháu thôi ạ (Tôi mạnh dạn nói)

- Ừa ! Vậy à ? TRùng hợp quá nhỉ ! Cô Huệ cũng là hôn phu của cậu chủ chúng tôi đó.....

Mặt tôi biến sắc 5s..... Có lẽ người nhìn ra thâm tâm tôi lúc đó chỉ có Thái Minh là biết

.....

Thái Minh nhìn vú Lương bằng ánh mắt lạnh lùng , vô cảm..... Có lẽ bác Lương nhận được ánh mắt đó nên phần nào hiểu ra lệnh của Thái Minh là không nói nữa nên bác ấy cũng ngừng hẳn luôn

..... Tất cả chúng tôi chìm trong im lặng.....

- Ừa ? Cô Huệ ! Cô có thể giải thích cái chuyện.... cái chuyện.....

- À ! Dạ vâng (Sau đó Lyn kể từ đầu đến cuối sự việc Lyn tưởng như đã chết và hợt lại đây)

- Dạ ! Cái này chắc chắn phải báo cho ông chủ mới được ạ.... Lúc nghe tin cô mất ông buồn ghê gớm lắm

- Dạ ! Mọi người đã biết chuyện này khoảng 1 tuần rồi ạ

- Dạ ! Vậy sao ? Thế mà tôi không biết.... Nhưng không sao ... Bây giờ cô ở lại đây là yên tâm rồi ạ

- Dạhihi

Quả thật là từ này có mỗi bác Lương và Lyn nói chuyện . Tôi và Thái Minh vẫn trong tình trạng “ câm như hến” Tôi vẫn cố ý thần nhiên hết mức có thể, coi như mình không quan tâm lắm tới mấy chuyện này Chợt liếc qua Thái Minh , tôi thấy hắn đang nhìn mình. Tim tôi lại trở nên loạn nhịp

Có lẽ từ này đến giờ , Thái Minh nhìn tôi không rời mắt , ánh mắt xa xăm chứa đựng trong đó rất nhiều tâm tư , tình cảm,..... Như đang muốn nói điều gì đó với tôi..... Tôi hồ hững , không đáp trả ánh mắt đó

.....

70. Chương 67

Chưa kịp nói hay phản ứng gì thì bác Lương đã đi ra chỗ Thái Minh và Lyn

- Chào cậu chủ . (Bác Lương cúi đầu lễ phép)

- Vú Lương ? (Thái Minh ngạc nhiên hỏi)

- Dạ cậu.... tôi có việc ở đây nên mới đến. Còn cậu ủa cậu có khách à ? Ủa.... đây là..... HẢ
???????KHÔNG THỂ NÀO (Bác Lương đang rất hốt hoảng)

- Dạ vú Vú nhớ con không vú

- Cô Huệ đây sao ? Không thể nào ... Cô.... cô

- Dạ ! Cháu chưa chết..... Có 1 bí mật mà bên Việt Nam cha biết..... bác có bận không ngồi xuống đây cháu kể cho bác nghe

- Dạ dạ ! Tôi còn đi với 1 cô bé nữa để tôi gọi con bé ra

- Vâng !

- Này ! Hương ! Ra đây với Bác

Tôi đang chuẩn bị chuồn thì bác Lương gọi

- Dạ dạ ! (Tôi ấp úng)

- Ra đây với Bác

- Dạ..... (Tôi cúi gầm mặt đi ra chỗ Lyn Thái Minh)

- Ô.....Hương???!!!

- Chào cậu (Tôi nhìn thẳng vào mắt Lyn)

- Ủa ? 2 đứa quen nhau sao ?

- Dạ bạn ấy chỉ là bạn cùng lớp với cháu thôi ạ (Tôi mạnh dạn nói)

- Ủa ! Vậy à ? TRùng hợp quá nhỉ ! Cô Huệ cũng là hôn phu của cậu chủ chúng tôi đó.....

Mặt tôi biến sắc 5s..... Có lẽ người nhìn ra thâm tâm tôi lúc đó chỉ có Thái Minh là biết

.....

Thái Minh nhìn vú Lương bằng ánh mắt lạnh lùng , vô cảm..... Có lẽ bác Lương nhận được ánh mắt đó nên phần nào hiểu ra lệnh của Thái Minh là không nói nữa nên bác ấy cũng ngừng hẳn luôn

..... Tất cả chúng tôi chìm trong im lặng.....

- Ủa ? Cô Huệ ! Cô có thể giải thích cái chuyện.... cái chuyện.....

- À ! Dạ vâng (Sau đó Lyn kể từ đầu đến cuối sự việc Lyn tưởng như đã chết và hợt lại đây)

- Dạ ! Cái này chắc chắn phải báo cho ông chủ mới được ạ.... Lúc nghe tin cô mất ông buồn ghê gớm lắm

- Dạ ! Mọi người đã biết chuyện này khoảng 1 tuần rồi ạ

- Dạ ! Vậy sao ? Thế mà tôi không biết.... Nhưng không sao ... Bây giờ cô ở lại đây là yên tâm rồi ạ

- Dạhihi

Quả thật là từ này có mỗi bác Lương và Lyn nói chuyện . Tôi và Thái Minh vẫn trong tình trạng “ câm như hến” Tôi vẫn cố ý thần nhiên hết mức có thể, coi như mình không quan tâm lắm tới mấy chuyện này Chợt liếc qua Thái Minh , tôi thấy hắn đang nhìn mình. Tim tôi lại trở nên loạn nhịp

Có lẽ từ nãy đến giờ , Thái Minh nhìn tôi không rời mắt , ánh mắt xa xăm chứa đựng trong đó rất nhiều tâm tư , tình cảm,..... Như đang muốn nói điều gì đó với tôi..... Tôi hờ hững , không đáp trả ánh mắt đó

71. Chương 68

- Dạ ! Thưa bác , cháu có việc bận rồi... cháu về trước nhé !

- Sao vậy cháu ? Hiếm dịp mà !

- Dạ ! Nhưng Dương đang bệnh mà bác

- Ồ đúng rồi ! . Cháu về chăm sóc Dương giúp bác 1 thể

Nhắc đến Dương , mắt Thái Minh biến sắc... đôi mắt đỏ ngầu , hằn lên từng tia tức giận . Ánh nhìn hình viên đạn khiến bất cứ thứ gì bị hướng đến là có thể bị phá hủy ngay lập tức.... Nhưng chỉ có 1 người nhận ra sự tức giận của Thái Minh đó chính là Lyn

(* Và các bạn biết không ? Người nhận ra cái nhìn mà Thái Minh dành cho Hương suốt cả cuộc nói chuyện không chỉ có Hương , Thái Minh mà còn có cả người thứ 3 nữa . Đó chính là Lyn..... Lyn không muốn ngừng cuộc trò chuyện vừa rồi bởi vì không muốn tạo nên cái không khí trở nên gượng gạo . Bởi vì cô nhận ra ánh mắt của Thái Minh nhìn cô bây giờ hoàn toàn khác với xưa . Không có gì âu yếm như trước , mặc dù anh vẫn quan tâm đến cô rất nhiều nhưng nó có chút gì đó cách biệt và thay đổi..... Cô rất buồn vì điều đó..... Cô nhận ra ánh mắt của Thái Minh nhìn Hương.... Có lẽ , chỉ có Hương mới có thể ở bên anh ấy... Nhưng cô vẫn không hiểu sao.... vì cô mà anh ấy thay đổi quá lớn , vì cô mà anh ấy có thể bất chấp thể nào ? Cô với anh cùng lớn lên , tình yêu của anh dành cho cô được mức bao nhiêu ? Chuyện Hương và Thái Minh cô không dám khẳng định vì cô chưa thấy điều gì mờ ám Nhưng nếu mà nó xảy ra , cô sẽ không bao giờ buông tay anh ấy đâu..... Cô đã mất anh 1 lần và sẽ không có lần thứ 2 *)

...._ Trở về thực tại _.....

- Thôi, 2 người , tôi về nhé !

Tôi đang chuẩn bị ra về thì

- Đứng lại !! (Thái Minh gần giọng làm tôi đứng sững người lại)

- Có gì không > (Tôi nhếch lông mày)

- Sao vậy cậu chủ ? (Bác Lương hỏi)

- (Thái Minh không nói gì)

- Không có gì thì tôi đi nhé ! (Tôi hờ hững , lạnh lùng với Thái Minh) *(Tôi cũng đang chuẩn bị quay người bước đi thì đột nhiên Thái Minh đứng dậy kéo người Lyn về phía hắn ta và đặt lên đó 1 nụ hôn)

Tất cả mọi người há hốc mồm nhìn 2 người đang hôn nhau Không..... Thái Minh thôi. Lyn thì vẫn đứng im như 1 pho tượng . Nhưng trong lòng Lyn lúc này đang có sự sung sướng không hề nhẹ .

Tôi đứng sững lại , mắt tròn xoe , mồm há hốc ,....

Tôi nhắm mắt quay người nhanh và bước đi

- Cái gì ? Anh gọi tôi đứng lại để cho tôi xem cái cảnh âu yếm của 2 người thôi sao ? Lòng tự trọng của anh đặt ở đâu ? Hả ? Tại sao ? Tại sao ? Tại sao anh ta lại nhẫn tâm thế ? Phải nhìn mình sống trong đau khổ thì anh ta mới được sung sướng ư ?

Tôi cứ vừa đi vừa lẩm bẩm , vừa đi vừa khóc

- Này cô em ! (Một giọng nói ngọt ngào đến ghe người của 1 thằng nào đó vang lên)
- AAAAAAAAAAAAA ! Mi là ai ?
- Haha ! Em yêu , đi chơi với anh đi . Anh bao tất
- Cái Gì CHỨ ! Đúng là cái loại dê xồm , cái loại chuyên đi dụ dỗ con nhà lành..... Lừa được con nhà ai thì lừa chứ không bao giờ lừa được ta đâu (Tôi nhếch mép)

72. Chương 69

- Con kia ! Mà thích chết à ? Anh em đâu !!! Giữ con diên này cho tao để ta “xử” nó... (Vừa nói xong , lập tức có ngay 7-8 thằng ở đằng sau mấy gốc cây đi ra với bộ mặt “dê” cực độ =))
- Này này !! Các anh định làm gì ? đấy !
- Haha!.... Làm gì thì cô em tự hiểu nhé ! Anh em đâu xông lên
- AAAAAAAAAAAAA! Bỏ tao raaaaaaaaa.... Lũ khốn.

Ba tên khỏe mạnh nhanh tay giữ tay giữ chân tôi lại . Với anh mắt lóe lên tia “dê xồm” . Thằng đầu đàn nhìn tôi rồi cười ghê rợn làm da gà của tôi thì nhau nổi lên

Bống,,,,

Huych ! Huych !!!

Có tiếng đánh nhau từ đằng sau tôi.... ngoảnh mặt lại Đó chính là Dương . Dương đã đến cứu tôi

- Dương..... ! (Tôi khẽ gọi)

Chết rồi . Dương đang rất yếu . Với sự khốc liệt giờ chắc không đánh nổi 4 tên đâu , chúng lại còn rất khỏe nữa

Hự !

- Không.....g.....g.....g.....g! (Tôi gào thét)

Dương đã bị một thằng đằng sau cầm tuýp đánh trúng gáy lẫn quay ra , đầu cậu ta choáng váng Máu chảy ròng ròng rừ vết thương ở chân , rồi ở đầu . Chân cậu ấy hẳn là không đi được . Vậy mà cậu ấy vẫn cố sức để đi . Dương xỉu đi...trong vũng máu

- Chúng mày đâu ! Đánh chết nó cho tao (Thằng cầm đầu chỉ vào Dương)

Bọn kia chuẩn bị xông lên thì

Huych ! Huych !Huych !

Bống có tiếng chạy rất nhanh và mạnhHàng chục người mặc đồ đen đang tiến đến và người cầm đầu không ai khác chính là thằng Hải

PĂNG !

Thằng cầm đầu đứng trước mặt tôi và chết ngay tại chỗ

. Tôi nhắm tịt mắt .

Bọn đàn em của tên đó thấy thế liền thả tôi ra và chuẩn bị chạy trốn thì cũng bị bắn chết

- DƯƠNG !

Tôi khóc to và chạy nhanh đến chỗ Dương đang ngất..... Tôi gục mặt vào người Dương..... Bỗng từ từ..... rất yếu..... Dương nhẹ nhàng ôm tôi bằng tất cả những hơi thở còn có thể . Dương nói với tôi : “ anh yêu em”. Sau đó Dương ngất lịm luôn Tôi cũng ngất luôn

..... – tỉnh dậy-.....

-Dương ! Không!Không !..... AAAA (Tôi giật mình tỉnh và hét toáng lên)

- Oải Hương ! Cháu tỉnh rồi à ? Huhu ! Bác bắt cần quá.... Huhu ! (Bác Lương khóc lên về hồi hận nhiều lắm)

- Bác Lương ? Có chuyện gì vậy bác ? Dương sao rồi bác..... Dương đâu Bác . tại sao bác lại khóc thế ? (Mặt tôi biến sắc và trở nên xanh xao hơn)

- Huhuhuhuhu ! hương ơi ! Dương có chuyện rồi !

Hả ? Bác Lương ...bác nói cho cháu biết đi... Dương có chuyện gì hả bác... ? (Nước mắt tôi bắt đầu tuôn rơi)

- Nhanh ! Đi theo bác (Bác Lương vội vã kéo tay tôi đi)

Tôi cũng chạy theo

- Đếnđến nơi rồi 1 Cháu vào đi (Bác Lương buồn bã hướng mắt vào phòng)

(Bác Lương dân tôi tới một căn phòng dành cho người sống thực vật....)

- Dạ 1 Bác ??? Ở đây ở đây là.....

- Huhuhuhuhu... cháu vào đi..... MAU ! (bác Lương mạnh tay đẩy tôi vào)

Vừa vào trong phòng , tôi thấy Dương đang nằm nhắm mắt có vẻ thanh thản với bông băng và dây chuyền..... xung quanh người..... Hàng tá bác sĩ cứ thay nhau chăm sóc Dương.

73. Chương 70

- Dương ! (tôi chạy đến bên giường Dương và khóc)...- Bác sĩ ! Dương ! Cậu ấy bị sao vậy bác ? sao cậu ấy không tỉnh ??!

- Dạ ! Cậu chủ đang rất yếu lại còn bị đánh rất mạnh ở gáy... Bây giờ cậu ý bị xuất huyết não nặng.... thừa cô..... Tất cả các bác sĩ của bệnh viện từ các bác sĩ giỏi nhất trong nước đến tất cả các bác sĩ giỏi nhất trên thế giới cũng không thể làm gì được..... Xuất huyết não nặng thì phải mặc theo số phận mà thôi... (Bác sĩ buồn rầu)

- Huhuhuhuhu..... Không ! Bác sĩ ! Bác cứu cậu ấy đi... cứu giùm cháu đi..... Không thì bác có thể lấy bất cứ thứ gì từ cháu để cứu cậu ấy cũng được.....huhuhuhu....

- Xin lỗi....nhưng chúng tôi đã cố gắng hết sức mình

- Dương sẽ..... ngủ mãi như thế này sao ?

- Có lẽ 1 năm , 2 năm , 3 năm hay 4 năm gì đấy..... Mong rằng sẽ có kì tích (Bác sĩ tiếp niềm tin cho tôi)

- 4 năm sao ? Mình nợ Dương rất nhiều. Mình sẽ sống như thế nào đây ? Dương vì mình mà thanhha như thế này..... huhuhuhuhu..... (Tôi òa khóc như 1 đứa trẻ con)

**** đến lúc thiếp đi ***

(* GHI CHÚ : Lúc Hương thiếp đi , bác sĩ chưa kịp bế Hương lên giường bệnhk thì cả phòng bỗng xôn xao.... Một người con trai lạnh lùng bước vào , chìn chăm chăm vào Hương,..... rồi nhẹ nhàng bế Hương lên...

- Cậu chủ ! (Người bác sĩ lên tiếng)
- Câm ! (Thái Minh gần giọng khùng khiếp)
- Dạ..... Thưa cậu chủ ! (Bác sĩ cúi đầu)

Sau đó Thái Minh bế Hương đi..... trong sự ngạc nhiên của tất cả mọi người

.....

Thái Minh bế Hương vào 1 khách sạn (@@ . Tác giả : Đừng ai nghĩ bậy nhé :)))....) . Thái Minh không muốn đưa Hương về nhà vì nếu đưa cô về nhà thì sẽ khó nói , sẽ tạo nên nhiều rắc rối hơn bởi Lyn – Người bạn thân của Hương và cũng sẽ là tình địch của cô ... chuyện sẽ rất rắc rối...

..... Thái Minh chọn 1 khách sạn khang trang thuê 1 phòng , Thái Minh bế Hương vào... Đặt Hương xuống giường một cách nhẹ nhàng và cẩn thận . Anh rút điện thoại ra và gọi : “ Mang một bộ quần áo , chuẩn bị thức ăn... cho tôi ” . Sau đó Thái Minh ngồi xuống bên cạnh Hương , anh vuốt tóc Hương một cách ân cần... anh khẽ nói :

- Ta sẽ yêu em..... nhưng không phải bây giờ..... ta phải bù đắp những gì ta đã gây ra cho Huệ ... Sau đó..... không thằng nào có thể cướp em từ tay ta đâu... (Nói xong , Thái Minh nhẹ nhàng đặt môi lên Hương , 1 nụ hôn nhẹ Sau đó cậu ta vào nhà tắm *HẾT PHẦN GHI CHÚ)

• Mở mắt

- Ô hơ..... ! Mình ở đâu thế này ? (Tôi ngó nghiêng xung quanh... không biết mình đang ở đâu nữa. Đây là 1 căn phòng khang trang. Tôi bắt đầu đứng dậy và ngó khắp căn phòng lớn)

- WOA! Thức ăn ở đâu ra mà nhiều thế này ... eo ôi..... sao mà ngon thế ! (Sau tiếng suýt xoa là bạn giao hưởng do chính cái bụng của tôi sáng tác)

... Tôi xoa xoa cái bụng đói meo . Có lẽ vì khóc nhiều quá nên giờ mệt và đói lắm rồi .

.....

Vì đói quá nên bây giờ chỉ nghĩ đến ăn thôi nên quên mất cái việc “quan trọng” bây giờ

CÁCH ! (1 tiếng mở cửa làm tôi quay đầu lại)

Cửa nhà tắm bật mở@@@

74. Chương 71

Ôc ! Ôc ! Ôc ! Cái gì thế này ???!

Thái Minh từ trong nhà tắm bước ra với bộ ngực trần quyến rũ @@..... chỉ có 1 cái khăn tắm dài quấn nửa người phía dưới..... Cơ thể săn chắc và chuẩn..... có thể khẳng định rằng : bo – đy chuẩn hết mức khiến tôi ộc máu mũi

Với thân hình sọc xy hiện tại Mặt tôi đỏ bừng..

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ! (Tôi bịt mắt và hét toáng lên)

Thái Minh nhintooi bằng ánh mắt thản nhiên như không có gì

- Anh.....anh????!! (Tôi 1 tay bịt mắt , 1 tay chỉ vào người Thái Minh)

- (Thái Minh không nói gì)

- Sao.....anh lại ở đây ?

- Câm !

- Cái gì ? Câm sao ? Anh nói đi..... anh là gì của.....ủa.....a...

Chưa nói hết câu , Thái Minh đã đi nhanh đến chỗ tôi , giữ lấy đầu tôi và đặt lên môi tôi 1 nụ hôn người tôi cứng đờ , mắt tròn tròn không chớp . người tôi chạm vào bộ ngực trần săn chắc của Thái Minh..... Thần kinh tôi như bị tê liệt hoàn toàn . Đến khi tôi cảm thấy thiếu không khí trầm trọng rồi thì tôi mới thức tỉnh , đẩy người Thái Minh ra và thở gấp.....

—3 phút cho nụ hôn này — :))

- Anh..... Tại sao anh lại....??! (Tôi chỉ tay vào Thái Minh , vừa nói vừa thở hổn hển , mặt lại còn đỏ ửng lên)

Thái Minh lại từ từ tiến đến chỗ tôi , mặt sát vào mặt tôi khiến tôi rùng mình. Sau đó lại đổi hướng ghé vào tai tôi :

- “Tắm đi rồi ăn thỏa thích !” (Thái Minh nói thật nhẹ nhàng làm tôi rợn cả da gà) @@

- Hả ? tắm ! (Tôi há hốc mồm)

- (Thái Minh hất đầu về phía giường , . Đúng thật ! Có 1 bộ váy ren tuyệt đẹp đang ngự tại đó.... Tôi biết là Thái Minh đã chuẩn bị nó cho tôi)

- Cái này ấy hả ?

- Ừ

Nói xong tôi cầm bộ váy phi như bay vào phòng tắm

20 phút sau tôi bước ra.....

- (Thái Minh nhìn tôi với ánh mắt không thể bình thường hơn)

Trông tôi lúc này phải nói là cực kì , cực kì yêu kiều.....Bộ váy ren trắng bó sát vào người làm tôn lên đường cong rạng ngời của tôi....

- Này ! Nhìn gì ? (Tôi đỏ mặt)

Không nói gì , bỗng Thái Minh bước đến chỗ tôi vòng tay qua người và bế tôi lên:))...Bế tôi ra chỗ bàn ăn thịnh soạn và đặt tôi xuống nhẹ nhàng

- (tôi im lặng)

-(Thái Minh cũng thế)

- Tại sao.....anh.....

- Ăn đi ! (Thái Minh ngắt lời tôi)

- Ăn xong anh có thể trả lời tôi tất cả mọi chuyện được không (Tôi buồn)

- (Thái Minh không nói gì)

lần này tôi không nhí nhảnh nữa mà tôi ăn chậm rãi , nhẹ nhàng như 1 tiểu thư đài các mới lớn . Thực ra tôi ăn gọi là cho no chứ chẳng có vị gì.... Tôi không cảm nhận được vị ngon của “sơn hào hải vị” này mà ngược lại ,tôi cảm thấy đắng..... Thái Minh không ăn , anh chỉ ngồi đó và nhìn tôi .

Ăn được khoảng 10 phút thì bỗng nước mắt tôi phản chủ tự dưng nhẹ nhàng tuôn rơiKhi thấy tôi khóc , mặt Thái Minh đột ngột biến sắc

- ĂN ĐI ! (Thái Minh quát lớn)

- Không..... Tôi không ăn nữa (Tôi lắc đầu quầy quậy)

- ĂN!!! (Thái Minh hét)

RẦM!!!!

Cả bàn ăn lớn bị Thái Minh hất đổ ngay trước mặt tôi.....

75. Chương 72

-..... (Tôi cứ ngồi cúi gằm mặt xuống , không nói gì)

- Xin lỗi ! (Thái Minh nhẹ nhàng nói , mắt thăm thăm nhìn tôi)

Tôi ngừng mặt lên nhìn Thái Minh 2 cặp mắt của chúng tôi chạm vào nhau..... Tim tôi bỗng đập nhanh , rất nhanh.....

- Vì chuyện gì ? (Tôi rưng rưng)

- Tháng sau.....anh.....và Huệ.....sẽ.....

- (Tôi không nói gì , cố ý im lặng để lắng nghe Thái Minh nói)

- Đính hôn ! (Thái Minh nói hờ hững)

- Đính.....đính hôn ? (Tôi phải cố nặn ãi mới ra 2 chữ “đính hôn”... Tim tôi như có một vết dao cứa vào và giờ đang ứa máu) ...- Tại sao anh lại nói với tôi chuyện này

- (Thái Minh im lặng và nhìn tôi không chớp mắt)

- Anh.....đã bao giờ.... có tình cảm.....với tôi chưa ? (Đôi mắt của tôi nhìn thẳng vào mắt Thái Minh

- Cô nghĩ cô là ai ? (Thái Minh cố nhếch mép nhưng nó lại là 1 cái nhếch mép đầy gượng gạo)

- Tôi..... không là ai cả ! Chẳng là cái gì của anh... Vậy mà cứ như quen nhau ý nhỉ ? Tôi đã có lúc ghét anh..... thù anh và cả ... yêu anh.... Nhưng bây giờ hết rồi . Tôi đâu có xứng gì... Đúng là con gnu mà... Ảo tưởng đến thế là cùng..... (Tôi nhẹ nhàng đứng dậy. Quay đầu và bước đi , bước ra khỏi khách sạn này.... Còn lại Thái Minh ngồi 1 mình thần thờ

(* CHÚ THÍCH : Thái Minh ngồi thần thờ ở ghế..... Thực sự là anh rất yêu Hương... anh không dám nói ra điều đó vì anh đã nợ Huệ rất nhiều Anh đã mất Huệ 1 lần , anh muốn bù đắp lại tất cả những gì anh gây ra cho Huệ . Anh chỉ biết đứng nhìn Hương hạnh phúc mà thôi Tháng sau anh và Huệ sẽ đính hôn *)

- ĐỨNG LẠI (Thái Minh nói to)

- Cái gì cơ Tôi không rảnh (Tôi nhếch mép 0

- nếu đi ! Cô sẽ phải hối hận

—— Dừng lại luôn——

Mắt tôi ướt đẫm.....

- Hối hận ư ?..... Đến bây giờ thì tôi còn có thể hối hận về cái gì nữa.Haha..... Điều mà tôi hối hận nhất là đã yêu anh đấy (Tôi thở dài)

- Cô yêu tôi ?(Thái Minh nhìn tôi)

- Phải . Nhưng hết rồi.....

Nói xong tôi quay người bước đi . Vừa bước được vài bước thì thái Minh chạy thật nhanh đến chỗ tôi , giỡ lấy vai tôi và quay người tôi lại . Tiếp tục đặt một nụ hôn vào môi tôi , chỉ là một nụ hôn kéo dài trong vòng 20s thôi

Sau đó , Thái Minh nhìn thẳng vào mắt tôi và nói:

- Dừng đi ! Xin em! (Sau đó , Thái Minh ôm chặt lấy tôi)

- Tôi khóc *
- Tại sao ? Tại sao anh lại làm thế với tôi ? Tại sao ? Tại sao ?
- Xin lỗi..... ta không có sự lựa chọn(Thái Minh hôn lên trán tôi)
- Huhuhuhu..... Tại sao ? Tại sao chứ ?
- Xin lỗi (Thái Minh nhẹ nhàng nói)
- Anh có yêu em không ? (Tôi ngược mặt lên hỏi Thái Minh)

76. Chương 73

- Yêu em sao ? Ta yêu em từ khi mới gặp em rồi... Ngay cả bây giờ ta vẫn yêu em....
- Vậy thì còn Lyn ?
- Đúng là ta đã từng yêu Huệ..... Nhưng bây giờ ta mới biết , từ trước đến giờ , ta chỉ coi Huệ là em gái mà thôi Vì ta nợ Huệ rất nhiều nên ta.....xin.....lỗi..... (Thái Minh buồn rầu nói)
- Cho dù sao đi chăng nữa.....thìanh..... vẫn yêu em chứ ?
- Anh.....yêu em !

Thái Minh nói rồi lại đặt lên môi tôi 1 nụ hôn dài Tôi với Thái Minh lúc này đã có 1 nụ hôn thật sự, 1 nụ hôn thật là ngọt ngào

- 2 phút cho nụ hôn ngọt ngào *

- Em.....sẽ mãi yêu anh,..... chỉ mình anh mà thôi

Nói xong tôi đẩy nhẹ người Thái Minh ra và quay đầu bước đi , vừa đi tôi vừa cúi đầu lạng lẽ

Vừa bước đi , Thái Minh đã nhanh tay nắm lấy tôi lại như muốn níu giữ

Tôi giật tay ra 1 cách nhẹ nhàng , hơi chếch đầu , tôi nói :

- Xin lỗi ! Em chỉ có thể như thế này thôi ! Anh hãy hạnh phúc nhé . Anh phải chăm sóc Lyn cho tốt
- Nói xong tôi chạy thật nhanh ra khỏi khách sạn , để lại Thái Minh một mình tôi lại khóc

* * *

Tôi bắt taxi đến nhà Lyn

Kính kooooong ! Kính kooooong !

(cách)

- Hương.....? (Lyn ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi)
- Tôi muốn nói chuyện với cậu 1 lúc . Được không ?
- Ừ !

Thế rồi tôi với Lyn ra quán nước gần đó để tiện cho việc nói chuyện

- Có chuyện gì vậy ? (Lyn nhìn tôi)
- Cậu hạnh phúc nhé ! (Tôi nói nhưng không ngẩng mặt lên)
- Cậu..... (Lyn rơm rớm nước mắt)
- Mình xin lỗi đã làm tình cảm của 2 người bị sút mẻ....mình xin lỗi.....

- Hương..... Cậu như thế làm mình thấy đau lòng lắm
 - Chúng ta vẫn là bạn thân chứ ? (Tôi nhìn lyn)
 - Tất nhiên rồi.....tất nhiên rồi..... (Lyn nước mắt nước mũi gật đầu lia lịa)
 Tôi lại khóc_____ Tôi đứng dậy . lau nước mắt , tôi quay đầu chuẩn bị bước đi
 Trước khi đi , tôi không quay đầu lại mà nói :
 - Tháng sau..... tớ sẽ ra nước ngoài và học bên đấy..... tớ mệt mỏi lắm rồi
 - (Lyn im lặng)
 - Tớ sẽ mãi yêu anh ấy (Tôi nói nhưng đã hạ giọng đi một chút)
 Nói xong , tôi bắt taxi đi luôn để lại Lyn ngồi 1 mình..... Lyn âm thầm khóc

• * * *

HẾT CHƯƠNG IV

Nếu như những giông tố của ngày hôm qua gây ra bao nhiêu sóng gió , đau khổ thì liệu ngày hôm nay , mây có tan đi , mặt trời có tỏa ánh nắng ban mai ấm áp không ? Mời bạn đọc tiếp tục theo dõi chương V của bộ truyện “ Chuyện tình tay ba giữa hai chàng hoàng tử lạnh lùng và cô nhóc ngổ ngáo”

77. Chương 74

PHẦN V : BI KỊCH (DRAMATICS)

..... Đau thì vẫn đau.....

——1 tháng sau ——

Tôi đang ngồi trên Taxi để đến nhà Dương

Ring ! Ring ! Ring !

Bống điện thoại của tôi đổ chuông..... Bỏ ra..... số lạ ???!!!

- Alô ? (Tôi hỏi)

- (Đầu dây bên kia không trả lời)

- Alô ! Xin hỏi ai vậy ạ ? Sao không nói gì thế ? (Tôi hơi gắt)

- Là..... anh ! (Đầu dây bên kia phát ra tiếng nói 1 tiếng nói quen thuộc..... sống mũi tôi lại bắt đầu hơi cay cay)

Tút ! Tút ! Tút ! (Tôi cúp máy luôn)

- Tại sao..... anh ta lại có số mình ? Từ trước tới nay , mình có cho số ai đâu ?.....

- Cô ơi ... đến nơi rồi

Đang ngồi suy nghĩ vấn đề thì bác lái xe gọi làm tôi giật bắn mình

- Dạ bác ! Cửa cháu hết bao nhiêu ạ ?

.....

Chiếc xe kít ở nhà Dương Tôi nhẹ nhàng , hờ hững đi vào...

Vào đến cửa tôi gặp thằng Hải

- Mi vừa đi đâu về mà mặt bơ phờ thế ? (Thằng Hải nheo mày)
- Không phải việc của mi..... thôi ta vào
- Gớm ! (Thằng Hải tay cầm cốc rượu vang quay đi)
- NÀY ! (Tôi quát to làm cốc rượu vang trên tay thằng Hải rơi xuống vì nó giật mình)
- Đây..... mi làm cái gì thế ?! (Thằng hải cúi)
- Ba tuổi ranh ! Ai i uống rượu hả ? (Tôi gắt gỏng)
- Thì..... Thích thì uống...

Bóp Bóp ! (Thằng hải vỗ tay kêu người giúp việc ra)

- Dạ cậu !
- Dọn đi ! (Thằng Hải hất hàm đến chỗ cốc vỡ)
- Dạ cậu

Tôi không nói gì chỉ lườm nó bằng ánh mắt tức giận

- Thôi ! Đi lên chỗ anh Dương đi (Thằng Hải đẩy người tôi)

Tôi từ từ tiến đến phòng Dương

Mở cửa phòng ra.... Tôi thấy Dương đang chìm sâu vào giấc ngủ , 1 giấc ngủ thật nhẹ nhàng và rất dài . Tôi đến bên Dương

Chẳng hiểu sao khi ở cạnh Thái Minh , tim tôi lại loạn nhịp và khi ở bên Dương thì tim tôi cũng không thể bình thường. Có lẽ không phải là yêu , chỉ là 1 sự rung động sao ?

1 giọt.....2 giọt..... 3 giọt..... tôi lại khóc sao ?

- Dương àh ? Cậu mau tỉnh lại đi mau..... tỉnh lại đi mà . Tại sao ? Tại sao chứ..... Tại sao cậu lại bỏ mặc tôi giữa chừng như thế này..... Không có cậu, tôi cảm thấy chênh vênh giữa 2 cương vực Lyn và Thái Minh lắm..... Cậu hãy tỉnh dậy đi, tỉnh dậy và như xưa – chiếm đoạt lại tôi , đừng để tôi ra đi....Huhuhuhu..... Tôi không biết phải làm như thế nào bây giờ nữa..... Huhuhuhu.....Hãy tỉnh dậy đi mà

(Tôi ôm lấy Dương , vừa ôm vừa òa lên khóc thật to

Tôi ôm Dương, ngực tôi áp vào ngực Dương , chúng tôi dường như có thể thể hiện nhịp tim của nhau)

Dương vẫn thế , vẫn khuôn mặt lạnh băng, nhịp tim vẫn đập chậm rãi.

Tim tôi thì đập thành thịch , đập thành thịch liên hồi

Lau nước mắt tôi nói :

- Dương..... có lẽ..... tôi sẽ ra đi để cho cả 2 bên đỡ đau..... Giữa cậu với Thái Minh. Tôi không có sự lựa chọn..... Mỗi sự lựa chọn là 1 vết cứa....
- (Vẫn cái sự lặng im đến rùng mình đó)
- Tôi đến đây để nói lời tạm biệt lần cuối cùng..... Tạm biệt (Nói xong tôi hôn nhẹ lên bờ môi Dương)

78. Chương 75

Sau đó , tôi đi xuống nhà

- hãy chăm sóc kĩ cho Dương , ta suy nghĩ kĩ rồi (Tôi nhìn thẳng Hải)

- Được rồi Bao giờ mi sẽ cất cánh ?

- Không biết Có lẽ là 2 hôm nữa..... Dù gì thì cũng đang nghỉ hè..... ta còn phải giải quyết một số chuyện khác.... (Nói xong , tôi quay lưng bước đi)

Thằng Hải níu tay tôi lại

- Nghe ta.....Đừng đi gặp thằng đó..... Nó sẽ không để mi đi

- Đừng nói gì.....yên tâmTa suy nghĩ kĩ rồi

- (Thằng Hải bỏ tay ra)

sau đó , tôi lại bắt Taxi đi về....

Ngồi trên taxi , tôi cầm điện thoại , xem số điện thoại vừa này..... Ánh mắt buồn....

Ring ! Ring ! Ring !

_____ Giật mình _____

Số điện thoại đó đang gọi cho tôi

Tay tôi run run.... có nên nghe không ?

Điện thoại vẫn cứ kêu

- Điện thoại kìa cháu ! (Bác lái xe nói)

- Dạ vâng !

Tôi nhắc máy

- (Tôi không nói gì)

- Gặp nhau đi..... (Thái Minh nói)

- Xin lỗi , anh là ai ạ ? (Tôi cố lái giọng)

- Đường XX , phố ZZ , Quán cafe FCD (Thái Minh lạnh lùng nói , xong hất cúp máy luôn)

Tôi ngớ người.... đúng là cái thể loại ,..... chẹp chẹp.....

- Bác àh ! Bác có thể đưa cháu đến đường XX , phố ZZ , quán cafe FCD được không ạ ?

- Ừ !

thế là chiếc xe lại chuyển hướng

Dừng lại ở quán , tôi đi vào

Thái Minh đang ngồi đó....

Tôi hiên ngang đi tới ,..... ngồi xuống

Hai chúng tôi cứ nhìn nhau...

Tôi thì đã vững vàng hơn rồi..... không giống như con nhoe suốt ngày khóc lóc của 1 tháng trước nữa.....

Tôi nhìn Thái Minh với ánh mắt kiên định

- Nói đi !

- Ngày mai.....

- Đừng nói nữa ! (Tôi hét)

- (Thái Minh im lặng nhìn tôi)

- Xin lỗi..... Lễ đính hôn của 2 người tôi không thể tham dự được

-

- Xong rồi thì tôi đi đây

RẦM ! CHOANGGGGGGGG!

Cả bàn nước bị hất đổ

Tôi trợn tròn mắt

- Đứng lại đi !

- Đừng bao giờ nói với tôi từ đo nữa , anh không xứng

(Vừa nói xong , chuẩn bị đi , Thái Minh chạy đến chỗ tôi , bế tôi lên và ghì chặt)

- Bỏ xuống !

- (Thái Minh không nói gì mà vẫn tiếp tục bế tôi đi..... hắn bế ra xe của hắn)

Thái Minh đặt tôi xuống chỗ cửa xe

Đẩy và ghì tôi vào thân xe..... Thái Minh nghiêng đầu

- Tôi sẽ cho em phải hối hận

- Dừng lại đi (Tôi lạnh lùng nói và nhìn kiên định vào Thái Minh)

Tít Tít Tít (Điện thoại tôi có tin nhắn)

Tôi đẩy Thái Minh ra , xem tin nhắn

- Là vợ sắp cưới của anh (tôi liếc Thái minh)

Vừa liếc , tôi giật thót tim khi thấy mặt Thái Minh đang tiến sát vào mặt tôi

Thế là 1 nụ hôn lại diễn ra.....

79. Chương 76

Tôi cố đẩy Thái Minh ra nhưng bị anh ta ghì chặt lại . Cơ thể săn chắc đó làm tôi phải chịu thua

Tôi cố gắng dựa dụa nhưng không thể làm được gì.....

Và tôi đã làm 1 hành động phi thường....

Đó là tôi cắn vào môi của Thái Minh.... Nhưng anh ta vẫn thế , vẫn nhắm mắt và hôn tôi..... thậm chí còn nồng nhiệt hơn.....

Tôi càng cắn mạnh..... Tôi cảm nhận được vị mặn của máu

Tôi dừng lại....

Tôi vòng tay qua người Thái Minh và ôm anh ấy.....

Cạnh tượng lúc này là 1 chàng trai và 1 cô gái đang ôm hôn nhau bên cạnh chiếc xe BMW

Nước mắt tôi rơi..... dường như Thái Minh đã cảm nhận được nên đã ngừng

..... Thấy tôi khóc và nhìn anh ấy....

Đến lúc này tôi buông tay ra

- Đừng làm tôi đau thêm nữa , nếu có gan tạo quan hệ thì phải có gan duy trì mối quan hệ chứ ? (Tôi nhếch mép , sau đó bắt taxi đi luôn)

Để Thái Minh đứng buông xuôi ở đó

Dở tin nhắn của Lyn vừa gửi đến xem . Nội dung : “Hương à.... Tớ biết cậu yêu anh Thái Minh nhưng dù gì thì mai cũng là ngày trọng đại của bọn tớ.... Mong cậu sẽ tới Bọn mình vẫn là bạn thân mà . Phải không ?”

Tôi rept lại : “ Xin lỗi.... Ngày mai tớ sẽ đi . Tuy không thể tham dự được nhưng chúc hai người hạnh phúc”...

..... Ngày hôm sau.....

tôi chuẩn bị từ rất sớm để chuẩn bị đồ đạc.... Chỉ vài tiếng nữa thôi Tất cả mọi thứ ở đây sẽ là dĩ vãng
Khi đã chuẩn bị đồ đạc , việc mà tôi vẫn chưa thể đi được đó là Dương.... Dương bị như thế này là vì tôi . Tôi sẽ trả ơn cậu ấy vào 1 ngày gần nhất

..... Tôi đứng trước cổng nhà Dương , tôi xách vali lặng lẽ nhìn vào trong

- Xin lỗi.... tôi phải đi rồi tạm biệt nhé

Sau đó tôi ra đi

*

Đứng ở sân bay..... Tôi cứ mong ngóng như đang chờ đợi 1 điều gì đó

Đứng yên hướng về phía cổng.....15 phút..... Đã có tiếng thông báo vang ra từ phòng hàng không , tôi mới quay đầu bước vào trong và tôi lên máy bay với bao nỗi buồn sâu kín trong lòng.....

Tôi ra đi 1 cách bình yên.....

(* CHÚ THÍCH : Hương từ bỏ tất cả 1 cách suôn sẻ nhưng có biết đâu được Lúc Hương lên máy bay cũng là lúc người con trai ấy..... gặp nguy...)

Ồ Í E ! E Ò Í E !

..... khói.....

..... máu.....

..... tiếng la hét

80. Chương 75

Sau đó , tôi đi xuống nhà

- hãy chăm sóc kĩ cho Dương , ta suy nghĩ kĩ rồi (Tôi nhìn thẳng Hải)

- Được rồi Bao giờ mi sẽ cất cánh ?

- Không biết Có lẽ là 2 hôm nữa..... Dù gì thì cũng đang nghỉ hè..... ta còn phải giải quyết một số chuyện khác.... (Nói xong , tôi quay lưng bước đi)

Thằng Hải nín tay tôi lại

- Nghe ta.....Đừng đi gặp thằng đó..... Nó sẽ không để mi đi

- Đừng nói gì.....yên tâmTa suy nghĩ kĩ rồi

- (Thằng Hải bỏ tay ra)

sau đó , tôi lại bắt Taxi đi về....

Ngồi trên taxi , tôi cầm điện thoại , xem số điện thoại vừa nãy..... Ánh mắt buồn....

Ring ! Ring ! Ring !

_____ Giật mình _____

Số điện thoại đó đang gọi cho tôi

Tay tôi run run.... có nên nghe không ?

Điện thoại vẫn cứ kêu

- Điện thoại kìa cháu ! (Bác lái xe nói)

- Dạ vâng !

Tôi nhấc máy

- (Tôi không nói gì)

- Gặp nhau đi..... (Thái Minh nói)

- Xin lỗi , anh là ai ạ ? (Tôi cố lái giọng)

- Đường XX , phố ZZ , Quán cafe FCD (Thái Minh lạnh lùng nói , xong hấn cúp máy luôn)

Tôi ngớ người.... đúng là cái thể loại ,..... chẹp chẹp.....

- Bác àh ! Bác có thể đưa cháu đến đường XX , phố ZZ , quán cafe FCD được không ạ ?

- Ủ !

thế là chiếc xe lại chuyển hướng

Dừng lại ở quán , tôi đi vào

Thái Minh đang ngồi đó....

Tôi hiên ngang đi tới ,..... ngồi xuống

Hai chúng tôi cứ nhìn nhau...

Tôi thì đã vững vàng hơn rồi..... không giống như con nhoe suốt ngày khóc lóc của 1 tháng trước nữa.....

Tôi nhìn Thái Minh với ánh mắt kiên định

- Nói đi !

- Ngày mai.....

- Đừng nói nữa ! (Tôi hét)

- (Thái Minh im lặng nhìn tôi)

- Xin lỗi..... Lễ đính hôn của 2 người tôi không thể tham dự được

-

- Xong rồi thì tôi đi đây

RẦM ! CHOANGGGGGGGG!

Cả bàn nước bị hất đổ

Tôi trợn tròn mắt

- Đứng lại đi !

- Đừng bao giờ nói với tôi từ đo nữa , anh không xứng

(Vừa nói xong , chuẩn bị đi , Thái Minh chạy đến chỗ tôi , bế tôi lên và ghì chặt)

- Bỏ xuống !

- (Thái Minh không nói gì mà vẫn tiếp tục bế tôi đi..... hắn bế ra xe của hắn)

Thái Minh đặt tôi xuống chỗ cửa xe

Đẩy và ghì tôi vào thân xe..... Thái Minh nghiêng đầu

- Tôi sẽ cho em phải hối hận

- Dừng lại đi (Tôi lạnh lùng nói và nhìn kiên định vào Thái Minh)

Tít Tít Tít (Điện thoại tôi có tin nhắn)

Tôi đẩy Thái Minh ra , xem tin nhắn

- Là vợ sắp cưới của anh (tôi liếc Thái minh)

Vừa liếc , tôi giật thót tim khi thấy mặt Thái Minh đang tiến sát vào mặt tôi

Thế là 1 nụ hôn lại diễn ra.....

81. Chương 76

Tôi cố đẩy Thái Minh ra nhưng bị anh ta ghì chặt lại . Cơ thể săn chắc đó làm tôi phải chịu thua

Tôi cố gắng dựa dụa nhưng không thể làm được gì.....

Và tôi đã làm 1 hành động phi thường....

Đó là tôi cắn vào môi của Thái Minh.... Nhưng anh ta vẫn thế , vẫn nhắm mắt và hôn tôi..... thậm chí còn nồng nhiệt hơn.....

Tôi càng cắn mạnh..... Tôi cảm nhận được vị mặn của máu

Tôi dừng lại....

Tôi vòng tay qua người Thái Minh và ôm anh ấy....

Cạnh tượng lúc này là 1 chàng trai và 1 cô gái đang ôm hôn nhau bên cạnh chiếc xe BMW

Nước mắt tôi rơi..... dường như Thái Minh đã cảm nhận được nên đã ngừng

..... Thấy tôi khóc và nhìn anh ấy....

Đến lúc này tôi buông tay ra

- Đừng làm tôi đau thêm nữa , nếu có gan tạo quan hệ thì phải có gan duy trì mối quan hệ chứ ? (Tôi nhếch mép , sau đó bắt taxi đi luôn)

Để Thái Minh đứng buông xuôi ở đó

Dở tin nhắn của Lyn vừa gửi đến xem . Nội dung : “Hương à.... Tớ biết cậu yêu anh Thái Minh nhưng dù gì thì mai cũng là ngày trọng đại của bọn tớ... Mong cậu sẽ tới Bọn mình vẫn là bạn thân mà . Phải không ?”

Tôi rept lại : “ Xin lỗi... Ngày mai tớ sẽ đi . Tuy không thể tham dự được nhưng chúc hai người hạnh phúc”...

..... Ngày hôm sau.....

tôi chuẩn bị từ rất sớm để chuẩn bị đồ đạc.... Chỉ vài tiếng nữa thôi Tất cả mọi thứ ở đây sẽ là dĩ vãng
Khi đã chuẩn bị đồ đạc , việc mà tôi vẫn chưa thể đi được đó là Dương..... Dương bị như thế này là vì tôi .
Tôi sẽ trả ơn cậu ấy vào 1 ngày gần nhất

..... Tôi đứng trước cổng nhà Dương , tôi xách vali lặng lẽ nhìn vào trong

- Xin lỗi... tôi phải đi rồi tạm biệt nhé

Sau đó tôi ra đi

*

Đứng ở sân bay..... Tôi cứ mong ngóng như đang chờ đợi 1 điều gì đó

Đứng yên hướng về phía cổng.....15 phút..... Đã có tiếng thông báo vang ra từ phòng hàng không , tôi mới quay đầu bước vào trong và tôi lên máy bay với bao nỗi buồn sâu kín trong lòng.....

Tôi ra đi 1 cách bình yên.....

(* CHÚ THÍCH : Hương từ bỏ tất cả 1 cách suôn sẻ nhưng có biết đâu được Lúc Hương lên máy bay cũng là lúc người con trai ấy..... gặp nguy...)

Ồ Í E ! E Ò Í E !

..... khói.....

..... máu.....

..... tiếng la hét

82. Chương 77

Thái Minh đã bị tai nạn khi trên đường đi ngăn cản và níu giữ Hương lại.....

..... Lyn đã buông Thái Minh ra, vì cô biết trái tim Thái Minh đã thuộc về nơi nào.....

Cô đã nói với Thái Minh toàn bộ sự việc và cô đã chính thức rút lui..... Chính tay cô đã phá hủy cái hôn ước này..... Cô đã nói với Thái Minh lòng mình, bảo Thái Minh hãy đi giữ lấy Hương,..... vì hai người mới xứng với nhau.

..... Thái Minh lập tức phóng xe và lao vun vút, bất chấp tất cả.... anh sợ anh sẽ mất Lyn thực sự.. anh phải nhanh không anh sẽ phải hối hận cả cuộc đời.....Mục tiêu bây giờ anh hướng đến là sân bay...

..... Kết quả là... xe anh bị một chiếc congtenor trọng tải lớn đâm nát.... Và.. máu lênh láng khắp nơi.. xăng... khói... lửa.....tiếng còi xe, tiếng hét,.....Tất cả đều chìm sâu vào giấc ngủ của Thái Minh....Chiếc BMW đen nát hoàn toàn một nửa ...

..... Thái Minh cũng rơi vào hoàn cảnh người thực vật giống người em trai không đội trời chung của mình... Và tất cả chỉ vì một cô gái... một cô gái hồn nhiên, ngây thơ, mộc mạc và sâu sắc..... *hết chú thích*)

.....—————.....

Ngồi cả một ngày dài, cuối cùng máy bay đã hạ cánh Tôi đã được đặt chân đến nước Anh xinh đẹp và thanh bình.... Tôi khẽ mỉm cười.... Có lẽ ra đi sẽ là sự yên bình.....Đặt ba lô xuống, tôi vươn vai tận hưởng

bầu không khí trong lành... Mảnh đất Luân Đôn này sẽ là nơi tôi khởi đầu lại cuộc sống ... Tôi sẽ ở cùng ba mẹ trong một căn biệt thự nhỏ....

..... Tôi bước xuống xe.....

Kính koong! Kính koong!

- Hương! Ôi con yêu! Ba mẹ nhớ con quá.. (Ba mẹ đến ôm tôi vào lòng..)

- Huhu! Con cũng nhớ ba mẹ...

- Con dạo này sao rồi? Không còn ương bướng như trước chút.....vvvv.. bla bla bla.....

..... Nói chung là ba mẹ và con cái hỏi nhau sau bao ngày xa cách... ..

(* chú thích: Việc 2 ng' kia không phải cha mẹ ruột của Hương, chỉ là chú thím thôi, Hương chưa biết. Bố mẹ Hương đã mất rồi, chỉ có 2 ng' avf thằng Hải biết... Thằng Hải biết vì nhiều lí do khác nhau.. và.. còn hai người nữa cũng sẽ biết vào 1 ngày gần nhất.... *)

Reng reng reng reng!!!!!! Reng reng reng reng!!!!!!

Tiếng chuông điện thoại của nhà vang lên, bố tôi nhấc máy...

..... Chợt mặt ông biến sắc.... Từ khuôn mặt hớn hở chuyển sang tái mét.....

... Ông loạng choạng... tôi chạy đến đỡ và hỏi han tình hình bố tôi....

- Bố! Có chuyện gì vậy bố... Bố sao vậy?

- Có... có...có...chuyện rồi!!!!!! Bà! Bà ơi! Có chuyện rồi...(Tay bố tôi run run đưa ra gọi mẹ tôi, ông vừa nói vừa run..)

- Ông! Ông làm sao vậy?

- Cậu...cậu...cậu chủ .. bị tai nạn rồi....

- Hải???? Cậu .. cậu chủ????? Cậu chủ nào hả ông????? Cậu cả hay cậu hai???

- Còn cậu nào vào đây nữa???? Cậu Hai bị thực vật rồi thì còn cậu nào vào đây????????? Cậu.. cậu Thái Minh tai nạn rồi... Phải lập tức về Việt nam ngay.... Tập đoàn này sắp sụp đổ rồi....2 cậu chủ đều bị tai nạn..... Thôi xong rồi... chuẩn bị hành lí mau,.....

..... Thế là cả nhà cứ náo loạn cả lên..... Chỉ có mình tôi..... Đứng im như một pho tượng, mắt tròn, mồm há hốc....

- Không... không... không thể nào.....không không không không.... (Tôi lắp bắp... nước mắt tôi bắt đầu rơi.... Môi và mặt tôi đã bắt đầu nhợt nhạt..)

.....

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!! (Tôi hét và sau đó ngất đi....)

83. Chương 78

..... Tôi đang ngồi lẳng lặng ở giường thì cửa phòng bỗng bật mở.. Tôi không quan tâm gì đến điều này . Tôi chỉ ngồi và nhìn lơ đãng ra cửa sổ và rồi chợt có 1 bàn tay nắm lấy tay tôi

- Hương..... hãy từ từ..... bình tĩnh.....

Tôi vẫn thế – Không quan tâm gì..

- Tớ biết đây là 1 cú sốc rất lớn với cậu nhưng mình tin rằng , một ngày nào đó.... Dương và anh Thái Minh sẽ tỉnh lại

- (Tôi vẫn như thế)

- Hãy tỉnh lại đi ! Cậu có biết tại sao anh Thái Minh lại bị như thế không ? Chính là vì anh ấy đến sân bay để níu giữ cậu lại đấy..... Hôn ước của Thái Minh và Lyn đã bị chính tay Lyn phá hủy... Còn phần Dương : Chỉ vì cứu cậu mà trở ra như thế đấy Tài chính cả thế giới này chỉ mong chờ vào cái tập đoàn SL này.....2 người con trai của tập đoàn bị thành ra như thế này liệu chủ tịch sẽ như thế nào ? hãy tỉnh lại và đối đầu vs tất cả mọi việc đang diễn ra đi.... Cậu không thể mãi như thế này được... (Nói xong , Phương ra ngoài)

1 giọt..... 2 giọt..... 3 giọt

Từ từ đưa ngón tay lên má. Tôi khóc sao ?

Đúng vậy ! Tất cả đều là tôi gây ra.... tất cả là tại tôi. Tôi không thể trốn tránh tất cả mọi việc.. tôi phải đứng dậy

- Huhuhuhuhuhuhuhu... (Tôi òa khóc như 1 đứa trẻ con.. Quả thực , 1 tháng – bây giờ tôi ms mở miệng , bây giờ cơ thể mới sống dậy , bây giờ mới có cảm xúc...)

- Tạ mình..... tất cả là tại mình... Phải..... mình bị như thế này để trốn tránh sự thật. Mình tồi đến như thế này sao ? (Tôi đỡ dần)

- LƯƠNG OẢI HUƠNG !Từ bây giờ mày phải mạnh mẽ lên... đừng giống 1 con khốn Chắc chắn mình sẽ làm lại từ đầu

Tôi đứng dậy , lau nước mắt , đi tắm và ăn mặc chỉnh tề , không luộm thuộm như 1 con tâm thần của 1 tháng trước nữa.... tô 1 ít son nhẹ... ngắm nhìn mình trong gương , mỉm cười... Bây giờ tôi mới nhận ra giá trị của sự sống , còn nhiều điều tôi chưa trải qua trong cuộc đời mà

Xong xuôi , tôi bước ra khỏi phòng , đây là lần đầu tiên tôi ra khỏi phòng trong 1 tháng nay. Tôi vừa bước ra thì ba mẹ và Phương.... tất cả mọi người nhìn tôi chằm chằm.... Bộ dạng tôi bây giờ thật hồn nhiên và yêu đời trong bộ váy trắng ren đi đôi xandan cao 3 phân , môi hồng chúm chím mỉm cười

- Hương !..... (Ba mẹ tôi rân rân nước mắt)

- ^^ (Phương mỉm cười)

- Ba ! Mẹ ! Con thật ngu ngốc ! Đúng không ạ ?! Từ giờ con sẽ không thế đâu ạ ! Con sẽ sống lại từ đầu (Tôi cười mỉm môi , mắt ngấn lệ)

- ba mẹ tin con mà !

- Con cảm ơn ! Phương à ! Cảm ơn cậu ! Nhờ cậu mà tớ mới nhận ra tứ là đứa con gái tồi đến mức nào... Xin lỗi ! Tớ đã đối xử với cậu thật là.....

- Thôi ! Chuyện đã qua rồi.. Thôi ! Chúng mình đi dạo nhé Tớ dẫn cậu đi tham quan đất nước này...Từ khi đặt chân đến đây cậu đã kịp ngắm giá gì đâu chứ !

- Ủ...hehe... Thôi bọn con đi ạ

- Cháu xin phép bác

- Ủ..

.....

Phương dẫn tôi đi khắp mọi nơi

Chúng tôi lại trở lại giống xưa ! 2 đứa bạn tri kỉ

Những năm tháng sau đó cứ trôi... trôi 1 cách bình yên... Trôi chuyển về ngôi trường mà Phương đang học

Trong đầu tôi không còn kí ức về Dương hay Thái Minh nữa... Giờ đây đã chuyển sang bước ngoặt hoàn toàn mới

84. Chương 79

Phần 6 : SỰ TRỞ LẠI CỦA MỖI TÌNH TAY BA (THE RETURN OF LOVE)

..... 3 năm sau.....

Tôi đã là 1 cô sinh viên – tôi đã đỗ Đại học với số điểm tương đối cao ^^

- Hương ah ! Dậy mau ! Dậy nhanh !! Dậy chuẩn bị đi khai giảng deeeeee !!!

- Khò.....! Khò.....!Khò.....!

- HƯƠNG!!!!!!!!!!!!!! Dậy đi... là sinh viên đại học rồi mà sao vẫn lười chấy thầy thế !! Tao đến chịu mày đấy !

- Phương ah ! Tao năn nỉ mày đấy..... mày cho tao bình minh muộn 5 phút thôi ! 5 phút nữa thôi mà... Đêm qua tao không ngủ được

- Dậy mau ! Tao đếm đến 10 mà mày không dậy là tao tung ảnh “nude” hồi nhỏ của mày cho toàn trường chiêm ngưỡng đấy ! Dậy mau...

- AAAAAAAAAAAAAA! Con kia ! Mày chán sống rồi hả ??? (Tôi bật dậy luôn)

- Haha,... Thế là tốt đấy . Chuẩn bị nhanh lên rồi đi khai giảng. Đến muộn là lọt vào tầm ngắm của cả trường đấy . Rồi sau đó , chúng ta sẽ không yên ổn đâu .

- Thế hả ? Ủ... ! Đợi tao... tao đang cố hết sức.

Vèo.....~ Vèo ~.....

—10 phút ! Xong xuôi !

Tôi chỉnh tề , duyên dáng trong bộ đồng phục của ngôi trường đại học ở Anh – ngôi trường nổi tiếng mà biết bao bạn trẻ trên Thế giới này mơ ước được vào.

Sau 3 năm vật lộn với cuộc đời , tôi đã quyết tâm thay đổi cuộc sống . Mọi chuyện diễn ra trong quá khứ tôi gom chúng lại và cất vào dĩ vãng..

Giờ đây , tôi là 1 cô sinh viên xinh đẹp . Tôi và Phương lại trở thành tri kỉ , đôi bạn thân – sống chết có nhau..

- Oa ! Công nhận.... Trường này mà không học thì hơi phí... Kaka ! (Tôi vỗ vai con Phương)

- Hôm nay khai giảng rồi đi nhận lớp luôn... híc..... Hương ơi sao mày lại thi khối A... để tao bơ vợ ở khối C 1 mình (Phương méo máo)

- Haha.... Ủ ! Biết thế tao thi khối C với mày...hahahaha

BỐP ! – Con Phương đập vào đầu tôi 1 phát

- Mày được lắm (Con phương nhìn tôi bằng ánh mắt)

- Hahahaha... Thôi tập trung kìa ! Lo mà vào hàng đi !

- Về tao tính sổ sòng phẳng với mày sau

- Xí... ! Thôi thôi gái ơi....

Sau đó tôi chạy về hàng của khối A

..... xì xầm..... xì xầm.....

- Sao khối này nhốn nháo thế ? Khó chịu thật... (Tôi nhăn nhó)

.....

- Ê ! Năm thứ nhất bọn mình lên hên thật . Có hot boy con tập đoàn lớn đấy.. Ôi đẹp trai dã man

- Ê ! Nay mai bọn mình học chung lớp với con trai tập đoàn của trường này đấy ! Trời đất.... anh ý là em trai của anh Kelvin năm thứ 3 đấy..

.....bla.....bla.....

..... xì xà xì xồ.....

Tại sao tôi lại phải nghe mấy lời sến súa của mấy con nhỏ này cơ chứ ... !... Ghét cái bọn hám trai đẹp , nhà giàu thế chứ lị ... Ngồi nghĩ lung tung , mà kể cả không nghĩ thì cũng chả nghe được ông giám hiệu đang nói gì cả..... Toàn nói tiếng Anh mới cay cú (Tác giả : Trường đại học bên Anh không nói tiếng Anh nói tiếng Việt chắc @_@)

85. Chương 80

Mặc dù đã ở Anh hơn 3 năm rồi nhưng tôi vẫn chưa thành thạo tiếng Anh cho lắm . Giao tiếp với người nước ngoài mà sao người ta nói tiếng Anh nhanh quá !! Tôi như con cá ếch ! May mà con Phương ở hơn 4 năm nên thành thạo hơn tôi

Kính Kooong ! Kính kooong !Kính kooong !

Chuông khai giảng kết thúc

Sinh viên xô đẩy nhau, tụ tập , nhốn nháo làm tôi cảm thấy khá là khó chịu

“ Kia ! Con Phương kia rồi ! ” (Tôi vội chạy ra chỗ con Phương)

RẦM !

Tôi đâm sầm vào 1 cơ thể to lớn , khỏe mạnh ...Kết quả là tôi ngã nhào ! còn người đó thì vẫn đứng im)

- Xin..... (Tôi vừa xin lỗi vừa ngẩng mặt lên ! Chưa kịp nói hết câu thì quá khứ tôi lại ủa về . Cổ họng nghẹn lại không thốt thành lời . Điều tôi không tin vào mắt mình là người đang đứng trước mặt tôi là ... Dương)

Tôi vẫn ngồi sõng soài dưới đất . Mặt ngửng lên , mắt tròn tròn !.... Tôi không thể nói gì ...

Dương bây giờ thật là khác Dương của vài năm về trước... Bây giờ đã trưởng thành rồi... 3 năm rồi ... Dương bây giờ cao to... 1m80... Đẹp trai hơn trước rất nhiều.. ai nhìn thấy cũng phải si mê.... Nhưng... bây giờ Dương lạnh hơn trước rất nhiều...

Mắt tôi lại bắt đầu hơi rơm rớm. Tôi nhìn vào mắt Dương . Một cái nhìn nhớ nhung.... Nhưng đáp trả ánh mắt đó là sự lãnh lẽo , gai góc , vô cảm .

- Này !.... Con ranh kia ! Mày biết mày đang đụng vào ai đấy không ? Mày muốn chết hả ?

Tôi đứng ngay dậy... cúi gập người và nói :

- Xin lỗi ! Tôi không cố ý !

- Mày tưởng mày xin lỗi là xong hả ? Mày biết mày vừa đụng vào ai không !

- Không ! (tôi trả lời 1 cách dứt khoát)

- Con khốn !

Tên cầm đầu đi thoe Dương nổi điên lên , túm lấy cổ áo tôi và xé lên khiến tôi cảm thấy ghê tở

- BỎ RA ! (Dương gằn giọng)

Tên kia dừng lại !

- Dạ ?!!! Vâng thưa cậu chủ (Tên kia cúi đầu nói rồi lui đi)

Tôi nhìn Dương , Dương không nhìn tôi . Dương bước qua tôi 1 cách lạnh lùng như không hề quen biết... và lũ đàn em cũng đi theo Dương

- Hương à ! Mà ở đâu tụt nãy mà tao không tài nào tìm thấy mày.... Đứng im 1 chỗ ở khối mày đi để tao còn biết đường mà tìm.... đàng này đi lằng nhằng... !! Cái gì thế !!!!??? Sao ai cũng nhìn mày ghê thế... lại có chuyện gì với mày à !?

- Hì ! Không ! Thôi đi nhận đê (Tôi cười nhạt)

.....

.....

- Cái gì mà nhốn nháo thế kia hả mày ! Vào xem đê mày ơi !

- Thôi ! Mày đi mà vào ! Kéo tao theo làm gì !!!

- Nhanh ! Có gì hót mà sao đông thế... Thôi.... Mày đứng im đây đi... kéo mày theo vương váu... để tao xem rồi tao báo cho hình hình (Con Phương nhả tôi ra)

- Xí.... ! Thôi đi đi chị

86. Chương 81

Tôi đứng im một chỗ chờ con Phương

Khoảng 10 phút sau, con Phương chạy ra với vẻ mặt không bình thường..

- Goát i dít !! (What is this) ?

- À..... à nâu pờ róp lằm (No problem)

- hahahahah ! Chúng mình phát âm chuẩn ghê cơ ^^

- hờ hờ ! uh (Con phương sắc mặt vẫn không ổn)

- Cái gì thế.... sao mày nói ấp úng thế

- À ! Thì chỉ là mấy thằng hot boy thu hút cái chứ có gì đâu

- Thật không ?!

- THẬT !

- Ó..... Lương Oải Hương (Chợt có người vỗ vai tôi)

Quay đầu lại....

- Mai Mai ! Cô cũng học ở đây sao ?????

- Tất nhiên ! Nhà giàu , thông minh , xinh đẹp như tôi mà không vào được à ! hahaha

- Xí !! Người hám zai như cô sao không bầu vào kia đi mà còn đứng ngoài này (Tôi hất hàm vào đám đông)

- Tôi... tôi.. ! Thôi tôi đi đây (Chợt Mai mai đột nhiên cũng thay đổi sắc mặt)

ĐOÀNG !

Cả trường giật mình , im lặng nhìn về phía phát ra tiếng súng.... Nó phát ra từ giữa đám đông.. Sắc mặt ai cũng tái mét... Tự hỏi có ai bị bắn chết sao??!(=))).... Tôi chăm chú nhìn vào đám đông

Bỗng từ từ , đám đông tản ra thành 1 lối đi..... Lối đi đó trước mặt tôi luôn..

Mắt tôi mở to , mồm mở rộng 1 cách ngạc nhiên..... Bước ra trong đám đông là 1 dáng vẻ lạnh lùng quen thuộc của 1 ai đó ... đó là Dương..... Dương lướt qua tôi như không hề quen tôi... Tôi nhìn theo Dương , Phương nhìn tôi đầy tội lỗi

- Thật là..... (Phương nhăn nhó)

- ĐÚNG ! Là Dương ! Tao còn nhìn thấy cậu ta trước mày cơ... Không sao đâu... 3nawm nay tao sống đau khổ cũng như để trả ơn cậu ta rồi... Tao cũng không quan tâm nữa đâu... Mày yên tâm... Lương oải Hương tao bay giờ mạnh mẽ lắm ... ! (Tôi mỉm cười)

- Thật là không sao chứ !?

- Thật.... con ngốc... Mày nhìn mặt tao có yếu đuối không? Haha... Tao chết đi 1 lần và không có lần thứ 2 đâu (Tôi gõ vào đầu nó)

- Ủ...

.... Tôi cả con Phương ai nấy vào lớp của mình.....

- A ! Đây rồi..... Lớp quản trị & kinh doanh đây rồi (Tôi bước vào)

OMG ! Sao cả lớp lại ngồi ngay ngắn thế kia.... ô.... cô giáo cũng vào rồi... Chết cha! Nhận lớp rồi sao ? Cô sắp chỗ rồi...Tính sao giờ.. (Chân tay tôi run lẩy bẩy... cả lớp cô giáo đag nhìn tôi)...

87. Chương 82

- Em vào đi ! Lần sau rút kinh nghiệm !

Ngẩng mặt lên.... cô giáo tôi là người lai sao ? ôi xinh quá

- Dạ ! Em cảm ơn cô....

Tôi phi vào lớp , định kiếm chỗ ngồi nhưng không còn chỗ trống... chỉ còn duy nhất 1 chỗ..... chúa ơi.... Sao mình lại học cùng lớp với cậu ta. Vâng , đó chính là DƯƠNG ! Cả lớp đã chật kín chỗ ngồi.. Còn mỗi chỗ trống ở bàn Dương.... Cậu ý ngồi 1 mình... Không cần đoán tôi cũng biết lí do là tại sao.... Ai mà dám ngồi gần cậu ta chứ. Xí

- Dạ..... dạ..... thưa cô. Em ngồi đâu ạ !

- Ờm.... ờm.... Cô cũng chưa biết

- Dạ..... ! Sao ạ !! ? (Tôi há hốc mồm)

- Ừm.... ừm.....

- Em ngồi đây thưa cô !

- Không.... không được.....

- Tại sao ? (Tôi nhăn nhó)

- Đây là chỗ.... chỗ của

- Dạ ! Cho dù cậu ta có là Hoàng Bảo Dương hay là cậu chủ , thiếu gia của tập đoàn gì gì đi chăng nữa thì cậu ta vẫn đi học với vai trò là của 1 sinh viên... Em cũng chả ham được ngồi cạnh hoàng tử của trường đâu... Nhưng hết chỗ rồi.... Cậu ta lại ngồi 1 mình nên em mới bất đắc dĩ ngồi đây thôi

- Tại sao em có thể nói những lời trên.... em có sợ.....

- Em biết thưa cô! (Tôi che vào lời cô)- Cô có thể hỏi ý kiến cậu ta , nếu được phép thì em đây có thể nhường chỗ cho bạn khác

- Thưa thiếu gia.....

- CẬM ! (Dương gần giọng khiến không khí ngày càng trở nên nặng nề)

Nói xong Dương lạnh lùng đứng dậy và đi ra khỏi lớp

Cả lớp thở phào nhẹ nhõm

- Em có biết thiếu gia là người như thế nào không ?... Em không thể ngồi đấy được!

- Dạ ! Thưa cô . Hồi còn học ở Việt Nam em vẫn ngồi cạnh cậu ta mà..... (Giọng tôi lảng xuong)

Cả lớp há hốc mồm , ai nấy đều nhìn tôi bằng ánh mắt mang hình hỏi chấm (?)

- Không sao đâu ạ ! (Tôi mỉm cười)

- Nhưng cô e....

- Đại ! Không sao mà... em hiểu con người cậu ta mà

- Ừ... ừ..... Thôi chúng ta vào vấn đề chính đi... Hôm nay chúng ta đến đây nhận lớp thôi... Bắt đầu từ mai chúng ta mới vào học

- Cả lớp vẫn không thôi hướng ánh mắt vào tôi.. Tôi còn nghe thoang thoang tiếng nói chuyện :

Con nhỏ này là ai vậy ? Sao mà liều thế ?

Con nhỏ này cả Dương có quan hệ gì sao ? Tại sao Dương lại để yên cho nhỏ ngồi cạnh mình ?

Nghe nói hồi ở Việt nam cậu ý học không có đứa con gái nào dám đến gần cậu ta... Chỉ dám lén nhìn từ xa...
.....bla.....bla.....

- Thôi nào trật tự đi cả lớp !!! Thôi.... cô có việc rồi... hẹn gặp lại các em vào tiết học đầu tiên vào ngày mai.

Thế là chúng tôi tan lớp——

88. Chương 83

Ai đi qua chỗ tôi cũng phải liếc nhìn tôi. Tôi không quan tâm !! Đứng dậy và ra về ...

Định gọi cho con Phương thì chợt có điện thoại gọi đến :

- Alô ! Sao mày ở đâu thế tao tìm mãi ! (Tôi hét)

- Mày về trước đi... Tao có việc mất rồi..... sorry cực cưng nhé

- Xí.... ờ thôi ! Tao về 1 mình cũng được

- Ừ !

.... Thế là tôi lững thững ra về

Con đường quốc lộ dẫn vào trường tôi thật là đẹp . Vừa đi tôi vừa ngắm nghía những vòm hoa các loại được thiết kế xung quanh đường vào trường.. Vì vừa đi vừa ngắm nghía mà không để ý rằng rồi đã ra khỏi khuôn viên trường từ lúc nào..... Bỗng....

KÍT!!!! (1 tiếng kít chói tai)

Tôi giật nảy mình.... ngã xuống đường

Cửa xe mở ra....

.....

Mắt tôi tròn tròn

Ngước bước ra từ trong chiếc ô tô suýt đâm phải tôi chính là Thái.... Thái Minh

Bây giờ Thái Minh đã đổi xe..... đó là 1 chiếc Lamborghini đen.... Chiếc BMW cũ đã hỏng vì bị tai nạn

Thái Minh vẫn đứng đấy nhìn tôi... với ánh mắt lạnh lùng hơn trước

Tôi rơm rớm.... nhìn Thái MINH sâu thẳm

Tôi biết tất cả đều trở về với vạch xuất phát..

Tôi đứng dậy , phủi quần áo và sau đó chạy lên lề đường

- Xin lỗi ! Tôi bất cẩn ! (Tôi cúi nhẹ người xin lỗi và quay người cố tình đi thật nhanh nhưng không phải là chạy)

(* CHÚ THÍCH : Thái Minh vẫn đứng đó.... nhìn Hương . Sau đó Thái MINH lại chở về với bản chất lạnh lùng của mình , cậu lên xe và phóng như bay.... Cậu không thể tin rằng cậu có thể gặp lại Hương....

—— Dương với Thái MINH mới tỉnh lại được hơn 1 tháng... Khi tỉnh lại , 2 người đều tìm Hương nhưng không có tung tích gì . Vì bây giờ Lương Oải Hương đã được thay đổi toàn bộ giấy khai sinh , đó là Jenny William theo quốc tịch Anh... Còn ở Việt Nam cô là Dương Nhật Linh.... Không ai biết điều này , kể cả em trai : Lương Mạnh Hải , chỉ có cô , Phương và chú thím (ba mẹ) cô... Kể cả cái tập đoàn lớn nhất có điều tra thì kết quả vẫn chỉ là con số 0 tròn trĩnh

Tập đoàn SL đã chông chênh suốt 3 năm nay . Vì vị chủ tịch – tức cha của Dương Thái Minh đã già. Với lại vì lo cho 2 người con trai không biết sống chết ra sao nên đã đổ bệnh . Rồi sau đó yếu dần Khi kinh tế Thế giới bắt đầu rơi vào tình trạng khủng hoảng trầm trọng thì cũng là lúc 2 người con trai đó cùng lúc tỉnh dậy

Và sau đó , họ tranh dành tập đoàn Hiện tại thì chưa ai phân thắng bại được *)

Đến trung tâm thành phố..... Các màn hình hàng nghìn , hàng trăm inch được gắn với các tòa nhà vĩ đại hiện lên hàng loạt hình ảnh , thông tin về tập đoàn SL

——* Hai người con trai của SL đã tỉnh lại trong trạng thái sống thực vật trong vài năm... Giờ đây , nền kinh tế của thế giới đã được cứu – SL – Tập đoàn đứng đầu thế giới về mọi mặt .. Xin chào các bạn đến với Luân Đôn*——

Sau đó 1 loạt hình ảnh của Dương và Thái Minh hiện ra . Tôi không nhìn nữa . Bắt taxi về nhà

Về nhà , tôi nằm vật ra giường và đánh1 giấc dài.. Tôi không muốn suy nghĩ thêm bất cứ điều gì..

* *

89. Chương 84

..... Lại 1 ngày trôi qua.....

Hôm nay tôi lại bắt đầu con đường học hành... Hôm nay là ngày đầu tiên tôi học đại học !Tôi phải thành công !

Vì con Phương phải bay về Việt Nam để giải quyết công việc nội bộ gia đình nên tôi phải đi học 1 mình..

Nhà tôi may mà khá gần trường , đi bộ mất khoảng 15 phút nên cũng tiện

Một mình lê lét trên con đường thành phố đông đúc , nhộn nhịp... Vừa đi vừa được ngắm đầy đủ các loại thương hiệu xe hơi nổi tiếng . Vì bên này trời lúc nào cũng như lúc nào , quanh năm ngày tháng mát mẻ nên người ta toàn đi xe mui trần

Đang đi bỗng 1 chiếc xe mui trần đen xẹt qua mặt tôi... đó là Thái Minh... chiếc lamborghini thu hút tất cả ánh mắt của mọi người xung quanh bởi vẻ đẹp thương hiệu của nó

VEOOOOOOOOOOOOO'!

Lại 1 chiếc lamborghini trắng xẹt qua mặt tôi, nheo mắt lại..... là Dương !

.....

Tôi cúi gằm mặt xuống

- Hai người đó bây giờ phải thừa kế cả 1 tập đoàn to lớn.... Phải nắm giữ trong tay hàng triệu miếng ăn..... họ phải thay đổi.. Minh cũng vậy... mình phải thay đổi ! Quyết tâm thành công trên con đường học hành để sau này có 1 tương lai sáng lạn . Bây giờ mày phải sống bằng con người tên Dương Nhật Linh ! Cái tên Lương Oải Hương đi vào dĩ vãng lâu rồi !!

Trường tôi hôm nay có gì mà nhộn nhịp thế nhỉ ? Hàng trăm người đổ xô nhau chen chỗ ở cổng trường làm gì ?.. Lúc này tôi mới đến được trường mà không có đường đi vào trường nên tôi bất đắc dĩ đứng ở đây luôn... Như là mình “hùa” theo họ vậy

- AAAAAAAA Anh Thái Minh

- Á Á á á ! Anh Dương

Trời ơi ! Lamborghini kìa!!!!

Tất cả đều reo hò , ồn ào hết cả 1 vùng . Mặc dù bảo vệ ngăn cản nhưng vẫn không thể làm gì được

Rồi tất cả rẽ thành 1 lối để 2 chiếc xe kia đi vào !

Tất cả đều tròn xoe mắt sung sướng vì được ngắm 2 hoàng tử của trường

Ai nấy đều cầm điện thoại chụp ảnh , quay film...

Hai chiếc xe đã vào trong trường ai cũng theo 2 chiếc xe kéo nhau vào trường.. Tôi nhanh chân chen luôn vào trường... Phù ! May quá Đúng lúc đóng cổng vì đã đến giờ vào lớp

Đen đủ cho lũ sin viên hám trai ngoài kia . Chưa kịp vào nên phải nghỉ luôn buổi học ngày hôm nay

Có trách thì cũng trách cái tính hám trai của mấy người mà thôi

Bây giờ tôi nhanh chân chạy vào lớp .Cũng may là cô giáo chưa kịp vào !

Nhanh chân chạy vào chỗ ngồi bất đắc dĩ của mình. Tôi nhận được rất nhiều ánh mắt bất bình thường của các nữ sinh cùng lớp

Không thể chịu đựng được nữa , tôi đứng phắt dậy và nói

- Này ! Tôi nói cho tất cả biết nhá ! Các người tưởng tôi muốn ngồi chỗ bần thủi này sao? Vậy thì bạn nào muốn có thể đổi chỗ cho tôi được không ? Coi như tôi cầu xin ! Ok ? (Tôi hùng hổ nói)

- (Im re)

- Nếu không ai đổi... Hi vọng các bạn có thể bỏ cái ánh mắt của các bạn ra khỏi người tôi.. hay là các người hâm mộ tôi.. Có việc gì thì cứ nói chứ lúc nào , ngày nào cũng nhìn , nhìn , nhìn ,nhìn ,nhìn . Tôi thấy tôi không đủ dũng cảm để chịu đựng đâu

- (im re)

Tôi chuẩn bị ngồi xuống thì.....

90. Chương 85

- Ê con nhỏ kia ! mới buổi đầu tiên mà hùng hổ quá ha... Mày nghĩ mày là ai mà bọn tao phải chú ý đến mày cơ chứ ? Bây giờ thì biến ra khỏi chỗ đó ngay

Nói xong con nhỏ chạy đến chỗ tôi , vút cặp sách của tôi xuống đất kéo tôi và đẩy tôi ngã xuống sàn lớp

- Chỗ này tao sẽ ngồi ! Cút ! (nó chỉ vào mặt tôi)

- Được thôi ! (Tôi nhìn nó)

Sau đó tôi cúi xuống nhặt chỗ sách vở bị rơi ra ngoài . Chuẩn bị chuyển chỗ thì bỗng cả lớp im phăng phắc . Đó là Dương , Dương đang đi vào lớp

Đi vào chỗ của mình , Dương nhìn tôi lạnh lùng :

- Cút ! (Dương nói mạnh giọng nghe thật kinh rợn)

- Được thôi !! (Tôi cười nhạt , con kia cười đắc ý)

CẠCH! (Tôi sững lại , cả lớp cũng sững lại bởi tiếng lên cò súng)

Dương chìa súng vào con kia

- CÚT ! (Dương nói bằng chất giọng đáng sợ, con kia mặt xanh mày lét , mồ hôi rỏ từng giọt.....)

- Dạ....dạ.... xin anh... em biết lỗi rồi ạ... em sẽ không thế nữa (Con kia ra khỏi chỗ , van lạy Dương)

- (Tôi và cả lớp nín thở theo dõi từng động tác của Dương)

Không nói gì , Dương lạnh lùng hạ súng và đi ra khỏi lớp

Cả lớp vẫn chưa hết kinh hoàng.. Ai nấy vẫn im thì thít tại chỗ của mình.. không ai dám bàn tán gì ...

Dương vừa ra khỏi lớp , con nhỏ đó ngất luôn ... đàn em cn nhỏ đó chạy đến :

- Chị Hoa.... chị Hoa.... chọ có sao không ?

Rồi mấy con nhỏ đưa nó đi luôn

Tôi vẫn đứng đấy,... ôm cặp sách . Tôi rụt rè nhìn mọi người xung quanh... không ai dám nhìn tôi nữa !

Tôi nhích từng bước nhỏ về vị trí cũ

Đúng lúc đó , cô giáo bước vào .

- Xin lỗi ! Hôm nay cô có chút việc bận nên vào lớp trễ .Chúng ta mở sách ra học bài đi!

.....

.....

Cả buổi học đó , Dương không vào lớp... Tự hỏi cậu ta đến trường để làm gì ? Tôi biết đây là trường do nhà cậu ta xây nên rồi... nhưng cậu ta đến trường để làm loạn ah ?... Thôi.... Nghĩ làm gì cho nó đau đầu.....
Mình vẫn còn trẻ

Đờ người ra... mình đang nghĩ về cậu ta sao? không được.... bây giờ mình phải tránh xa tất cả.. quá khứ đã quá đau rồi...

Hôm nay chúng tôi được về sớm nên tôi đi dạo , tôi cứ đi lặng lẽ 1 mình , tôi vươn mình hít thở cái không khí trong lành , mỉm cười thật tươi...

Tôi cứ thảnh thơi đi dạo mà không biết có 1 chiếc lamborghini đen đang đi từ từ , chậm rãi cách tôi không xa...

(* CHÚ THÍCH : Thái Minh vẫn với vẻ lạnh lùng đó , lái xe chậm chậm theo sao Hương... Anh không thể tin rằng gặp Hương ở đây... Nhưng anh cũng giống Dương, đang phải lao đầu vào trận chiến tranh giành quyền lực ... Nếu bây giờ anh với Dương tranh giành Hương thì Hương sẽ gặp nguy hiểm . Bởi cha anh là 1 người cực kì đáng sợ... 3 năm trước may mắn rằng Hương ra nước ngoài và đổi toàn bộ giấy khai sinh không thì..... Anh đã điều tra thân phận của Hương bây giờ rồi... Hiện tại thì anh chỉ có đứng nhìn bên ngoài và bảo vệ Hương gián tiếp mà thôi . Anh tin rằng Dương cũng thế... Anh cả Dương không chỉ tranh giành quyền lực mà tranh giành cả người con gái ấy..... **)

* * *

- Ba ! Mẹ ! ba mẹ về rồi ạ ! Con nhớ ba mẹ quá ! (Về đến nhà ! Thật vui khi thấy ba mẹ về nhà . Hơn 1 tháng nay , ba mẹ tôi về Việt Nam không biết có việc gì đột xuất)

- Ủ ! Cuộc sống đại học như thế nào rồi con gái ! (Ba tôi xoa đầu tôi)

- Hi ! Dạ ! Tốt ạ ! ba yên tâm (Tôi cười híp mắt)

- Ủ ! Con gái ba cố gắng lên nha!

.....

.....

Thế là cả nhà tôi lại được quây quần bên nha

• * * *

..... Sáng hôm sau.....

Tôi lại phải vác cái xác đến trường... hôm nào cũng vậy... cứ tầm 7 giờ là cả trường lại nhốn nháo ra cổng trường để đón 2 chàng hoàng tử... Vì vậy cuộc sống của tôi ngày cũng gặp khó khăn hơn khi không thể nào đến trước 7 giờ

Bất đắc dĩ , hôm nay tôi cũng đứng ở ngoài cổng trường để “đón” 2 chàng hoàng tử..

Hôm nay là ngày thứ 3 đến trường, 2 chiếc lamborghini phải đóng mái vì sợ bị chụp ảnh

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA

Cả đám lại roe hò... Gì đây ? Lại thêm 1 chiếc Limo đen đi sau 2 chiếc lamborghini... Lại nhân vật bí ẩn nào đây.. Tôi nheo mắt . Chết cha ! Cổng đang đóng... Tôi nhanh chân xô đẩy , dẫm đạp để được vào trường...

Và cả đám hám trai kia lại bám theo 3 chiếc xe kia... Tôi vì tò mò cái người đi xe Limo nên mới đi theo

- AAAAAAAAAAAAAA ! Đẹp trai quá ! (Cả đám reo hò khi nhìn thấy chàng trai bước ra từ xe thứ 3 kia)

Tôi trở , tròn tròn mắt , mồm há hốc...

Bước ra là 1 chàng trai cao , to không khác gì Dương và Thái Minh.... Tôi không ngạc nhiên vì độ đẹp trai của người đó mà tôi không thể tin vào mắt mình người đó chính là thằng Hải... Thằng em trai tôi..... Bây giờ nó đẹp trai hơn trước rất nhiều... Nhưng sao nhìn nó bây giờ lạnh quá vậy ? Bây giờ nó vẫn là đàn em của Dương sao ?

Tôi lại thêm 1 cuộc tấn công nữa để đến được chỗ thằng Hải

BÓP ! (Tôi gõ 1 phát vào đầu thằng Hải khiến toàn dân thiên hạ ồ lên 1 tiếng)

- Thằng kia sao mày lại ở đây ? (Tôi rú rít lên)
- Thằng Hĩa mặt đỏ bừng vì vừa bị dìm hàng..
- Cô là ai ?
- Ơ.... cái gì đây ? Nó bị mất trí rồi à ? sao lại..... ax ax
- Cái gì ?? (Tôi nổi cơn lên)
- Con nỏ nào đây ? (Nó free cho tôi thêm 1 quả bễ mặt nữa)
- Tôi tối mặt
- Con nhỏ này đúng là thấy sang bắt quàng làm họ mag !
- Con nhỏ này là ai mà dám động đến hoàng tử mới của trường cơ chứ
-bla.....bla.....

91. Chương 86

Tôi đứng im như 1 pho tượng... nhìn 3 thằng -le lạnh lùng đi

- A ! (Bỗng – tôi bị 1 nhỏ đẩy ngã)
- Con kia 1 Mày định chơi trội hả ? (1 con đàn chị hùng hổ quạt tôi)
- Cái gì ? Chị là ai !? Thử làm lại lần nữa xem nào . Chị đừng tưởng cứ lớn hơn tôi là có quyền lên mặt nhé !
- Con kia túm tóc tôi giật rồi xách rồi đứng dậy
- Con này láo ! Tao Lachi năm thứ 3 đây ... Tao là chị hai của trường này đây ! Mày thử nói lại xem nào BỐP ! (Tôi free cho cô ta 1 phát tát rất mạnh , cô ta nhả tay ra khỏi tóc tôi và ôm má
- Con ** này !... mày dám tát tao hả ?

Lachi trừng mắt , định dơ tay tát trả nhưng bị tôi dữ chặt lại

- Nói cho chị biết Lachi.... cho dù chị có là năm thứ 4 hay là gì gì thì chị cũng không đấu lại được tôi đâu.... 3 năm rồi.... tôi đai đen karate 3 năm rồi ... Chị nghĩ chị thắng được sao ? (Tôi nhếch mép sau đó quay người bước đi)

Để lại Lachi đứng đó tím mặt , nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn

- Rồi xem , mày không sống yên ổn trong ngôi trường này đâu (Lachi nghiêng răng ken két)

.....

.....

.....

.....

- Ặc ! Tức quá ! Cũng tại thằng Hải.... Nó đâu rồi? 3 năm nay không gặp nó , tới đây mà không hỏi thăm mình lấy 1 câu . đúng là tội lớn tày trời mà....

Tôi ngó nghiêng không thấy người cần tìm lên phải quay về lớp

- Về ta tính sổ với mi sau (tôi cắn môi)

• * * *

Về lớp tôi nghe được những lời bàn tán về cậu sinh viên mới trong trường

- Hoàng tử mới đến học sát lớp mình đây ! Ôi nhìn đẹp trai hết mức

- AA ! Anh ấy còn nhìn mình nữa cơ

- AAAAA ! Ôi hạnh phúc quá !!! ^^

-

.....

Cái gì ??? Sinh viên mới... Cái gì đây....nó.... nó.... à không ! Sao lại là sinh viên mới... Nó kém mình 1 tuổi cơ mà... Sao lại học cùng ... Ôi thôi chết rồi... Nhầm rồi !.... Sao lại có người giống thế chứ lị... Không thể nhầm được ! Đấy rõ ràng là thằng Hải... Nhưng nhờ nhầm thì sao ??!!!!... Thằng Hải lùn hơn thì sao ? Mặt non hơn thì sao ? Kém 1 tuổi thì sao ? Sao lại đi xe sịn chứ ... Cả cách ăn mặc cũng nhầm rồi... Chênh lệch khá lớn

Tôi cứ suy nghĩ mông lung..... Lúc cô giáo vào cũng là lúc suy nghĩ của tôi bị cắt đứt.. Thôi ! Đi học về mình xác nhận sau

(Tác giả : @_@ =))) Em trai mình hay không mà còn không xác định được...hahahaahah)

.....

92. Chương 87

Học được nửa giờ rồi tôi mới thấy Dương lạnh lùng đi vào lớp....Lúc đấy cô giáo đang giảng bài . Dương đi thẳng vào mà không cần xin phép... Cô giáo đang nói phải ngừng để cúi chào..... @_@

Tôi đưa mắt nhìn về hướng khác . Tôi sợ sẽ chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Dương

Dương vào chỗ ngồi . Người tôi cứng đờ như 1 pho tượng , không dám nhúc nhích

Thật là không thể chịu được... mệt quá...

- Thưa cô ! Em ra ngoài ! (Cuối cùng tôi phải tìm cách thoát thân)

Tôi đi dọc hành lang... đi ra vườn hoa sau trường... ngã người xuống ghế đá... Tôi ngủ quên lúc nào không biết..

(* CHÚ THÍCH : Sau khi Hương ra khỏi lớp thì Dương cũng lạnh lùng ra khỏi lớp luôn.. Lúc Hương đang say giấc nồng ở ghế đá thì trước mặt Hương ... Dương và Thái Minh đứng đó , chia súng vào nhau... nhìn nhau bằng 2 con mắt hình viên đạn

- Tránh xa nhỏ ra ! (Dương gầm gọng)

- Mà nghĩ tao sẽ tránh ? (Thái Minh nhếch mép)

- Nhỏ... sẽ thuộc về tao (Dương nhếch mép)

- Mà không thắng được tao đâu

- Vậy thì... hãy tranh giành công bằng

Sau đó cả hai cùng hạ súng, quay đầu lạnh lùng bước đi về 2 phía khác nhau !!!! *)

REEENG ! REENG !! RENG!

Tiếng chuông báo hết giờ làm tôi giật mình.. Vội vàng chạy nhanh đến lớp cất dọn sách vở ra về... Lúc này cả lớp đã tan hết... Chắc là lớp hôm nay được về sớm... Cả trường bây giờ mới về... Tôi vội chạy nhanh ra khỏi cổng trường để chờ sẵn chiếc Limo kia

- A ! Thấy rồi

Vừa thấy chiếc xe kia ra khỏi cổng trường là tôi lao ra đứng chắn mũi xe...

Cửa xe bật mở

- Cô làm cái quái gì thế ???

- tôi có chuyện muốn nói

- Lên xe nhanh ! (Thằng giống thằng Hải kéo tôi vào xe)

Vừa vào trong xe thì lũ hám trai đã bâu kín xe hò hét

- May quá ! (tên kia thở phào)

- Này ! (tôi gọi)

- Gì ?

- Anh là ai thế ?

- Cô nghĩ tôi là ai ? (Tên kia nhếch mép)

- O...thế chắc tôi nhầm.. xin lỗi .. anh thả tôi ở đây được rồi

- Hahahaha.. 3 năm không gặp thôi mà mi quên ta nhanh thế . Còn không nhận ra em trai mình thì chắc óc mi có vấn đề..... hahaha (hần chế giễu tôi)

- Ax..... Mày dám lừa chị mày à ! Láo quá (Tôi gõ vào đầu nó 1 cái thật đau)

- Ay ! Bây giờ mi còn bạo lực hơn trước đây (Thằng hải suýt xoa)

- Hahaha... đại đen karate mà chả...

- Hả?? Đại đen ? (Thằng hải trố mắt)

- Ủ.... haha..mà thôi..... tấp vào quán nước ta với mi nói chuyện tí...

- Ủm.....

93. Chương 88

- Mà nói cho ta biết... Tại sao mi lại học đại học

- Mi nghĩ trình độ của ta không học được đại học sao ?

- Nói ! (Tôi véo nó 1 cái)

- Ay.... Mi bớt bạo lực đi 1 tí được không

- Được được... thì ta cũng giống mi.... làm lại giấy khai sinh thôi..... Dương Nhật Vũ..... Cái tên cũng không tồi.... Không thay đổi thì làm sao có thể xác nhận được là em trai của mi chứ

- Cái gì ? Thay đổi bao giờ ?

- 1 năm trước ... Khi ta được nghỉ hè lớp 10 ta đã được đặc cách lên lớp 12 luôn . Xong nghe ba mẹ nói mi thay đổi giấy khai sinh nên ta cũng thay đổi luôn... Bây giờ thì mi và ta bằng tuổi nhau đấy.... Bây giờ xét theo gia tộc thì mi phải gọi ta là anh trai đấy.... haha

- MI thích chết không ? _ BỐP BỐP _ (Tôi nện cho nó mấy quả vào đầu khá đau)
 - Đùa tí thôi mà.... Ay da.....
 - Nói cho ta biết . XE , quần áo , tiền bạc ... tất cả ở đâu ra ? Tiền của cái tập đoàn gì gì đấy hả?
 - Không ! Ta kiếm được !
 - Kiếm được????!!!!!!
 - Phải ! Ta làm cho anh Dương được 1 số tiền kha khá... Sau đó ta đầu tư vào cổ phiếu và trở thành giàu có
 - Ôi ! Thật không thể tin được
 - Bây giờ ta không còn là đàn em của anh Dương nữa nhưng vẫn là anh em tốt , sống chết có nhau
- Tôi há hốc mồm để nuốt hết những lời nói của thằng Hải ! À không giờ phải gọi nó là thằng Vũ mới đúng.... Mặt thì nhìn non choẹt , vắt mũi chưa sạch mà ăn nói già đời
- À ! Thằng này , sao 3 năm nay mày không sang thăm chị mày ? Kiểu như ta chả có thằng em như mi ý ! (Tôi lườm nó)
 - Mi cứ làm như ta rảnh lắm ý . Cái đợt mi bị bệnh ý , ta định sang rồi nhưng không được... Ta có nhiều việc quá... À mà mi gặp anh..... à mà thôi không có gì
 - Cứ nói đi ! Không sao đâu. Ta bây giờ đâu phải là Lương Oải Hương , ta là Dương Nhật Linh . Nói cách khác bây giờ ta là Jenny William . Người vừa định nói về tên Dương đúng không . Ta học cùng lớp với cậu ta . Lương Oải Hương xưa quen người tên Dương còn bây giờ Dương Nhật Linh này chả quen ai tên Dương
 - Anh ấy đã đợi cô suốt 3 năm qua... và khi tỉnh dậy.... anh ấy đã đi tìm mi , ta phải giả như không biết... Cuối cùng là không có tung tích gì ... Cuối cùng mi còn nhớ lá thư mi gửi ta để đưa anh ấy không ? Sau khi đọc xong , anh ấy lại càng trở nên lạnh nhạt , anh ấy bỏ cuộc và không tìm mi nữa... Cả Thái Minh cũng vậy , Lyn đã đưa lá thư mi gửi Lyn trước ngày đính hôn
 - Bây giờ chắc họ phải đang tranh giành cái tập đoàn gì gì đấy... Họ sẽ trở nên chín chắn hơn thôi . Ta.... đã quá đau khổ rồi . Nếu tiếp tục duy trì mối quan hệ ta sợ ta sẽ lạc vào quan đường hồi hận 1 lần nữa
- (* chú thích :
- < lá=“” thư=“” hương=“” gửi=“” cho=“” dương=“”> : Dương à ! Có khi bức thư này đến tay cậu là một thời gian dài nữa.... Và khi cậu đọc được lá thư này thì cũng là lúc tôi rời xa nơi này rất lâu rồi . Tôi sẽ bắt đầu lại tất cả... Cảm ơn cậu đã bảo vệ , chở che cho tôi trong suốt những ngày tháng nam qua... Nhưng tôi đã quá đau khổ rồi... Tôi sẽ trả ơn cậu vào 1 ngày gần nhất.. Tuy nhiên hãy bắt đầu lại những tháng ngày chưa quen nhảy đi . Tôi xin cậu đấy ! Làm ơn.....!!
- < lá=“” thư=“” hương=“” gửi=“” cho=“” thái=“” minh=“”> : Anh hãy hạnh phúc.... Hãy đem lại hạnh phúc cho Lyn đi. Coi như đây là nguyện ước cuối cùng của em khi em rẽ sang bước ngoặt mới để làm lại cuộc đời.. Sau đó , anh đừng coi em như quen biết... Hãy trở về với điểm xuất phát của mình.. Em cũng vậy . Dành tình cảm cho hai người 1 lúc quả là sự ngu ngốc nhất của đời em . Từ khi nào , 2 người đã nhẹ nhàng bước vào trong đời em . Em không còn đủ dũng cảm để bước vào trận chiến này nữa ... Hôm nay em viết lá thư này cũng chính là ngày đính hôn của anh với Lyn... Chúc 2 người anh phúc.. E chỉ có thể lựa chọn cách ra đi để tất cả được bình yên... Xin anh.... Nếu 1 ngày nào sso em trở lại hãy coi em như không hề quen biết !
- *)
- Thôi bây giờ mi lạc quan như vậy là ổn rồi
 - Bây giờ ta đã là 1 đứa con gái hồn nhiên , vui tươi , lạc quan . ta sẽ không đau 1 lần nữa (Tôi cười khoái chí)... – Thôi ! Mi về thăm ba mẹ đi ! Đúng là thằng bất hiếu mà....
 - Cái gì? Mi bất hiếu thì có!1
 - (Bốp bốp) Này thì bất hiếu ! (Tôi lại miễn phí cho nó vài quả cốc)

Nó định trả thù , đưa tay lên cổ lại nhưng bị tôi chặn trước bẻ tay... kaka ... dân karate chính hiệu mà

- AAAAAAAA ! Chị ơi ! Em xin chị ! Em biết lỗi rồi mà... híc híc híc..... Chị yêu chị tha cho đứa em trai bé bỏng này đi.. Sai tay em rồi chị ơi...

- Lần sau mà thế thì liệu đòn nha cưng (Tôi nhả tay ra)

- Võ công thâm hậu quá !

- Xời..... chuyện.... à mà này... Ở trường mi đừng tỏ vẻ quen biết ta ... rắc rối lắm

- Chẳng biết hôm nay ai nhìn thấy thằng em đẹp trai này mà chạy thộc mạng ra đứng gần đâu

- Mi... mi..... Mí thích tiếp không ???

- Thôi ! Thôi ! Đùa tí

- Nhớ chưa !

- Khiếp ! Được quen với hot boy sướng quá lại còn....

- CÁI GÌ?

- À không ! Biết rồi biết rồi..... Không quen

.....

.....

.....

94. Chương 89

Sáng hôm sau.....

- Này ! Hải !! Ra ta bảo cái !

- Ta tên VŨ

(Thằng Hải nói vọng từ trong bếp ra)

- Ủ thì Vũ !Ta ta bảo

- .. (kệ , thằng Hải vẫn ngồi ung dung ăn sáng)

- ra chị bảo gì kìa con (Mẹ tôi ân cần nhắc nhở)

- Gì !? (Từ trong bếp thằng hải ra với ánh mắt viên đạn)

- Đầu tiên ở nhà thì mi cứ là thằng Hải cho ta nhờ ... thứ hai..

- Nói nhanh....

- Em iêu à.....

- Khiếp !! Có gì nói nhanh (Thằng hải nói hết da gà da ốc)

- Em có thể cho chị đi quá giang 1 đoạn được không ? Hôm nay chị đến ngày , đau bụng quá không đi được (Tôi ngây thơ hết mức nhờ vả ?)

- (Thằng Hải mặt từ xám xịt sang đỏ ửng – Chắc nó ngại)

- ĐI mà !!!!

- Không ! (Thằng Hải lạnh lùng đẩy tôi ra phũ quá)

- Mẹ ới ời..... ự ự

Thằng hải bịt mồm tôi luôn

- Ừ thì đi !!!!

- Ôi ! Em iêu của chị !! Thanh kiu em nhiều nha.... *chụt* (Tôi nhảy lên hôn vào má nó 1 cái... mặt nó đỏ ửng . Chị em mà , có sao đâu)

Tôi phi ngay lên phòng để lấy cặp sách , vừa đi vừa nhảy tung tăng

(Tác giả : Bị đau bụng hả ? Sao bay nhảy siêu thế ??@_@)

.....

.....

Veo'.....

Thằng Hải lái xe như bay

- Giá như ngày nào cũng có người đưa đi học thì tốt biết mấy ... hức... (Tôi giả nai)

- Ngồi mà ước với chả ao..... ta thì “no” rồi

- Cái gì....

- Nếu đánh ta là ta đá mi xuống ngay lập tức đấy ! (Đang định đánh thì bị nó dọa . Để chữa ngượng tôi đưa tay lên gỡ đầu)

- Kít Kít !! Phan phan ! Đến đoạn này được rồi

Kít luôn

- Coi như không quen biết nhé cưng

- Veo'ooooooooo

- Á !!!! Thằng ranh con này

.....

95. Chương 90

May hôm nay có tài xế không thì đến trường lại phải đứng ngoài..... Mà sao hôm nay không thấy ma nào ngoài cổng trường thế nhỉ ... 7h rồi cơ mà !

Tôi chạy nhanh vào trong trường

- Có biến à ! Sao không thấy ai đứng ngoài này hết vậy nè!

- Bác ơi ! Bác bảo vệ ơi cho cháu hỏi .. Hôm nay chúng nó không tụ tập nữa hả bác (Tôi ới bác bảo vệ , tay chỉ ra ngoài cổng trường)

- - Haha ... None of them dare to ports in the first half ... Today's your mantra to dissolve and then .. Putting the bunch yet xoe outside the school gates Justice is dead as far bac choiii workers *Haha... chẳng đứa nào dám đợi ở cổng nữa đâu... Hôm nay người của cậu chủ đến giải tán rồi.. Đứa nào còn xăn xoe ngoài cổng trường là chết như chơi... Từ nay bác nhàn lắm* (Bác bảo vệ cười như bắt được vàng)

- Hơ hơ... vậy à ! Haha... Từ giờ mình có thể thông thả đi học rồi (Tôi vui mừng , vừa đi vừa huýt sáo)

.....

- Are you a la Jenny? Unclaimed after school follows a policy of balance involves experience here * Bạn là Jenny à ? Có người nhẩn sau giờ học bạn ra sau trường có việc cần gấp đấy* (Tự nhiên có 1 bạn nữa quốc tịch Anh chính gốc bên lớp khác nói với tôi . May mà tôi vẫn nghe được bạn ý nói gì ! Chúng tỏ trình độ tôi càng được nâng cao đấy chứ !)

- uhm.... uhm..... Ok ! Thanh kiu ^^

Cả buổi học tôi cứ suy nghĩ xem ai là người cần gấp mình ? À , hay là thằng hải có chuyện gấp cần nói... Ừ ! Chắc là như vậy rồi!!^^

REEENG ! REENG ! RENG !

Chuông báo vừa kêu tôi cầm cặp sách phi ngay ra sau trường

Khoảng 2 phút sau bỗng tôi thấy 1 đám người mặc đồ đen trong mặt rất dữ tợn tiến về phía tôi ...

- Cái gì thế này ???!!! Các người là ai ! (Tôi luồn cuống)

- Mời cô đi theo tôi ! (Thằng cầm đầu tiến đến và giữ lấy khuỷu tay tôi)

- BỎ RA ! Cái gì mà tôi phải đi theo mấy người chứ... Thôi tôi không rảnh ... (Tôi rút mạnh tay mình ra khỏi tay tên kia và quay đầu ra về thì tên kia ra chặn đường tôi)

- Cái gì đây ? Định bắt nạt con nhà lành giữa thanh thiên bạch nhật à ? (Tôi chau mày)

- Mời cô đi theo chúng tôi (Tên kia tiếp tục nói nghiêm nghị)

- Mời à ! Vậy tôi từ chối được không ? (Tôi nhếch mép)

-

tên kia không nói gì nữa mà hất hàm với mấy thằng đàn em , sau đó 2 tên đàn em chạy đến giữ chặt khuỷu tay tôi

- BỎ RA ! (Tôi bắt đầu vùng tay và ra đòn , bẻ tay của 2 tên kia và free cho 2 thằng đằng sau mỗi đứa 1 phát đá

- Tất cả tránh ra ! (Tôi hét , chuẩn bị tư thế sẵn sàng chiến đấu)

Hự hự ! Huych huych !

Thế là tôi hạ được 5 tên cao to

- AAAAAAAA ! Bỏ ra !! Các người định làm gì.... ! Cứu tôi với !! Thả tôi ra !!!!!

Vì là con gái mà cũng đang.... nên đám đá không được hoạt bát cho lắm nên tôi phải chịu thua

Khi đám người này chuẩn bị đưa tôi lên ô tô thì lại có thêm 1 đám người nữa mặc áo đen nhưng đai áo màu trắng

- Xử lí chúng nó !!!! (Thằng cầm đầu đã giữa chặt tôi ra lệnh)

Sau đó tôi bị tống vào xe và chiếc xe lao đi thật nhanh... để lại 1 đám người đang đánh nhau

- Cậu chủ ! Bọn em vừa gặp rắc rối với đám người của thằng kia..... Em đang trên đường tới đây thưa anh.. Dạ... dạ... cô ta vẫn còn lành lặn ạ

.....

96. Chương 91

(* CHÚ THÍCH : 4 tiếng trước

Nhà hàng XXXX

- Sau giờ học đem bằng được con nhỏ đó đến đây nguyên vẹn... Không được động đến 1 sợi tóc của nhỏ... Ngược lại thì các người biết làm sao đây (Thái Minh lạnh lùng ve vãn chiếc súng)
- Dạ Cậu chủ ! Cậu yên tâm (Tên thuộc hạ cúi đầu lễ phép)
- Mang thêm người đi.... con nhóc đó hơi bướng... đai đen karate... Mình người không xử được đâu
- Dạ ! Thưa cậu chủ
- Hồng việc... tự kết liễu ! (Thái Minh lạnh lùng nói)
- Dạ... em sẽ cố gắng hết sức mình...

*)

- Này ! Các người đưa tôi đến đây làm gì ! Này ! Thả tôi raaaa!

Tôi bị hai tên côn đồ xé rách lên, tôi quẫy đạp mạnh 2 chân lơ lửng trên không

Tôi bị khiêng vào trong nhà hàng XXXX , Vừa vào đến cửa tôi đã chạm ngay khuôn mặt lạnh giá của Thái Minh..... Thái Minh đang ngồi trên bàn với 1 “mã” thức ăn cao lương mỹ vị , nhìn mà muốn bơi trong biển thức ăn luôn.... 2 tên côn đồ khiêng tôi đặt xuống ghế đối diện với Thái Minh

- Là.... là.... anh à (Tôi nhìn Thái Minh ngạc nhiên)
- (Thái Minh không nói gì mà nhìn tôi ,, khuôn mặt lạnh như băng nhưng trong mắt Thái Minh có gì đó ấm áp ,, Trái ngược hoàn toàn với vẻ bề ngoài)
- Tại sao . Tại sao anh lại đưa tôi đến đây ? Anh đọc lá thư rồi đúng không ? Chắc anh còn nhớ..... tôi viết những gì đúng không?
- LƯƠNG OẢI HƯƠNG ! (Thái Minh gằn giọng)
- Tôi bây giờ không phải là Lương Oải Hương , tôi không còn giống với Lương Oải Hương của hơn 3 năm về trước... Hiện tại tôi là Dương Nhật Linh ! Bây giờ tôi sống với cái tên DƯƠNG NHẬT LINH chứ không phải LƯƠNG OẢI HƯƠNG !!!!!

97. Chương 92

Ừnh ! Thái Minh đập mạnh tay xuống bàn Sau đó anh ta đứng dậy tiến nhanh về phía tôi và..... ôm chặt lấy tôi...

- (Tôi mắt tròn , tôi không phản kháng gì , tôi sẽ lạnh nhạt . Càng phản kháng tức là càng muốn hắn giữ chặt lấy tôi . Tôi nghĩ vậy)
 - Tanhớ em ! (Thái Minh lạnh lùng buông lời nói , sau đó hắn cũng buông tay ra thật nhẹ nhàng)
- Thái Minh quay lưng lại với tôi
- Đi đi ! (Thái Minh lại lạnh lùng nói , anh ta nghĩ rằng sẽ không thể ép buộc tôi . Anh ấy muốn tôi tự đến bên anh ấy)
 - (Tôi thần thờ)
 - (Anh ta cũng không nói gì mà lạnh lùng quay gót bước ra ngoài cửa)

- Đứng lại ! (tôi chợt thốt tiếng)

- (Thái Minh vẫn đi)

- TÔI BẢO ANH ĐỨNG LẠI ! (Tôi quát)

- Cô..... là gì của tôi ? (Thái Minh lạnh nhạt nhếch mép , cười 1 nụ cười cay đắng nửa miệng)

- Anh đưa tôi đến đây khi tôi không cho phép . Bây giờ tôi không còn đồng nào để về ! Mà nhà thì cách đây rất xa . Anh phải chịu trách nhiệm đưa tôi về nhà ! Ngay và luôn ! (Tôi nói 1 cách hồn nhiên vô tư nhất có thể)

- Tại sao tôi phải làm thế ? (Thái Minh lại quay người bước đi)

- Cái gì ??? Không thể thế được ! (Tôi cáu)

Tôi chạy thật nhanh , chạy qua mặt Thái Minh . Chạy ra chiếc lamborghini đen , tôi mở cửa và chui tọt luôn vào trong đây.... Kiểu gì thì bằng được anh phải đưa tôi về đến nhà

Thái Minh lạnh lùng đi đến , mở cửa xe dưới :

- RA !

- Anh nghe “Nonono” của Apink chưa ! Hay lắm

- RA!

- Không không không không không ! Tôi phải về nhà ! Huhuhu,..... chở tôi về nhà đi.....huhuhuhu (Tôi lắc đầu quây quây , gào thét khóc um lên như 1 đứa trẻ con ! – Thực ra tôi chỉ giả vờ thôi Tôi tỏ ra không quen anh ta... Tôi muốn bắt đầu cuộc sống lại từ đầu , trở lại với cá tính thật của mình)

- Xuông ! Hay cần dùng biện pháp ! (Thái Minh nói , thò người vào trong xe)

- Không ! Không xuống ! Chở tôi về mau ! Mau ! Có chết tôi cũng không xuống ! (Tôi nói dứt khoát , thôi ngay luôn cái điệu “mưa dầm sùi sụt ” luôn)

Thái Minh nhếch mép , mặt hằn tiến sát lại mặt tôi – còn 1 tí sù nữa thôi... Tôi nhín thở..... Trời đất ơi...

- Anh dám làm gì thì thì....

- Thì sao?

- Thì.... thì.... ĐỪNG có mà trách tôi ác ! (Tôi lườm hằn)

hắn lại càng tiến sát hơn.... Đến lúc này tôi có thể nghe được nhịp đập trái tim của hắn ta rồi.... OMG !!!!! A! Có cách rồi ...

- Thôi ! Thái Minh đáng yêu à !... Tôi biết anh thích tôi từ lâu rồi....chỉ là không dám nói thôi... Tôi thông cảm cho anh mà ! Anh biết tôi lì nên kiếm cớ này để gần tôi chứ gì.... hihi... Chụt... đây.... mãn nguyện rồi nhé ! (Tôi giả giọng ngọt ngào !! Thơm cho hắn 1 cái chụt vào má !!! Mặt hắn đỏ ửng luôn Hahaha

RẦM ! _ Cửa xe bị đóng lại không thương tiếc

Thái Minh leo lên xe và phóng nhanh hết mức độ.... Vì nóc xe mở nên tốc độ bây giờ rất kinh khủng.... Gió quật vào mặt rất rát... Thái Minh lái xe nhanh đến mức mà mọi thứ trước mắt vù vù xẹt xẹt đi qua rất mờ ảo

Tôi biết anh đang trả thù tôi nhưng tôi không chịu thua đâu !... Tôi mím chặt môi , nhắm chặt hai mắt , bịt chặt tai... Tôi chỉ cảm nhận người mình đang chao đảo – cái tôi không thất dây an toàn !

Mở mắt ra mọi thứ vẫn vậy , vẫn cứ vù vù trước mắt

- NÀY ! Muốn chết ah !!!!! Anh chết đi ! Tôi không chết đâu

KITTTTTTTTT

Với vận tốc như thế này , chiếc xe đột nhiên kít lại gấp làm bánh xe xì khói, tôi nhੌm cả người lên օm chầm lấy Thái Minh ở vô lăng (Theo quán tính)

- AAAAAAAA ! HOÀNG THÁI MINH !AAAAA (Tôi hét toáng lên)

Thái Minh nhੌch mép 1 cái khá đều... làm tôi tức sùì bọt mép

TINH! Tôi vừa nghĩ ra 1 cách

Tôi vòng 2 tay qua vai Thái Minh , օm lấy hắñ ta , nhੌm người lên tì cắì vào vai hắñ :

- Thái Minh dễ thương , baby cute phô mai que à

~~ ! Cậu có thể đi chầm chậì , chầm chậì , chầm chậì , chầm chậì , lại 1 chút được không ! Nếu muốn thì Dương Nhật Linh này sẽ օm cậu cả ngày ! Được chứ! Cái tình huống vừa nầy , Thái Minh dễ thương tạo ra ý , phanh gấp 1 cái để người ta օm chắì lắìng mạn tí nào.... hihìhi (Khâm phục mình thật,... mai sau mình phải thi ĐH sân khấu điện ảnh mới được)

Hình như Thái Minh đang rất bối rối , tôi có thể cảm nhận được mà.... Tôi cảm nhận được hơi nóng từ mặt anh ta... haha....

-TRÁNH -RA (TM gần từng tiếng 1)

-Ồ cê! Nhưng hãy đưa Dương Nhật Linh này về... Mau-Lẹ (Tôi gắì giữ)

TM sắì sắì mặt

98. Chương 93

- XUỐNG -XE ! (Thái Minh gần giọng 1 cách ghề rợn.... hắñ điên thật rồi... chết rồi phải nghĩ cách)

- Ồ kìa.....

- XUỐNG !

TING ! Lại nghĩ ra cách rồi ^^

- Ay za... ! Thái Minh à ! Tôi.... tôi.... tôi.... (Tôi giả vờ օm bụng.... mặt nhăn nhó)

- (Thái Minh chau mày)

- Tôi..... tôi..... tôi (Tôi ấìp ứìng)

- NÓI !

- Tôi... đến.... thắìng.... đau bụng ừì za ! Không đi được ! (Tác giả : @_@ Chắì hiểu bà Hương suy nghĩ cái gì nữa)

Thái Minh tối sắì mặt , sau đó thoang thoắìng đổ rồi lại quay trở về với trạng thái ban đầu (Như con tắc kè hoa ý ^^)

- X-U-Ồ-N-G (Lần này Thái Minh mặt hắìm hắìm , sắìt khí tỏa ra)

- Ồ thế thôi ! Mà đau bụng đi bộ cũng được . Nhưng giữa trưa hơn 12h rồi . Anh đưa tôi đến cái chỗ xa như thế này , tôi lại chưa được ấìn nữa..... Anh đừng có mà nhăn tâm thế chứ.... (Tôi phụng phịu)

Bੌng Thái Minh mở cửa xe ra , đi xuống chỗ cửa dưới , mở cửa xe ra... Thái Minh đề người tôi xuống ghế , mắt tôi trợn tròn.... hắñ khỏe quá tôi không làm gì được . Mặt hắñ tiens sắìt , sắìt , sắìt lại ,..... ừì zòì đất ừì.....

- AAAAAAAAAAAAAA ! Này này... tôi cầm ! Cầm ! Cầm ! Bỏ ra ! Bỏ ra ! Bỏ ra ! Bỏ tôi ra Được rồi tôi sẽ xuống ! Xuống mà !... Xuống ngay lập tức ! Anh bỏ ra ! (Tôi hét lên – Vừa dứt câu , Thái Minh lạnh lùng bỏ tôi ra và đi ra ngoài xe... đi tới ghế vô-lăng)

Tôi nhả nhổ , bực tức đi ra

- Bây giờ thì anh biến đi ! Ngay và luôn ! (Tôi cáu gắt)

Vèo

~! –Chiếc xe phóng đi luôn

- Ay za ! Chết rồi ! Bệnh cũ tái phát rồi.... Cái dạ dày của tôi... Ay ay..... đau quá ! (Bụng tôi bỗng nhiên quặn thắt vào , bệnh đau dạ dày lại tái phát rồi.....)

3 năm trước vì sock tâm lí quá lớn nên tôi đã nhịn ăn trong nhiều ngày..... trầm cảm khá lâu nên tôi bị đau dạ dày Giờ , cứ không ăn uống phù hợp hay không đúng bữa là lại bị đau , đau kinh khủng luôn.... Tôi đã chữa trị nhưng phải ăn uống phù hợp để tránh bệnh lại tái phát..... Bây giờ là gần 12h30 rồi.... quá bữa ăn rồi..... Bây giờ với tình trạng đói mệt , bụng đau quặn thắt... Tôi không chịu nổi nữa...

Tôi ngã xuống đường.... mặt tái mét.... Tay ôm bụng... Tôi ngất xỉu

(* CHÚ THÍCH : Thái Minh phóng xe được 1 đoạn ngắn nhìn qua gương anh thấy Lương Oải hương (Dương Nhật Linh) đang ôm bụng.... Anh đi chậm chậm xe lại rồi thấy cô ngã xuống đường và ngất đi , mặt tái mét..... Anh lập tức quay xe lại và đưa nó vô bệnh viện..... Anh nghĩ :”” Bị đau bụng khi... đến tháng là như thế này sao ?... Ý nghĩ đó làm anh thoáng đỏ mặt..... Và như bất chấp hết , Thái Minh đưa nó vào bệnh viện *)

..... Tỉnh dậy.....

- Đây.... là đau ? (Tôi nhả nhổ , ôm bụng vì bụng vẫn còn âm ỉ sau dư chấn vừa nãy.. rồi chợt nhận ra đây là bệnh viện)

Nhìn xung quanh tôi thấy Thái Minh đang ngồi ngủ trên ghế sofa giữa phòng , đây là phòng V.I.P

- Tỉnh rồi sao ? (Thái Minh vừa nhắm mắt vừa nói làm tôi giật cả mình)

- À ừm.... Là anh đưa tôi đến đây à ?

- Thế cô nghĩ là ai ? (Thái Minh mở mắt ra nhìn tôi chăm chăm chùng chùng)

- Này ! Có cần thái độ thế không ? Chỉ hỏi thôi mà !... dù sao thì cảm ơn.... Không có anh chắc tôi bực dạ dày mà chết rồi.... !

- Bị từ bao giờ ? (Thái Minh nhìn tôi)

- Hả ? Bị cái gì.... ?

- Đau dạ dày !(Thái Minh gần từng chữ rõ rệt)

- À.... cái đó..... cái đó.. Mà anh hỏi để làm cái gì.... Anh chỉ cần biết như thế là được rồi.... Dù gì thì tôi cũng cảm ơn rồi

99. Chương 94

- CẬM !

-.... (Tôi chau mày, nhăn mặt)

BỐP BỐP!!!

Thái Minh vỗ tay 2 cái và sau đó khoảng chục người đi vào, trên tay bê các món ăn hấp dẫn, khoảng 2p sau, cả 1 bàn ăn đồ sộ được bày ra.....

Chưa cần nói gì, tôi nhảy bổ vào ăn ngẫu nhiên... và cái dạ dày chết tiệt cũng bớt đi sự đau âm ỉ phần nào.....

Trong phòng viện bây giờ chỉ có tôi và Thái Minh.... Thái Minh thì cứ ngồi ở sofa lạnh lùng nhìn tôi.... còn tôi thì bất chấp tất cả để ăn

- Thôi chết tôi rồi!!!!!!!!!! Bây giờ là mấy giờ rồi? (Đang ăn bỗng tôi hoảng hốt)

-.....

- Mấy giờ ? Mấy giờ? (Tôi hấp tấp)

-.....

Tôi chạy thật nhanh đến chỗ Thái Minh , trước mặt anh ta , nhìn anh ta bằng ánh mắt hình viên đạn.... tức giận.....

- MẤY GIỜ RỒI? ANH NGHE RÕ KHÔNG? HẢ? (Tôi gần từng tiếng một)

- (Thái Minh vẫn nhìn tôi thanh thản)

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!! CHẾT TÔI MẮT! ANH LÀM ƠN XEM CHO TÔI MẤY GIỜ RỒI??????????? (Tôi hét thất thanh)

-

Thái Minh không nói gì... lạnh lùng hất mặt về phía sau tôi..... Quay đầu lại.....

(--) (--) Ôi chúa ơi.... Nhục quá.....!!!!!! Tôi quên mất rằng phòng bệnh nào chả có đồng hồ..... hướng hồ đây còn là phòng VIP.....

Thôi chết tôi rồi.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Bây giờ là 5h chiều rồi!!!!!! Sao mình ngủ lâu thế á!!!!!! Quả này về xong rồi./..... Huhuhuhuhuhuh..... Mình bỏ mất mấy ca học buổi chiều rồi..... Nhà trường chuẩn bị báo về nhà rồi... huhuhuhuhu//.....

- Chết rồi!!! Huhuhuhuhuhuhuhuhuhuh.....tại anh.....tại anh hết đây.....Taija nh làm tôi bỏ bao nhiêu ca học chiều nay rồi..... Quả này về tôi chết rồi./.....Tại anh ý..... Anh phải chịu trách nhiệm.... huhuhuhuhuhuhuhuhuhuu (Tôi òa khóc)

- NGẬM – MIỆNG – LẠI!!!! (Thái Minh gần từng tiếng một)

- Hức... hức... nhưng mà..... nhưng.....

- NGẬM!

-(Ngậm luôn @@)

-

- Cho tôi về!!! (Tôi méu máu)

- Ngủ đi!!!! (Thái Minh lạnh lùng ra lệnh)

- Không ngủ!!!!

- Thử nói lại xem! (Thái Minh hờ hững)

- Không!!!!Không!!!! À không!!!! Tôi ngủ mà.....!!!! hi hi.....

- (Thái Minh giãn khuôn mặt mãn nguyện)

- Ngủ dạy cho tôi về!!!! Rõ chưa??????? (Vừa nằm xuống giường... tôi nhồm người lên để nói)

- (Thái Minh không nói gì... gật đầu đồng ý.....)

- Tôi ngủ đây... ngủ đây/..... anh có thể ra ngoài để giấc ngủ của tôi được bình yên được không?????? ...
Chứ Tôi ngủ.....Mình tôi ở đây... tôi không biết anh sẽ làm gì với tôi đâu/.... (Tôi gãi vò nhãn mặt sợ hãi)

Hahahahaha..... Đó là mưu mô để tôi thực hiện pha tẩu thoát chút nữa ... hì hì.....

- (Thái Minh tối mặt.... sau đó lạnh lùng đi ra ngoài..... trước khi bước ra cửa anh ra lệnh cho bọn thuộc hạ :” Canh chừng con nhóc! * ... và sau đó đi luôn)

- CÁI GÌ???? CON NHÓC Á???? AI LÀ CON NHÓC??????? ĐỒ CHẾT BẦM!!!!!! (Tôi kêu gào, đập phá trong phòng)

.....

* * * * *

NgóNgó.... Ngó....

- Khả khả khả.....!!! Kia rồi!..... (Tôi ngó xung quanh phòng và thấy một cái cửa sổ....)

Tôi ngó nghiêng và quyết định “tẩu thoát” bằng cách trèo từ tầng 2 xuống.....

..... HUỶCH.....

Khoảng 15p sau, cuối cùng tôi cũng “đáp” an toàn

Ngó nghiêng xung quanh và sao đó tôi tần mần 1 – 2 – 3 – Chạy!!!!

Tôi dốc sức chạy... Chạy ra khỏi cái bệnh viện ám khói này....

- Ay xa!!!! Bụng lại đau âm ỉ rồi..... đi chậm alij thôi... hix hix.... (Tôi xoa bụng)

.....

KIIIIIIITTTTTTTTTTTTT!!!!!!!

100. Chương 95

Tôi mãi xoa bụng... Ôi chúa ơi!!!!!! Chiếc Lamborghini đen dờng gấp ở trước mặt tôi làm tim tôi như vọt ra ngoài.... Tôi ngồi xuống đất vì quá tính....

Tôi trợn tròn mắt khi thấy Thái minh với gương mặt tức giận bước ra ngoài.... Tôi đứng dậy và chạy thật nhanh.....

HUỶCH! HUỶCH! HUỶCH!

Một đám người đứng chắn trước mặt tôi.... Sau đó tôi định chạy đổi hướng thì họ dàn thành vòng tròn nhốt tôi vào vòng vây....

- Cho tôi đi!!!! (Tôi hét)

- (Tất acr vẫn nghiêm nghị nhìn tôi...)

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! TRÁNH RA!!!! (Tôi vừa hét vừa chạy thật nhanh đâm vào vòng vây để thoát ra nhưng không ra được, tay chân tôi bị giữ lại ngay lập tức.....)

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! THẢ TÔI RA!!!! THẢ TÔI RA!!!! (Tôi gào lên tức giận)

- Đưa con nhóc về. (Thái Minh lạnh lùng bước tới và ra lệnh)

PÀNG!

Vừa dứt câu, một tiếng súng phá tan bầu không khí..... Tất cả hướng mắt về chỗ phát ra tiếng súng....

-Thả - nhỏ - ra! (Bỗng một tiếng quen thuộc cất lên ... đó là Dương)

- Mày nghĩ tao sẽ thả? (Thái Minh nhếch mép)

- Đúng vậy.. (Dương cũng nhếch mép)

- Vậy sao? (Thái Minh nhếch mép)

- Mày sẽ thả đấy... vì mày đâu có dành chiến thắng? Trận chiến này của TAO – VÀ MÀY (Dương nhếch mép..... tay vẫn chĩa súng vào Thái Minh)

Thái Minh cũng rút súng ra... chĩa vào Dương

Dương avf Thái Minh chĩa súng vào nhau, nhìn nhau căm thù..... như muốn giết nhau ngay lập tức.....

- Thả ra đi! (Thái Minh lạnh lùng ra lệnh.... Sau đó tôi được thả ra... @@)

Dương nhếch mép một cái... Và hai nguwofi vẫn thế..... vẫn chĩa súng vào nhau///.....

- Thôi đi hai người..... (Tôi nhăn mặt..... cau có)

..... Họ vẫn thế.....

- Hai người rảnh – Tôi thì không rảnh đâu !!! Ô cê!!!! Haio nguwoif rảnh... cứ tiếp tục đi.... Tôi về ???? (Tôi chuẩn bị về)

- ĐỨNG LẠI! (Đồng thanh part 1)

- Này này này?? 2 người là gì mà quản được tôi chứ????

- CÂM (Đồng thanh part 2)

- (Tôi câm luôn.... Trong người tức tối lồng lộn hết cả lên)

KIIIIIIIIIIITTTTTTTTTTTT!

Bỗng chiếc xe Limo đi đến..... Thằng Hải bước ra....

- Hải!!!! (Mắt tôi sáng lên)

- Vào xe đi! (Thằng hải mặt hình sự ra lệnh cho tôi)

- Ồ Ồ!! (Tôi hiểu chuyện gì đang xảy ra)

Tôi vào xe avf ngồi im lìm ở trong..... Tôi không dám ngó đầu ra ngoài cửa sổ.....

..... Cứ thế Và cứ thế..... Tôi vẫn chưa thấy thằng hải vào xe... Tôi ngủ quên lúc nào không hay.....

* * * * *

101. Chương 96

* * * * *

(* Chú thích:

Hải từ từ tiến đến phía Dương và Thái Minh...

- Để nhỏ đi! Cứ như thế này sẽ chẳng giải quyết được gì đâu..... (Thằng Hải nghiêm nghị)

Nhưng tình thế vẫn không thay đổi,.. Thái Minh và Dương càng gườm nhau ghê hơn.....

- Cứ như thế này không tốt tí nào....(Hải tìm cách thuyết phục bằng được... cậu sẽ không bỏ cuộc)

- (Vẫn như vậy)

- Nhỏ ta là chị tôi.... tôi sẽ không đứng nhìn đâu... tôi sẽ không bỏ mặc nhỏ phải hứng chịu hậu quả từ cuộc chiến của hai người.... 3 năm về trước nhỏ đã quá đau khổ rồi... nhỏ đã thay đổi tất cả, cũng như nguyện ước của nhỏ là sẽ thay đổi số phận của mình.....

- (Vẫn thế)

- HÃY CHIẾN ĐẤU NHƯ HAI THẲNG ĐÀN ÔNG THỰC THỤ ĐI!!! ĐỪNG LÔI CHỊ TÔI VÀO CHUYỆN NÀY!!!! CÁC NGƯỜI TƯỚNG GIẢI QUYẾT BẰNG VŨ LỰC VÀ QUYỀN THẾ LÀ SẼ THẮNG, SẼ DÀNH ĐƯỢC NHỎ SAO? CHIẾM ĐƯỢC NHỎ NHƯNG CÓ CHIẾM ĐƯỢC TRÁI TIM NHỎ KHÔNG???????? (Thằng hải gào lên quát)

-

Dương và Thái Minh cùng hạ súng xuống.....

- Xin các người.... đừng làm tổn thương nhỏ.... nhỏ không mạnh mẽ như bề ngoài đâu..... (Thằng Hải cúi đầu nói nhỏ nhẹ... sau đó quay người đi ra xe)

Hết chú thích)

* * * *

... Tỉnh dậy.....

- Oáp!!!!!! ... ơ Sao ta lại ngủ ở phòng mình thế này??????? Ơ... À... là thằng Hải..... Mà nó đâu nhỉ?

Nói xong, tôi vệ sinh cá nhân xong rồi chạy xuống dưới nhà tìm thằng Hải..... Hí hí... nhất định ta phải đền ơn xứng đáng cho nó... may mà có nó không thì tôi sẽ chết mất.....

Xuống duwosi nàh, tôi thấy thằng Hải đang nằm ngủ ở sô pha..... Ôi.... Sao nó bây giờ đẹp trai thế nhỉ?????

Tiện tay tôi lấy điện thoại chụp mấy tấm....

- Khà khà khà!!!! Ảnh hót boy ngủ thì hơi bị hót hót hót đấy.... hí hí hí (Tôi cười gian)

- Này! Có để ai ngủ không hả??? (Thằng Hải gần giọng quát)

- Này anyf này!!!! Dậy mau! Dậy mau!!!!!! (Tôi chạy đến hét vào mặt nó... há há há @@)

- AAAAAAAAAAAAAA !!! MI LÀM GÌ VẬY HẢ???????????????????? (Thằng Hải gào lên như sư tử Hà Đông ... hahahahaahha)

- Dậy! Mau! (Tôi lườm nó)

- AAAAAAA! Có chuyện gì ?????????????? (Thằng Hải vùng dậy luôn)

- À!!! Hí hí!!! Ta quyết định rồi... hì hì... ta sẽ trả ơn người vì đã cứu ta kịp thời T.T)

- Trả ơn???

- Phải!!1 Hí hí!!! Để đền ơn em yêu của chị chuyện vừa nãy..... chị sẽ làm một việc bất kì theo ý em yêu... được chứ? Hí hí

Thằng Hải mới đầu nổi da gà..... sau đó mắt sáng lên..... tỉnh ngủ luôn!!!

- Thật không? (Thằng Hải tỏ vẻ nghi ngờ)

- Thật! (Tôi lườm)

- Thật sẽ làm chứ?

- Thật... Mi nhìn mặt ta giống người hay nói điêu không? (Tôi gần giọng)

- Thề đi? (Thằng Hải vẫn không tin tôi)

- Thề!!!! Thề!!!! Thề!!!! Thề thề thề thề thề!!!!!! Được chưa!!!!

- Đi du lịch với anh Dương đi! (Thằng Hải nhắm mắt lại, ngả người ra ghế,,... thanh thản nói)

102. Chương 97

CÁI GÌ ??? ĐI DU LỊCH (tôi hét toáng lên)

- Làm được không ? (thằng Hải xỏ)

- có ... tất nhiên là có

HƯƠNG À Dương Nhất Linh này làm được

không thất hứa .. không thất hứa ! (tôi co hết ruột vào để nói)

- Ô cô ! chuẩn bị hành lí đi ! mai có người đến đón.

- Mai sao ? (tôi nhồm hẫng người lên)

- Sao ? có ý kiến gì không?

- À không à không Ờ Ờ mai đi (tôi nhắm tịt mắt vào để nói)

Sau đó tôi tức tôi phi thẳng lên phòng và đập phá trên đây

..... thằng hải ở dưới nhà rút điện thoại ra và thông báo với Dương

* * *

Sáng hôm sau

reng ! reng ! reng !

reng ! reng ! reng !

- AAAAAAAAAA ! chết thôi ! muộn học mất rồi !!!!!!!

(tôi hét toáng lên khi nhìn đồng hồ đã hơn 7h) Tại sao ?

Ai đã thay đổi báo thức của tôi ? Hải ?

AAAAAAAAAAAA ! (tôi lờng lộn và hét toáng cả nhà lên)

Vò tóc , bứt tai , tôi lao xuống nhà với vận tốc ánh

sáng với bộ đồ kitty hồng rất chi là củ chuối

đầu tóc rũ rượi nữa

Mất long sòng sọc chạy xuống nhà , tôi căng

mắt tròn tròn khi thấy Dương đang ngả người

lạnh lùng ở sofa

- Cậu làm gì ở đây (tôi quát)

- Chuẩn bị đi ! (Dương lạnh lùng)

Chuẩn bị ???? đi đâu !!!!

Ờ hơ chết cha quên mất

Nhưng mà mà

- Chuẩn bị đi ! 5p (dương lạnh lùng ra lệnh cho tôi)

Cái gì ? là là sao ?

Dương không nói gì lạnh lùng đi ra ngoài

Tôi làm vệ sinh cá nhân nhanh chóng mặc quần

áo chỉnh tề trong 20p sách hành lí xuống

nhà , tôi thấy thằng Hải cười mãn nguyện ...

Sau lần này mi đừng trách ta ác nhé em

yêu (tôi ngọt ngào)

- 20p rồi đấy nhanh đi (thằng Hải lườm tôi)

- Ờ (tôi lườm thằng Hải một cái rồi dài rồi vác hành lí ra ngoài

Tôi thấy Dương đang đứng nhìn về 1 hướng . . .
nhìn xa xăm

Dương đẹp một cách cuốn hút . . .

- Nhìn đủ chưa ? (Dương bỗng nói làm tôi giật mình)

- Ồ đâu ai nhìn

- Chậm 15p 20s (Dương lạnh lùng phán)

103. Chương 98

- (Tôi lườm)

- Đi vui vẻ nhé? (Thằng Hải bỗng từ trong nhà chạy ra, nói to và nhìn tôi bằng ánh mắt rất chi là đều)

- Xí..... khi nào về mi chết với ta.... (Tôi day nghiêm)

Bóp Bóp! (Dương vỗ tay)

- Thừa tiểu thư,... mời tiểu thư lên xe.... Hành lí để chúng tôi lo! (Sau hai tiếng vỗ tay của Dương, 2 tên thuộc hạ đi tới và ân cần nói với tôi)

- Ô.... Ừa Ừa.... vâng... cảm... cảm ơn....! (Tôi mỉm cười đáp trả chứ thực ra nhìn họ chả đáng yêu gì đâu... nhìn mặt hung hãn lắm... ax... ax)

..... Sau đó không nói gì, Dương lạnh lùng đi ra xe....Tôi cũng tất nhiên phải bám theo.....

..... Dương cầm lái... tôi bị ép phải ngồi ghế kế bên....

- Đi....đi....đi đâu thế? (Mãi tôi mới dấn ra được một câu... trời ơi @@)

- Sân bay! (Dương trả lời một cách rất gây ức chế cho người nghe)

- CÁI GÌ???? SÂN BAY???? (Tôi nhੌm cả người lên)

- Canada! (Lại cách trả lời khiếm tốn đó... tôi ức chế vô cùng... tôi đâu có phải mấy người tay sai của cậu ta mà cậu ta lên giọng chứ???? Vì tương lai con em chúng ta nên tôi cố gắng kiềm chế... Dương Nhật Linh... mà phải kiềm chế...)

- HẢ????? Cậu.....cậu.....cậu..... Canada sao????? (Tim tôi như vọt ra ngoài ... cậu ta đang được đà làm quá sao? Nếu không vì chót hứa với thằng Hải thì tôi đã đá cậu ta ngay và luôn rồi)

104. Chương 99

- Canada 5 ngày , cả đi cả về mất 1 tuần . Việc học đã giải quyết Không phải lo ! (Dương cho 1 tràng)

- (Tôi không dám nói gì hơn.... Nhưng dù sao thì cũng được , đi du lịch thế là mãn nguyện lắm rồi)

- (Dương vẫn chăm chú lái xe)

- À..... Nhưng mà..... tôi không mang nhiều tiền.... Còn tiền vé máy bay.... Tôi vay anh được không ? (Bỗng tôi lên tiếng và hỏi 1 câu rất “ củ chuối ”)

- CÁI GÌ ? (Dương gần giọng , Khuông mặt Dương toát lên vẻ tức giận . Tại sao lại tức giận chứ ? Hắn ta có vấn đề sao ?)

- À..... không..... không.... Coi như tôi chưa nói gì...

.....

.....

Và thế là chúng tôi cũng đến được sân bay ...

Khi đến sân bay , xe dừng lại . Dương đi ra và tôi cũng đi ra , sau đó thuộc hạ của Dương vào xe chắc là đi gửi hay đi về.....tôi cũng không biết..... Chỉ biết là tôi lóc cóc đi theo Dương..... Còn các thuộc hạ mặc áo đen của Dương thì đi theo chúng tôi

- Dương.... à! (Tôi chạy lên chỗ Dương và nói nhỏ nhẹ)

- (Dương không nói gì có lẽ là đang nghe tôi nói)

- Chúng ta..... đi khoang bình dân được rồi..... Khoang V.I.P đắt...

- CẬM! (Chưa nói hết câu Dương đã chặn họng tôi rồi)

- (Tôi im ỉm)

- Đến chưa ? (Dương hỏi tên thuộc hạ)

- Dạ ! Thưa cậu ! Đến rồi ạ ! Mời cậu và tiểu thư lên máy bay

Sau đó Dương đi trước..... Tôi l gx thường đi sau...

Bỗng.... Dương đi đến chỗ tôi , vòng tay qua eo tôi... Ôm tôi nhẹ nhàng và cả hai đứa cùng bước đi. Mặt tôi đỏ bừng

- Im lặng đi ! (Dương ghé sát vào tai tôi mà nói)

- (Tôi chắc chắn là đang có chuyện gì nên cũng im lặng)

- BỎ- TAY - RA! (Bỗng 1 tiếng gần giọng ghê gớm phát ra làm tôi nổi da gà Quay mặt ra đó chính là Thái Minh)

Thái Minh đang đứng gần chúng tôi và nhìn chúng tôi 1 cách đáng sợ

- Tại sao tao phải bỏ ? (Dương nhếch mép)

- Mà nói lại 1 lần nữa xem ! (Thái Minh buông 1 câu nói . Câu nói đó báo hiệu dường như 1 điều gì đó sắp xảy ra)

- Thôi đi Thái Minh à! Chúng tôi có việc bận ! Anh có thể thông cảm không (Tôi lạnh lùng nhìn Thái Minh)

- Cút ra khỏi mắt tôi (Thái Minh nhint ôi và hờ hững quay đầu mắt tôi long lanh - Trong lòng tôi cảm thấy đau quá)

- Đi thôi ! (Dương nhếch mép - vẫn ôm eo tôi và dẫn tôi đi)

- Sao máy bay này ít người thế ?????!! Đây là khoang V.I.P à ? Không được đâu blabla (Tôi ngồi trong máy bay mà cứ khua chân múa mép suốt)

- Máy bay riêng (Dương nhả mặt nói)

- Hả?? Máy..... máy bay riêng sao ?!

- Ngậm miệng lại đi ! Đau đầu quá ! (Dương nói)

- CÁI GÌ? Tại sao tôi lại phải ngậm miệng cơ chs (Tôi gân cổ cãi)

- Nói lại !

- À không không ! (Tôi lắc đầu quây quây)

sau đó tôi chìm vào giấc ngủ Đây là 1 chuyến đi dài. Nghe nói phải mất 20 tiếng để đến nơi... Tốt nhất là ngủ để đốt thời gian

.... * * *

..... Tỉnh dậy.....

- Hả ? Mình đang ở đâu thế này !?

- Canada ! (Giật mình chồm người dậy , tôi thấy Dương nhắm mắt ở ghế so-fa nói)

- Hả ? Đến rồi à ! Mà chỗ này là chỗ nào thế ?????!!

- Khách sạn !! (Dương nói 1 câu mà tôi suýt lún xuống đất)

- Hả ??? Khách sạn sao ? Tại sao lại ở khách sạn ??? Tại sao tôi và cậu lại chung 1 phòng thế này ? Nhà cậu giàu thế sao không thuê hai phòng ? (Tôi vừa nói vừa “múa”)

- IM!

.....

Sau đó tôi vội lấy cái chăn.... và quấn quanh người

Chết cha ! Mình lơ quăn chăn chặt quá rồi ôi ôi..... Không cựa quậy nổi

Hự..... Hự....

Tôi cố gắng , cố gắng đứng lên

- ối Ối !!!

Người tôi sắp bị lấn ra khỏi giường trong tình thế chần quẩn chặt thì tôi chuyển sang tình thế là được Dương đỡ và tôi đã an toàn ^^

Tôi mở to mắt nhìn Dương ... ĐẾsn bây giờ thì người tôi đã mất cảm giác hoàn toàn

Tôi cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể Dương..... Tim tôi đập thình thịch tình thịch bất chấp nhịp điệu... Mắt tôi bắt đầu đỏ bừng

Dương thì không biểu cảm . Mắt nhìn tôi không chớp

Từ từ từ từ..... Dương cúi mặt tiến sát mặt tôi... Tôi chưa kịp ngăn cản thì Dương nói

- ĐỪng.... ! Xin - em !

- (Tôi im lặng)

3mm , 2mm , 1mm

THÌNH THỊCH ! THÌNH THỊCH !

Dương nhắm mắt lại và nhẹ nhàng trao tôi nụ hôn

Tôi cũng nhắm mắt lại

Hồn tôi đang bay lơ lửng ở đâu đó , tôi không dám mở mắt... Tôi cảm thấy khó thở. Trời ơi !

Dương từ từ ngẩng đầu lên ,tôi mở mắt , Dương nhìn tôi

- cảm ơn.... ! (Dương nhẹ nhàng nói)

Tim tôi bỗng xao động . DUỖNG NHẬT LINH ! Mày bị làm sao thế này , mày có phải là Lương Oải Hương đây . Trời oiiii

- Hự hự.... ! Cậu làm ơn giúp tôi thoát ra khỏi cái chần này... (Tôi nhìn Dương cầu cứu)

Dương từ từ đặt tôi xuống đất , sau đó quay tôi và cái chần dần tuột ra

- Phù ! trời ơi nóng quá ! Nóng quá ! (Tôi nhảy cẫng lên vì nóng)

Tít Tít (Dương bật điều hòa)

Tôi nhìn từng hành động của Dương , Dương quan tâm tới tôi như vậy sao ?

105. Chương 100

Tôi im lặng mặt thoáng đỏ...

- Cảm ơn ! (Tôi nói nhỏ)

- Mệt rồi ! Ngủ đi ! (Dương nói)

- Nhưng.....

- Tôi ngủ ở sofa..... Vì vừa sang đây , thủ tục mua nhà đang hoàn thành nên phải ở tạm đây..... Sáng mai sẽ dọn đi. Còn nữa, khách sạn hết phòng rồi... (Dương vừa nói vừa tiến đến sofa ngả người xuống)

Tôi thì vẫn đứng đó từ nãy , theo dõi từng cử chỉ hành động của Dương... Tim tôi bỗng loạn nhịp . Cái gì thế này ??!!!!

- Ngủ đi ! (Dương lên tiếng làm tôi giật mình)

- Ô cê ô cê !Tôi ngủ đây (Nói xong tôi nhảy phóc lên giường và khò khò luôn)

• * *

..... Sáng hôm sau

- Oáp ! Ngủ ngon thật (Tôi vươn vai đón ngày mới....).....- Ôi ! giật cả mình! (Bỗng tôi giật mình khi thấy Dương đang ngồi ở sofa nhìn tôi chăm chăm)

- 20 phút nữa trả phòng... Chuẩn bị đi

- Ồ... Mà anh ra ngoài để tôi làm vệ sinh cá nhân , 10 phút thôi (Tôi ái ngại)

Dương ái ngại và đi ra ngoài

Sau 10 phút , tôi làm vệ sinh cá nhân xong , tôi bắt đầu sửa soạn hành lí

- Đi thôi ! (Bỗng Dương đi từ ngoài vào và nói)

- Hở !? Đi đâu ?? Tôi vẫn chưa sửa soạn đồ ...

Chưa kịp nói xong Dương kéo tay tôi đi luôn và thuộc hạ của Dương bắt đầu vào sắp xếp đồ

Dương và tôi đi ra xe

Tôi im lặng và không dám hỏi rằng sẽ đi đâu

.....

Dương đèo tôi đi xung quanh ngắm cảnh ở Canada . Tối há hốc mồm , mắt tròn xoe nhìn quang cảnh như thiên đường ở nơi đây

Sau đó,..... Chúng tôi dừng lại ở khu vui chơi

- Muốn chơi không ? (Dương hỏi tôi 1 cách ân cần)

- Muốn ! Muốn ! (Tôi gật đầu lia lịa ,... Nhìn người ta chơi mấy trò mạo hiểm khóc thét mà vui vui ^^)

Rồi chúng tôi đi gửi xe và tiến thẳng vào khu vui chơi

Chúng tôi đi đến đâu là tất cả mọi ánh mắt đều hướng thẳng vào chúng tôi . Thực ra là nhìn cậu ta chứ nhìn gì tôi. Chuyện Cậu ta nổi tiếng Thế giới , Nhà sở hữu tập đoàn lớn , thân hình chuẩn còn đẹp trai thì ai chẳng biết... Tôi sợ phải đi cùng với hai anh em nhà cậu ta ..

- Chơi trò kia đi ! Thảm bay đấy ! (Tôi thốt lên và chỉ tay vào cái trò mà ai cũng tái mét mặt khi chơi)

- Không ! (Dương nói)

- Giờ cơ ?? !! Sao lại không ??!! Đi mà.... Chơi đi mà !!!!.....

- Biết bao nhiêu tiền 1 vé không ? (Dương nhìn tôi)

- Bao nhiêu !

- 300.000 tiền Việt Nam

- Hả???? Có nhất thiết phải đắt thế không!! Huhu.... Thôi vậy... hic hic...Chúng ta chơi trò khác.... (Tôi thở dài)

Dương không nói gì... và chúng tôi đi tiếp

(^{} Chú thích : Dương không phải là tiếc tiền cho Nhật Linh chơi mà Dương không muốn cho Nhật Linh chơi trò chơi mạo hiểm *)

- Nhà ma ! Vào nhà ma đi ! (Tôi hướng ánh mắt long lanh cầu xin Dương)

- Không ! (Dương vẫn không – hẳn ta làm tôi bắt đầu thấy ghét hẳn rồi đấy.... Grừ)

- Đi mà.... Đi mà..... Dương đáng yêu (Tôi nắm lấy cổ tay Dương , đi sát vào người Dương và nài nỉ)

- ĐI ! (Dương lạnh lùng)

- há há ! Thẫn kiu ^^ (Tôi vội kéo tay Dương đến chỗ nhà ma)

-..... (Dương không nói gì)

- Hả??????? 100.000 200.000.....300.000.....400.000.. !400.000 nghìn tiền Việt Nam . Soa mà đắt thế ! Dương à ! (Tôi chớp chớp mắt nhìn Dương)

- Vào đi ! (Dương cười thầm trong bụng)

- Cảm ơn ! * chụt* (Tôi hôn Dương vào má mà không suy nghĩ gì... Trời ơi.... Hôn sau mới chợt nhận ra , mặt tôi đỏ bừng... Mặt Dương cũng thoáng đỏ)

Sau đó tôi kéo tay Dương thật nhanh vào trong

- AAAAAAAAAAAAAA! MAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ! Á Á Á Á Á (Tôi không sợ mấy thứ nhảm nhí này đâu nhưng vẫn cứ hét lên cho có phong trào ^^)

(Tác giả : @_@ Ôi trời !)

106. Chương 101

- Ra ngoài đi ! (Dương nhăn mặt kéo tay tôi)

- Không không không không ! Tôi trả vờ hét mà ! Vui mà ! Hí hí (@_@)

- Hét lần nữa – ra ngoài (Dương lườm tôi)

- Ôke ! Oke ! (tôi gật đầu lia lịa)

- (Dương không nói và chugs tôi lặng lẽ đi trong tiếng la inh ỏi của mọi người)

Tôi không dám hét , cứ im như hến..... Vừa đi vừa nghe thấy mọi người xung quanh hét mà cảm thấy ghen tị (Tác giả : @@)

- A ! Ay za . Hình như tôi bị trật chân rồi (Đang đi tự nhiên chân tôi trật 1 cái)

- Có sao không ? (Dương ngồi xuống , nhắc chân tôi lên , ân cần hỏi , lúc ý tôi ngồi phệt xuống đất vì đau quá)

- Đau đau đau ! Đauuu ! huhuhuhu (Tôi khóc lóc như 1 đứa trẻ con)

- CẦM! (Dương gần giọng)

- Hức! Đau mà ! (Tôi nín không dám khóc)

- Để im ! Từ từ !

- AAAAAAAAAAAAA (Dương nhấn mạnh vào chân tôi , chỗ bị trật khớp , phát ra tiếng cạch của xẹpng.... Dương đã nắn khớp cho tôi)

Xong Dưng luồn tay qua người và bế tôi lên.... Tôi vừa đau vừa ngượng

- Công đi !.... (Bé như thế này tôi không thể nào thở nổi ... Thật là khó chịu)

- Công ?!!!!

Nói đoạn Dương thả tôi xuống và.... Công tôi

- Cảm ơn ! (Tôi nói nhỏ)

- (Dương vẫn đi và không nói gì)

Ra đến ngoaif , Dương đặt tôi xuống 1 chiếc ghế đá

- Ổ yên đây . Đi lấy xe
 - Đi về à (Tôi tụt hứng)
 - Đi đến 1 nơi (Dương nhìn tôi)
 - Đi đâu??? Ơc ơc ơc (OMG ! Bụng tôi kêu ! Tại sao nó lại kêu vào lúc này cơ chứ)
 - Đi ăn đã ! (Dương tối mặt)
 - Ờ ờ ờ ! (Tôi gật đầu lia lịa)
 (Tác giả : Vì đoạn này dài dòng nên tác giả đã cắt bớt đi)

Và chúng tôi đã đánh chén xong , cái dạ dày cũng mãn nguyện rồi

- Đi thôi ! (Dương bế tôi lên)
 - Ối ối ! (Tôi chơi với)
 - IM !

- (Im luôn)

Dương bế tôi ra xe

- Bây giờ.... Đi đâu vậy ?
 - Im lặng đi (Dương làm tôi càng tò mò)
 - Ờ ! (tôi phụng phịu)

Nhìn Dương bây giờ trông rất căng thẳng , tôi nhìn ra được điều đó khi mà Dương cứ lạnh lùng lái xe , Chắc hẳn Dương đang suy nghĩ 1 điều gì đó khó khăn lắm.... Nhưng mà sao ccaauj ta lại đẹp trai thế nhỉ ?

- Nhìn đủ chưa (Dương bỗng nhiên lên tiếng làm tôi giật thót tim)

Vì ngại quá nên tôi quay phắtddaauf sang chỗ khác , mặt đỏ bừng...

Dương nhìn tôi mà cười thầm

Kít!

- Đến rồi !

Chiếc xe dừng lại

Tôi mở cửa và bước ra.....

107. Chương 102

Trước mặt tôi là một bãi biển bao la..... bãi biển này không có một bóng người.... bờ biển xa xa là những bện đá, rặng đá cao.....sóng biển ập vào những bện đá đó tạo nên một hình ảnh thật đẹp.

Không kìm lại nổi sức cuốn hút của biển, tôi quăng dép và phi ngay ra bãi biển, đứng trên bờ nghịch nước tung tóe, tôi cười và hét lên thật to. Đường như trong không gian bây giờ chỉ có mình tôi....

Tôi nhìn ra ô tô, Dương đang đứng đó và mỉm cười.

- Lại đây lại đây lại đây! (tôi gọi Dương 1 cách nhăng nhít)

Dương từ từ đi đến chỗ tôi....

- AHahahahaha! (tôi lấy tay té nước ướt sũng người Dương)

- Tiếp đi! (Dương nói 1 cách thách thức)

.... Té....té....té..... Tôi càng té nhiều hơn....

.....từ từ, Dương cởi giày ra.... Sau đó từ từ cởi áo vest ra.... Cởi áo sơ mi bên trong ra... Trời đất ơi... còn lại bộ ngực trần... Tôi trợn tròn mắt, há hốc mồm, đứng im như tượng khi thấy Dương từ từ cởi..... quần....

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! CẬU ĐỊNH LÀM J????? Đừng đừng đừng! (tôi bịt chặt mắt và quay đi không dám ngoảnh mặt lại)

.....

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! (tôi hét ầm hết cả bãi biển lên khi Dương vòng tay qua người tôi và bế tôi lên..... tôi quấy tung tóe khi chạm vào da thịt của Dương huhuhuhu...

- IM! (Dương nói 1 cách bình thường)

-(tôi im luôn, trời đất ơi, mình trở nên yếu đuối từ bao giờ...huhuhuhu)

- Còn chống đối- em sẽ chết với ta (Dương vút tôi xuống và nói)

- Này này này.... À không ... (Định cãi lại thì thấy Dương đang trong tư thế “sẵn sàng” xử lí tôi, tôi không dám nhoe nhoe luôn)

.....

.....

Tôi và Dương đứng ở men bờ biển (Nước đến mắt cá chân).... tôi nhìn Dương, Dương nhìn tôi.....

Từ từ, Dương vòng bàn tay giữ đầu tôi, sau đó nhìn tôi, rồi nhắm mắt một cách yên bình..... Môi từ từ chạm vào môi tôi... Dành cho tôi một nụ hôn..... Tim tôi đập nhanh, nhanh nhanh nhanh nhanh bất chấp nhịp điệu..... Người tôi không động đậy nổi.....

Dương từ từ ngẩng mặt lên, sau đó nhìn tôi... Dương nắm lấy tay tôi và dẫn lên bờ...

Tôi không dám nhìn Dương mà nhắm chặt mắt lại... Tôi đi theo bàn tay của Dương..... Hiện tại Dương chỉ mặc một cái quần đùi, để ra bộ ngực săn chắc, trông rất là gợi cảm))) >< @@=“=“ không=“ khác=“ gì=“ thái=“ mình....=“ mà=“ sao=“ lại=“ nghĩ=“ về=“ thái=“ mình=“ nhĩ???=“ không=“ được=“ không=“ được....=“ nhưng=“ mà=“ sang=“ nay=“ có=“ phải=“ mình=“ làm=“ hơi=“ quá=“ không???=“ hix=“ hix=“ hix=“ hix....=“ mình=“ còn=“ sợ=“ thái=“ mình=“ hơn=“ cả=“ dương=“ cơ...=“ anh=“ ta=“ quá=“ là=“ đáng=“ sợ..=“>

- Mở mắt ra! (Dương ra lệnh..)

- Không không không không không..... (Tôi nhắm tịt mắt, lắc đầu quây quây)

- Nói lại! (Dương gằn giọng)

- À không không! (Tôi mở mắt ra luôn @@ Trời đất ơi sao mình lại bị ám ảnh nặng nề bởi 2 anh em nhà này chứ???)

Dương từ từ móc trong túi áo ra một hộp nhỏ nhỏ..... rồi từ từ mở nó ra,... là một chiếc dây chuyền vàng trắng mặt kim cương.... OMG ... Đẹp quá...

- Làm người yêu ta đi! (Dương nhìn tôi và nói.... Eo ôi... tỏ tình thế này á??? Cứng nhắc như thế này hỏi con nào nó đổ)))) ặc ặc)

Tôi rơm rơm nhìn Dương.....

- Gì cơ???? (Tôi như không tin vào tai mình.. mình nghe nhầm à???)

- Ta yêu em! (Dương nhìn tôi và nói một cách chân thành)

- (Tôi tròn mắt nhìn Dương, không nói nổi câu nào)

- ,..... (Dương im lặng chờ đợi câu trả lời từ tôi)

- Tôi.... Tôi....tôi..... (Tôi ấp úng không nói nổi)

- Dương cụp mắt xuống thể hiện sự buồn rầu)

- Cho.... Cho.... Cho tôi thời gian được không? (Mắt tôi đã bắt đầu rơm rớm... tôi cúi mặt xuống và nói)

-(Dương im lặng một lúc và nói) - Ngày này tháng sau... một trong hai chúng tôi sẽ phải rút lui, sẽ không còn quan hệ gì với tập đoàn này nữa..... một người sẽ ở lại tiếp quản tập đoàn... Quy định từ xưa buộc phải tuân theo..... Ta cần sự tar lời của em..... Không cần tập đoàn..... ta sẽ cùng em đi đến cuối con đường..... (Dương ôm chặt tôi và nói)

1 giọt! 2 giọt! 3 giọt.....Tôi khóc.....

.....

.....

.....

Dương từ từ đứng dậy mặc quần áo.... Sau đó cúi người xuống.... nhắc chân tôi lên và xem xét....

- Không sao rồi ! Đi thôi!

Sau đó Dương kéo tôi đứng dậy và ra xe....

- Về hả? (Tôi từ nãy như người mất hồn, bây giờ mới tỉnh @@ _

- Sửa sang! (Dương nói)

- Sửa sang???????? Là sao????

- (Dương không thèm trả lowif.... Xí..... cứ thông thả lái xe nữa chứ..... ghét quá....)

.....

* * * * *

108. Chương 103

Xe đỗ lại ở 1 tòa nhà to và rộng.... Đó là 1 tòa nhà để làm đẹp.... Tôi và Dương được các nhân viên ra tiếp đón rất lịch sự

Cả 1 thảm đỏ dài dẫn từ ngoài vào trong . Trông bên trong thật là lộng lẫy

Nhân viên thì hầu hết toàn người Mĩ ... Sau đó Dương nói gì gì đó với họ rồi sau đó tôi được họ dẫn sang 1 khu khác , Dương 1 khu khác

..... Xông hơi , spa , mát xa , Dưỡng toàn thân..... Đến làm tóc , trang điểm

Sau đó tôi được diện 1 bộ váy trắng tinh khiết dài đến gần đầu gối.... Nhân viên cười tươi và dẫn tôi đến 1 chiếc gương lớn..... Oh my god ! Trông tôi không khác gì 1 công chúa... nói cách khác là giống 1 tiểu thư sang trọng. Tôi không tin vào mắt mình nữa

- Very beautiful ! (Cô nhân viên cười tươi nói với tôi)

- Thank you ! (Tôi đỏ mặt)

- OH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! (Bỗng cả khu dưới ồ lên khi Dương xuất hiện...Với mái tóc cạo 2 bên nhuộm hơi vàng , chiếc mũi cao cộng thêm chiếc kính râm hàng hiệu,.... Nói chung là lác mắt)

Tôi há hốc mồm nhìn Dương . Dương nhìn tôi 1 cách hài lòng

- Đi thôi ! (Dương đi đến chỗ tôi và kéo tay tôi ra xe Chiếc Lamborghini trắng đã được Dương mua khi chưa sang đây . Hiện tại bây giờ Dương đang sở hữu 2 chiếc Lamborghini trắng , 1 chiếc Lexus trắng , 1 chiếc Mercedes.... Cậu còn là gián điệp của 1 công ty với thương hiệu xe nổi tiếng)

.....

.....

- Chúng ta đi đâu đây ? (Tôi hỏi)

- (Dương không thèm trả lời)

Xe kít lại ở 1 tòa nhà . À không 1 biệt thự lớn , có thể lớn đến siêu vĩ đại..... OMG

Tôi cả Dương xuống xe để cho bọn thuộc hạ cất xe đi

- Khoác tay vào ! (Dương dơ cánh tay ra trước mặt tôi)

- Hả...hả..... (Tôi ấp úng)

- Mau !

- Ủừ

Tôi khoác tay Dương đi vào

Vừa vào trong thì đến có hàng trăm ánh mắt hướng vào chúng tôi.... Ấc ặc

- Đừng sợ ! (Dương nói nhỏ)

Đây chính là 1 buổi tiệc : nguy nga , long lanh,.... Ở đây có cả người Việt Nam, người nước ngoài....

Tôi khoác tay Dương và đi theo cậu ta đến 1 góc đông người

Thái Minh ???!! Tôi và Dương đi qua mặt Thái Minh . Thái Minh cũng có ở đây sao ?? Thái Minh chỉ nhìn lướt qua tôi bằng ánh mắt lạnh nhạt , không quen biết Tôi bắt đầu cảm thấy mình quá đáng khi đối xử với Thái Minh..... Tôi chạnh lòng

- Chào bác ! (Dương cúi đầu chào đôi vợ chồng chạc tuổi)

- Ô ! Dương hả ? Chào cháu ! (Bác trai kia cười tươi và bắt tay với Dương)

Tôi không nói gì chỉ cúi đầu và mỉm cười

- Đây là.....

- Bạn cháu(Dương cười..... OMG Thực ra là tôi chưa bao giờ được nhìn thấy Dương cười để lộ hai hàm răng trắng và đều tăm tắp . Tim tôi bắt đầu lạc nhịp)

- Bạn gái cháu hả ?? Hahaha..... Cậu chủ tập đoàn SL mang tiếng lạnh lùng như đá , cô nào mà có thể làm cậu ta thành như vậy chắc là cao siêu lắm (Bác trai kia cười lớn)

Dương không nói gì chỉ mỉm cười

Hình như Dương đã dần nguôi đi sự lạnh băng

- Mà cháu là tiểu thư tập đoàn nào vậy ? (Bác gái kia lên tiếng hỏi)

- Dạ.... Dạ cháu... (Tôi không biết phải trả lời như thế nào)

- Cha cô ấy là 1 thương gia...Cô ấy cũng là bạn thân của Mery hồi ở Việt Nam (Dương trả lời thay tôi)

-Ồ vậy sao ?

- Thôi chúng cháu ra đây kia !

- Chào hai bác ! (Tôi cúi đầu lễ phép)

Dương dẫn tôi ra chỗ khác

- Bạn thân sao ? Mery là ai thế !

- Hôm nay là sinh nhật của Mery

- Mery nào ? (Tôi nhăn mặt)

- (Dương không nói gì , tôi giận , tôi giật tay tôi ra khỏi tay Dương)

- A! Sao thế này ! (Tôi đang đứng ngó nghiêng thì bỗng ó 1 cô gái ngã vào người tôi và làm đổ rượu lên chiếc váy trắng tinh của tôi)

- Ô xin lỗi Không cố ý nhé ! (Cô gái đó nhếch mép xong rồi nói)

Ồ quả này là cố ý thật rồi... Sao lại thế này chứ . Vì tên Dương đó sao ?

Nói xong cô gái đó đi luôn , không ngoảnh mặt lại , đều vô cùng

- Chết rồi ??? Làm sao bây giờ??? Huhuhu (Nói xong tôi chạy đi tìm nhà vệ sinh)

Kia rồi ! Tôi đi vào trong.... Oa ! Nhà vệ sinh gì mà đẹp thế này . Tôi nhanh chân chạy vào trong nhưng mới đến cửa thì tôi dừng lại

- Huhuhuhuhuhu ! Em xin anh.... Anh tha cho em ... Em đã bị người đó làm gia đình phá sản rồi... Bây giờ anh tha cho em...huhuhuhu . Em không muốn ra ngoài đường ở đâu . lần sau em sẽ không giám thế nữa..... huhuhuhuhuhu (Tiếng gào khóc này quen quá... Cửa của..... người con gái đó sao ??? Thôi mình ra ngoài đợi vậy)

Tôi không muốn dây dưa với cô ta lên mò ra ngoài hành lang

109. Chương 104

(* Chú thích : Nửa tiếng trước.....

- Xí... Hahaha ! Con nhỏ đáng chết . Dám dành anh Dương của tao..... Mà chán sống rồi.....Tiểu thư gì chứ.. Xí! Cũng chỉ là 1 con vịt xấu xí đội lốt thiên nga mà thôi..... (Cái con nhỏ mà đã cố ý đổ rượu vào Nhật Linh cười lớn sau khi đi ra ngoài hành lang)

- Rắn độc ! (Bỗng có 1 tiếng gầm giọng đáng sợ vang lên đằng sau con nhỏ)

Con nhỏ kia giật mình quay đầu lại

- Thái..... Thái..... Anh Thái Minh (Con nhỏ mắt bỗng bừng sáng lên khi được đứng gần “hoàng tử”)

- BOB – tập đoàn sản xuất nước hoa đứng thứ 2 thế giới chỉ sau tập đoàn SL (SL là tập đoàn sản xuất toàn diện về mọi mặt lớn nhất thế giới)... Cô có tin tập đoàn nhà cô ngay ngày mai sẽ phá sản không ? (Thái Minh nhếch mép)

- Cái gì ? Anh nghĩ anh là ai cơ chứ ? Anh dựa vào đâu ? Con nhỏ kia vênh mặt lên quát)

- Phá sản – ngay ngày mai – còn : nếu động vào người on gái đó 1 lần nữa thì không phải chỉ phá sản đâu , gia đình cô , cả dòng tộc cô ra đường làm ăn xin ! (Thái Minh lạnh lùng nói)

Nói xong Thái Minh đi luôn , con nhỏ kia chưa kịp nói gì

Cơ thể nhỏ chao đảo , đứng không vững . Con nhỏ không khóc nổi

Bỗng con nhỏ nhận được điện thoại từ bố mẹ rằng gia đình mình bị phá sản.... Con nhỏ mặt cắt không còn 1 giọt máu , mặt nhỏ trắng bệch , nhỏ vội vàng chạy vào nhà vệ sinh

Vừa đến cửa WC thì gặp Dương nhìn mình với ánh mắt kinh khủng

Dương chưa kịp nói gì thì con nhỏ kéo cậu ta vào trong , van khóc thảm thiết , cầu xin thảm thiết..

Và đúng lúc đó Nhật Linh định đi vào nhưng nán lại khi nghe thấy tiếng con nhỏ kia..... * Hết chú thích)

• * * *

Khi ra ngoài hành lang

Tôi và Thái Minh chạm mặt nhau

Thái Minh nhìn tôi lạnh lùng

Tôi biết Thái Minh vẫn còn đang rất giận mình nên tôi im lặng..... Tôi đi qua mặt

Thái Minh nắm lấy cổ tay tôi , giữ tôi lại , sau đó kéo vào ôm tôi

- Xin em đừng..... đừng bỏ rơi ta lúc này !

- Làm ơn..... làm ơn bỏ ra (Tôi mệt mỏi nói)

- Không !

Tôi đẩy người Thái Minh ra và quay người bước đi

Chưa kịp đi thì Thái Minh lại kéo lại và đặt lên môi tôi 1 nụ hôn.... 1 giọt..... 2 giọt..... 3 giọt.....
Khóe mắt tôi trực tuôn.....

- Tại sao lại né tránh ta ? (Thái Minh nhìn tôi và nói)

- (Tôi không nói gì , nước mắt vẫn tuôn trào)

- Ta yêu em ! (Thái Minh nhìn tôi – chân thành)

- Đừng...đừng..... đừng làm vậy.....

Thái Minh từ từ quỳ xuống , tay móc trong túi ra 1 chiếc hộp nhỏ.... Mơ ra..... Đó là 1 chiếc nhẫn lấp lánh rất đẹp

- Đừng từ chối ta ! (Thái Minh nhìn tôi)

- Tôi..... tôi..... hức hức

Tôi lững thững đi đến chỗ Thái Minh , cầm chiếc nhẫn lên.....

- Tôi.....

- DỪNG LẠI ! (Bỗng có 1 tiếng quát lớn)

Quay đầu ra , thằng Hải sao ? Sao nó lại có mặt ở đây????

- Không được đồng ý ! Anh ta là kẻ thù đã giết cha mẹ của chúng ta ! (Thằng Hải nhìn Thái Minh bằng ánh mắt hình viên đạn)

- Cái gì ???! (Tôi và Thái Minh đồng thanh)

- 15 năm trước..... nhớ chứ ?! Vụ hỏa hoạn ở ngôi biệt thự chính anh đã cướp đo mạng sống của ba mẹ tôi. Nếu không có chú thím thì chúng tôi không biết như thế nào rồi (Thằng hải gằn giọng lườm Thái Minh)

- Gì vậy !? Hải ! Mi đang nói cái gì vậy ta nghe không hiểu ? (Tôi tròn mắt)

- Cha mẹ của chúng ta..... đã mất mạng vào 15 năm trước rồi..... Bằng cho chơi ngu ngốc của Hoàng Thái Minh và..... (nói đến đây , thằng Hải nhếch mép ngó ra đằng sau tôi)

Tôi quay đầu lại..... Là Lyn..... Lyn cũng có mặt ở đây sao ?

- Sự thật đó sao ??? Đúng vậy..... Hoàng Thái Minh và tôi..... Thực sự là không cố ý mà..... Lúc đó.... Tôi và Thái Minh đang ở trong phòng , bỗng nhiên phòng bùng cháy . Chúng tôi không biết lí do , chúng tôi cũng suýt chết mà. Tại sao lại đối tại cho chúng tôi (Lyn nước mắt tuôn trào , mắt đỏ hoe , vừa lắc đầu vừa nói)

- [illegible]

110. Chương 105

Chap 105 :

Dương khom người sau đó lai đứng lên

- Tại sao ? Tại sao các người lại làm thế ? Các người có biết các người đã tàn nhẫn với tôi lắm không ? 3 năm trước..... Các người làm tôi thảm hại chưa đủ sao ? Tôi đã phải trải qua biết bao đau khổ , tôi đã nghĩ rằng mình từ bỏ cuộc sống này.... Nhưng tôi đã cố gắng quên đi , quên đi tất cả , thay đổi toàn bộ rồi Tại sao ????? (Tôi gào khóc)

Tất cả mọi người thì im lặng , chỉ có tiếng gào thét của tôi

- Hương à ! (Bỗng con Phương từ đâu chạy đến ôm tôi)
 - Phương à huhuhuhuhu.... Tao muốn về nhà.... Huhuhu..... Đưa tao về đi..... Tất cả đều lừa dối tao.....
 - Nín đi ! Tao ở đây ! (Con Phương ôm chặt lấy tôi , an ủi còn tôi thì ngồi khóc tu tu)

Sau đó Phương dắt tôi ra khỏi tòa biệt thự này !

- Mai..... tao sẽ về Anh (Tôi thút thít)
- Bây giờ về khách sạn chờ tao rồi moi chuyên tính sau

Chúng tôi bắt taxi về khahs san con Phương thuê

Về phòng , tôi nằm vật ra giường

- Hành lí tao để ở nhà Dương rồi... Cho tao mượn bộ đồ ngủ (Tôi lơ đãng)
- Rồi rồi !

Sau đó tôi tắm rửa , tẩy trang,.....v.....v

Sắp xếp mọi thứ xong xuôi , tôi lê thân lên giường 1 cách mệt nhọc.... Tôi va Phương nằm với nhau , vừa nằm vừa nói chuyện

- Tại sao mày lại ở đây ?
- Tao về Việt Nam , tình cờ gặp Lyn . Được nó mời....
- Lyn???
- Phải ! Lyn chính là con gái của tập đoàn trang sức lớn nhất thế giới
- (Tôi im lặng)
- Mày phải xác định rõ tình cảm của mình đi . Yêu ai và chỉ thoảng rung động trước ai !?

- Tao..... tao..... (Tôi áp úng)

- Đối với Dương , điều lớn nhất cậu ta làm chính là cứu mày để rồi hại chính bản thân trở thành người thực vật !

Tôi rơm rớm

- Đối với Thái Minh..... Thực sự anh ấy đã bảo vệ mày rất nhiều..... mày cũng biết mà Không may anh ấy bị vướng vào tình cũ .. Nhưng lúc mày ra đi... anh ấy đã đến và níu kéo mày lại và rồi cũng trở thành người thực vật . Trong suốt 3 năm , khi anh ấy tỉnh lại , anh ấy đã tìm kiếm mày... Mày phải xác định rõ tình cảm của mày... Mày k thể bỏ mặc giữa chừng được... nếu thế thì bao nhiêu năm qua mày việc gì phải tranh giành Thái Minh với Lyn.... (Con Phương nói to như đang mắng)

1 giọt,2 giọt, 3 giọt.....

- Cảm ơn mày ! (Tôi thút thít)

- (Con Phương không nói gì)

- Tao đã quyết rồi Dù có chọn ai đi chẳng nữa thì cũng sẽ có 1 người đau khổ, tổn thương

- Thế chọn cả 2 đi ! (Con Phương phán 1 câu xanh rờn làm tôi thót tim)

- Cả 2????? Được không ? (Tôi hỏi)

- Hahahahahaha..... Không được ! (Phương trả lời)

.....

.....

... sáng hôm sau

Tôi chuẩn bị vali cùng con Phương còn vali của tôi thì Phương sẽ giải quyết sau . Tôi đã nhắn tin cho Dương và Thái Minh là về trước.... Sau h học tại Anh chúng tôi sẽ gặp nhau ở cánh đồng hoa Oải Hương gần trường mà tôi phát hiện được . Tôi đã quyết định rồi

**

Luân đôn – Anh

-Oáp ! Buồn ngủ quá ! (tôi ngáp lớn)

H Hương à ! Nhâm Nhật Linh à ! Mai gặp lại nhé !

111. Chương 106

Chap 106 :

- Ờ ! Mà cứ gọi tao là Hương đi . Hương , jenny , Nhật Linh Lắm tên – mệt người ... Gọi Hương đi ! !

- Ôki !haha....

.....

... Sáng hôm sau.....

Tôi đến trường... Vừa đi vào cổng trường , mọi ánh mắt đều hướng vào tôi

- Con nhỏ này nghỉ học ở nhà lấy chồng à mà nghỉ nửa tháng rồi đấy..... Nghe nói là nó đi cùng với anh Thái Minh và anh Dương đấy.....bla... bla....

Tôi không nói gì chỉ lặng lẽ đi vào lớp

- Loa loa loa loa ! Mời em Jenny Willyam vào văn phòng (Tiếng oa vang lên làm giật thót hết cả tim)

Ai cũng nhìn tôi với ánh mắt không bình thường , khinh bỉ ! Những người còn lại thì cho rằng tôi là học sinh cá biệt

Tôi lặng lẽ đi vào văn phòng

- Cô là Jenny William hả ? (Ông thầy mặt mày bặm trợn hỏi tôi)

- Vâng thưa thầy ! (Tôi cúi đầu lễ phép)

- Cô làm gì mà nửa tháng nay không đến trường ? Nghỉ thì cũng vừa vừa phải phải thôi chứ ? Cô có biết rằng cô đã bị mất đi bao nhiêu kiến thức không hả ????? (Ông hiệu trưởng đập tay xuống bàn quát lớn)

Tôi run không dám nói 1 câu gì

- Ông là cái gì ? (Bông Thái Minh nói từ ngoài cửa vọng vào)

- Thiếu.... Thiếu gia

- Từ chức đi ! (Thái Minh lạnh lùng phán)

Sau đó kéo tay tôi đi luôn ! Để lại ông hiệu trưởng sững sờ trong phòng

- Lỗi của tôi mà ! Đừng để hiệu trưởng từ chức

- Gọi “anh” đi !

- Hở??!!!!

- Gọi (Thái Minh nhấn mạnh)

- Anh..... anh.... Ý anh là tôi gọi anh bằng anh á !

- Xưng em ! (Thái Minh lườm tôi)

- (Tôi đỏ mặt , câm luôn)

Trên gương mặt thanh thoát của thái minh xuất hiện 1 nụ cười rồi sau đó lại trở lại như ban đầu

- BỎ – TAY – RA! (Bổng Dương xuất hiện)

- Nếu tao không bỏ thì sao ? (Thái Minh nhếch mép)

Reng ! Reng ! Reng !

Tiếng chuông vào lớp vang lên cắt đứt cuộc ẩu đả

- Vào lớp rồi vào lớp rồi ! 2 người cứ ở đây đấm đá nhé ! (Tôi giật tay ra khỏi Thái Minh nhanh chóng chạy vô lớp)

- ĐỨNG LẠI ! (2 ng đồng thanh)

- Byeeeeee

Cả buổi học diễn ra suôn sẻ

Reng !!!!!

Vừa kết thúc buổi học , tôi phi ngay ra cổng trường để đợi con phương , bắt nó “” xe ôm tôi đến chỗ hẹn

- Cố lên nhé bấy bì ! (Con Phương đập vào lưng tôi 1 cái rõ đau)

- Mày yên tâm đi ! lần này tao k để ai đấu đá nữa đâu (Tôi gườm nó)

- Hahaha ! Tao tin mày sẽ có 1 lựa chọn thật trí lí !

- Ủ.....

112. Chương 107

Chap 107: chap cuối Biểu tượng cảm xúc heart

..... Sau đó tôi đợi ở cánh đồng hoa oải hương

Năm phút sau, tôi thấy Thái Minh đi đến và dẫn theo một người bị thương khắp người, lê người đi theo Thái Minh đến chỗ tôi

- Nói đi! (Thái Minh gằn giọng)

- Là tôi! Chính tôi 15 năm trước đã gây ra vụ cháy ở khu biệt thự đó.....nhưng tôi được lệnh từ phía tập đoàn HK.....xin tha mạng cho tôi, tha mạng cho tôi. Chính tôi là người dẫn dắt cậu Thái Minh và cô Huệ gây ra vụ cháy bằng âm mưu của tập đoàn HK..... huhuhuhuhu ... xin tha mạng cho tôi, tha mạng cho tôi .. huhuhuh (Người đàn ông đó trung trung tuổi , mặt mũi, chân tay bị đánh, máu me đầy người , người đàn ông đó quỳ xuống trước mặt tôi và van xin , khóc lóc khẩn thiết.)

Đến bây giờ tôi mới biết Thái Minh bị oan. Tôi không nói lên lời, mắt rơm rớm.....

- TẠI SAO? Chỉ xin lỗi thôi, hàng chục mạng người chết có thể tha thứ sao? Dừng xin tôi bất cứ điều gì... tôi không có quyền tha lỗi. Mạng đền mạng thôi (nói xong tôi buông thong người).....

Sau đó, người của Thái Minh từ đâu đi tới, sau đó bắn chết tên đó ngay tại chỗ.

Chứng kiến cái chết của kẻ thù xong, tôi ngất luôn. Thế là tôi được Thái Minh đưa về. tôi lỡ mất buổi hẹn này.

.....

- Tỉnh dậy....

Tôi nhận ra ngay mình đang ở nhà Thái Minh. Nó quá quen thuộc rồi... Nhưng mà... tôi đang ở Việt nam sao????

Tôi sững sốt bật dậy...

Tôi thấy Thái Minh đang ngồi ở ghế sofa.....

- Tôi đang ở Việt nam sao?? (Tôi cố ý nói to để đánh thức Thái Minh dậy)

- Đúng vậy!! (Thái Minh vừa nhắm mắt vừa nói)

- CÁI GÌ???? Tại sao????

- Hôm nay... là sinh nhật ta..... (Thái Minh nói nhỏ, mặt toát lên nỗi buồn)

- (Tôi im lặng)

- Hãy dành 1 ngày của e cho ta được ko??? (Thái Minh mở mắt, nhìn hướng vô định)

- (Tôi im lặng một lúc, không nói gì... gật đầu một cái nhẹ nhàng)

- (Thái Minh không nói gì, ánh mắt sang lên, toát lên vẻ vui mừng, hạnh phúc)

- Xin lỗi... vì đã nghĩ anh gây ra cái chết của ba mẹ tôi và cảm ơn anh đã không bỏ cuộc để tìm ra hung thủ...

- (Thái Minh không nói gì)

.....

* * * * *

Đã gần 5 năm tôi rời xa quê hương , tôi một mình đi dạo trên con đường quen thuộc năm nào... Những dãy nhà cao tầng mọc lên san sát nhau , đổi mới không nhiều lắm

Tâm trí tôi lại quay cuồng nhớ lại những chuyện 5 năm trước..... Tôi đã cố quên nhưng khi quay trở về đây... kí ức nó lại ùa về..... chân tay tôi bỗng run lẩy bẩy , không hiểu sao, dù mọi chuyện đã qua, mọi thứ trở lại ban đầu rồi nhưng mỗi khi kí ức ùa về tâm trí tôi lại rối loạn, cơ thể lại bị “ SỐC”.....

Tôi cố trấn tĩnh lại.... tựa người vào tường, hơi thở gấp gấp, tôi cảm thấy khó thở..... trấn tĩnh một lúc, tôi bắt đầu thở đều... thở một cách mệt mỏi..... sau khoảng 10 phút, tôi mới trở lại được bình thường

KIIIIITTTTTT!!!! (Chiếc lexus trắng dừng trước mặt tôi và Dương bước ra.....)

Dương đứng trước mặt tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi....

- Sao.... Sao cậu lại ở đây.....????

Dương không nói gì, đi đến chỗ tôi, nắm lấy tay tôi, chuẩn bị kéo đi..... trước khi kéo đi Dương có thì thầm vào tai tôi : “ hãy dành 1 ngày của e cho tôi... hôm nay là một ngày đặc biệt...” Chưa nói xong thì

- BỎ - TAY – RA (Thái Minh từ đâu xuất hiện và gần giọng một cách ghê rợn)

- Tại sao tao phải bỏ??? (Dương nhếch mép)

- Hôm nay – nhỏ là của tao..

- Của mày??? Nghĩ gì ??? (Dương nhếch mép)

- Chưa phải của tao... nhưng cũng chưa phải của mày ?? (Thái Minh nhếch mép một cách đắc thắng)

- Vậy thì... chiến đấu như 2 thằng đàn ông đi....

Tay tôi từ từ được nói lỏng ... Thái Minh và Dương từ từ rút súng ra.....

- DỪNG LẠI ĐIIIIIIIIII !!!!! (Tôi hét)

Thái Minh và Dương không nói gì... tay vẫn lăm lăm chĩa súng vào nhau....

- Dừng hết lại... tôi phải chịu đựng như thế này chưa đủ sao???? Câu trả lời của tôi là : TÔI KHÔNG CHỌN AI Nếu 2 người vẫn tiếp tục như thế này . hãy để tôi yên!!!! (Tôi giận dữ quay người bước đi)

Dương và Thái Minh thu súng lại.... lên xe và phóng như bay.... Lexus trắng và BMW đen phóng như bay trên con đường vắng,, như đầu trường sinh tử.... 2 người đua xe ... cảnh tượng thật kinh khủng.

Tôi bấm điện thoại cho con Phương...

- Alo ! Phương ak?? Tao đang ở Việt Nam.... Mày chuyển tiền sang đây cho tao về bên đấy đi...

- Há?? Mày cũng ở việt Nam á? Tao cũng vừa về Việt Nam ... sao... sao mày lại quay trở về Việt Nam????

- Thái Minh đưa tao về..... bây giờ trong người tao chả có đồng nào cả, mày cho tao vay tiền đi... thẻ ATM tao còn chả mang.....

- Ồ... mày đang ở đâu. Tao đến ngay,.....

- Đường X, phố X..... blab la.....

.....

.....

* * * * *

- Hôm nay là sinh nhật của Thái Minh..... tao đã hứa là dành một ngày của mình cho anh ta.. tao ko biết phải làm gì cho anh ta nữa..... (tôi cúi đầu)

- Hôm nay ... không phải là sinh nhật của riêng Thái Minh.... Hôm nay là sinh nhật của cả Dương nữa (con phương nhìn tôi)

Mắt tôi tròn vo nhìn Phương.... “ hãy dành 1 ngày của e cho tôi... hôm nay là một ngày đặc biệt...” ,... hôm nay.. là sinh nhật của Dương nữa... mắt tôi mờ dần....

- Tại sao lại như thế chứ?? Cũng ngày sao???

- .. Cùng ngày – cùng năm (Con Phương nhìn tôi)

- CÁI GÌ??? MÀY NÓI GÌ CỜ?? ẶC ẶC... (Tôi mắt tròn xoe)

- Xin lỗi vì đã giấu mày..... Nhưng mà chuyện này không được phép nói ra,, ít người biết ... Thái Minh và Dương là anh em sinh đôi... đây là một bí mật!!! Tuy sinh đôi nhưng diện mạo họ không giống nhau.... Tính cách thì anh em họ giống nhau hoàn toàn.... Lạnh lùng , kiên định, máu lạnh, đứng đắn, Do cái luật lệ của tập đoàn , anh em họ sinh ra đã là kẻ thù của nhau.. họ được huấn luyện để trở thành người đứng đầu cả một tập đoàn lớn nhất nhì thế giới... đây không phải là một điều dễ dàng... một người ra đi và một người sẽ ở lại..... Thái Minh sinh ra trước và là anh nhưng tập đoàn không phải người con trai cả mới được thừa kế mà là do sự phân định giữa hai người chiến đấu với nhau.... Dương là em nên Dương đi học sau TM một lớp (sự căm thù Dương không muốn học cùng lớp hay cùng khối với Thái Minh) (Phương nói đến đây.. mắt tôi rơm rớm)

- Tao chót yêu 2 người con trai cùng lúc, tao phải làm sao... cái sai lầm của tao là yêu 2 người anh em sinh đôi.... Huhuhuhuhuhu ... tao phải làm sao... (Tôi khóc nức nở)

- Hãy làm theo trái tim mày.... Đừng để ai phải thất vọng..... cố lên!!! Tao tin mày làm được.... !! (Con Phương vỗ mạnh vào lưng tôi như truyền cho tôi sức mạnh.)

Tôi lau nước mắt, tôi ôm chầm lấy Phương....

- Cảm ơn mày.....

Nói xong, tôi đi taxi đến cánh đồng hoa Oải Hương năm nào, tôi điện thoại cho Thái Minh và Dương đến

Khi Thái Minh và Dương đến, tôi nói :

- Tôi đã có một lựa chọn ...

-(Thái Minh và Dương im lặng)

Tôi từ từ đi đến chỗ Thái Minh và Dương... nắm lấy tay của Thái Minh và Dương thật chặt, thật thật chặt mỉm cười ..

- Em sẽ không bỏ ai Biểu tượng cảm xúc heart

- the end –

Có ai muốn có ngoại truyện ko Biểu tượng cảm xúc heart

113. Chương 108

Chap the end

.

.... 3 năm sau....

- Rất vui khi tất cả mọi người đã có mặt trong đám cưới của chúng tôi.. Tôi rất cảm ơn mọi người. Cảm ơn rất nhiều .. (Tôi xúc động đứng trên bậc khải,nói lớn)

.....

- Nào! Mọi người hãy chúc mừng cho lễ cưới của cặp đôi Nhật Linh - Dương và Huệ- Thái Minh . HAPPY WEDDING!!!

Rào rào rào rào (tiếng vỗ tay rào rào vang lên)

Gương mặt ai cũng vui tươi, hớn hởi, chúc phúc cho 2 cặp đôi đứng trên bục

- chị... (tôi giật mình khi thằng Hải gọi tôi là chị..)

- thằng em trai tôi lớn thật rồi... (tôi vỗ mạnh vào vai thằng hải khiến nó kêu lên 1 tiếng..)

- chúc chị hạnh phúc nhé... mặc dù em thích anh Thái Minh hơn . (thằng Hải thản nhiên nói) .. - AAAAA
... (tôi đập mạnh vào chân nó.

- mày cũng phải tìm được hạnh phúc đích thực nhé thằng em của chuy . ..

Sau đó... tôi nắm chặt lấy tay Dương, Thái Minh nắm chặt tay Lyn . Rồi chúng tôi chạy thật nhanh khỏi khách sạn, tôi vs Dương lên chiếc lamborghini trắng , Thái Minh vs Lyn lên chiếc lamborghini đen, chúng tôi đến cánh đồng hoa oải hương và vui đùa...

Chúng tôi làm đám cưới tại Việt Nam... tất cả đều kết thúc 1 cách tốt đẹp và mãn nguyện

Chúng tôi có một kỳ nghỉ tuần trăng mật chung và thật hạnh phúc

Hai năm trước, tôi đã giúp Thái Minh tìm lại tình yêu của mình. Tôi đã tìm lyn và giúp 2 người họ trở lại với nhau. Ba năm trước, Lyn đã đính hôn và bị chồng sắp cưới lừa gạt, gia đình Lyn bị phá sản, Lyn đã bỏ nhà đi, tôi là người đã đi tìm Lyn. Tôi đã lựa chọn Dương, vì tôi không muốn bất kỳ những ai phải đau khổ. Tôi giúp Thái Minh với Lyn tìm lại nhịp đập. cuối cùng không ai phải đau khổ. Tất cả những sóng gió đã qua, sau cơn mưa trời lại sáng....

Tài sản thì Dương vs Thái Minh mỗi người 50% . không còn tranh chấp gì nữa... Chúng tôi sống chung trong 1 cái biệt thự lớn mới mua.... Hạnh phúc đến hết đời

các bạn liên hệ page chính ở đây nhé

s:// .facebook /pages/Chuyện-tình-tay-ba-giữa-hai-chàng-hoàng-tử-lạnh-lùng-và-cô-nhóc-ngổ-ngáo/202385139966747

114. Chương 109

Ngoại truyện..

... 1 năm sau....

-Chị ak! Hôm nay ta sẽ dẫn bạn gái về ra mắt chị. (thằng Hải nói vs tôi 1 tin động trời, sau đó nó cười như lên cơn)

- Cái gì?Trâu biết tìm chuồng rồi hả haha (tôi xoa đầu nó)

-Aishiiii!Ta có phải trẻ con nữa đâu!

-Hahaha vẫn trẻ con chán.....

-Thôi đi. Bà sắp làm mẹ rồi mà trẻ con thấy sợ....

-Suyt suyt suyt @@ !!! Nói nhỏ thôi (tôi vỗ lên bịt mồm thằng Hải)

-Anh nhà vẫn chưa biết chứ gì haha ! 3 tháng rồi mà chưa có bụng haha anh Dương mà biết chắc vui lắm hahaha

Tôi lườm thg Hải bằng ánh ămts hình viên đạn.

-Im mồm vào ngay. Lo mà lấy vợ đi. Rồi vợ mày cũng sẽ có bầy bi thôi haha

Từ đầu Dương tiến đến, lừ lừ nhìn tôi

-Sao em giấu anh? (hướng ánh mắt hình viên đạn vào tôi)

-Ồ... giấu gì cơ..... (tôi mặt ngây thơ vô số tội)

-3 tháng thiệt đấy hahahaha(thg Hải rống lên cười to)

-Nói! (Dương lườm tôi)

Tôi ngưng ngưng chạy đến chỗ Dương rồi thì thâm vào tai Dương: “ em có bày bì rồi hahaha “

Dương mặt rạng ngời không nói gì, mỉm cười rồi ngại ngần đi vào trong phòng

-2 chị em nói chuyện đi. Tí vk ck mình vào phòng nói chuyện.

-Ahahhâh (tôi với Hải cười phá lên vì sự ngại ngần của Dương)

-À! Thái Minh với Huệ như thế nào rồi? (Thăng Hải nhìn tôi)

-Ta không biết nữa... Ta với Dương mới từ bên Nga về nên chưa gặp được họ.. (mặt tôi bắt đầu toát lên vẻ buồn rầu . tôi cúi mặt xuống nói)

-Chị chưa quen được anh Minh?

- Chắc ta có lỗi lớn lắm..... Thực sự lúc đấy ta không biết phải làm như thế nào nữa.... ta không muốn ai phải tuyệt vọng..... Ta có sai ak.... (tôi buồn rầu nhìn xa xăm)

-.... (thăng Hải không nói gì)

- Lúc đấy. khi Thái Minh bị ta từ chối, ta nói ta chọn Dương , Thái minh đã gần mất hết đi sự sống lúc đấy. Và ta đã đi tìm Huệ, cầu xin cô ấy quay về với thái Minh. Và cô ấy đã trở về Việt Nam. Khi Thái Minh suýt bị ô tô đâm.. Khi Huệ đang cấp cứu , ta đã quỳ gối cầu xin Thái Minh... Và khi Huệ xuất viện, Thái Minh và Huệ đã làm lễ cưới cùng lễ cưới của ta.... Ta biết Thái Minh đã khó long đến mức nào.... Thái minh và Huệ đã từng yêu nhau rất sâu đậm, ta tin họ sẽ trở lại như trước kia.... Dù gì Huệ cũng hi sinh rất nhiều cho Thái Minh. Khi Huệ cấp cứu. Ta nhận rõ được sự lo lắng trong ánh mắt anh ấy..... (tôi buồn, cúi mặt.... từng giọt nước mắt rơi)

-..... Thôi nín ngay... (Thăng Hải vỗ vai tôi)

-Được rồi... thật phúc khi thấy họ bên nhau. (tôi mỉm cười gượng)

- Đấy đúng rồi,. bây giờ chị có anh Dương rồi mà.

-Ừ...

-Bạn gái ta sắp đến rồi haha (thăng Hải cười to)

Tối không nói gì. Lườm nó

Ring ring ring (Tiếng chuông cửa vang lên)

-Chào Hương thân yêu yêu yêu yêu yêu(từ đâu con Phương chạy vào khua may múa mép)

-Mày từ đâu đến đây. Làm tao tụt hứng tưởng vợ sắp cưới của thằng ôn này aishiii (tôi lườm nó)

-Hahahaha thì là thế mà (Phương cười lớn)

-Như thế là như nào? (tôi tò mò)

-Hahaha em iu đâu lại đây (thăng Hải cười to chạy ra ôm Phương)

Tôi tròn tròn mắt

-Cái ... cái... cái gì?? (Tôi sốc)

-Có gì đâu hahaha (Thăng Hải cả Phương ôm ấp nhau khiến tôi cứ trở mắt nhìn)

-Cái... cái này.. là thật sao? (Tôi lắp bắp)

-Tất nhiên hahaha ,

-Chúng mày làm ta sốc đấy huhu

-Hahaha mày sắp làm chị dâu tao rồi đấy hahaha (Phương chạy ra ôm ấp tôi)

-Aishiii bỏ ra. Nỡm mẹ. Giấu ta là không tha được (Tôi nguýt)

-Hahahha sắp làm mẹ rồi mà còn chấp vặt bọn trẻ này sao (Phương cười)

-Hóa ra là trâu già thích gặm cỏ non, trẻ con thích chơi đồ chơi. Ồ há (tôi lau mồ hôi)

-Hahaha thôi bọn ta đi ra mắt bạn bè đây. Hẹn gặp lại nhé chị dâu haha (phương hôn lên má tôi)

-Aishiiiiii !!! Biển ngay lũ nhóc (Tôi trợn mắt)

-Hahahâh

Sau đó Phương và Hải đi hẹn hò, tôi chạy vào phòng ôm chặt Dương)

-Em yêu anh... em cảm ơn anh!!!!

Dương không nói gì. Sau đấy ôm chặt lấy tôi.

-Nếu mình đẻ con gái, em sẽ gọi nó là Bun. Nếu là con trai sẽ gọi là Bin được không anh?

-Được. bà hoàng muốn gì chả được haha (Dương hôn nhẹ lên môi tôi.)

-Ak. Em muốn đến nhà Thái minh và Huệ. Mình đi bây giờ đi..... Tiện thể mình đi siêu âm đi kaka

-Được rồi em xâ

-Ớ. Bà xâ chứ

-được rồi được rồi vợ

* * * * *

115. Chương 110 The End

Đến khu biệt thự nhà Thái Minh...

Chúng tôi bước vào

-AAAA ! Lâu lắm không gặp. dạo này chị dâu thế nào rồi. haha (nhìn thấy Huệ, tôi ôm chặt cô ấy tình cảm)

-Đi! Mình ra sảnh nói chuyện

Huệ với tôi ngồi ngoài sanhru ống nước nói chuyện

-Thế nào rồi? (tôi hỏi Huệ)

-Bây giờ, mình với Thái Minh đã ở chung phòng rồi.... có 1 tgian dài sau khi cưới mình với anh ý ở riêng phòng... thực sự mình đã cố gắng bù đắp rất nhiều... Thái Minh đã sống tách biệt mấy tháng, nhốt mình trong phòng mấy tháng, bây giờ cuối cùng cũng trở lại với mình.

-..... (Tôi cúi gầm mặt , rơm rớm nước mắt)

-Không sao rồi. hì.

-Mình thực sự có lỗi rất nhiều.... Anh ý có gây khó dễ cho chị không?

-Không. Anh ấy rất tốt. Mình biết anh ấy vẫn yêu mình, nhưng không thể thay thế hình bóng của cậu được..... Cậu sống có hạnh phúc không?

-Mình sống hạnh phúc lắm.... Chả lúc nào không nghĩ về quá khứ cả. Đúng là 1 quá khứ vừa vui vừa đầy đau buồn....

-Thời gian qua, mình sống cũng rất vui vẻ. Bề ngoài Thái Minh lạnh lùng với mình nhưng thực sự rất quan tâm mình. Haha , Cảm ơn Hương nhiều lắm luôn (Huệ ôm chặt tôi)

-Không có gì. Heehehe .

-Thôi mình vào nhà đi. Thái Minh và Dương đang đợi

-Ok

.... Thái Minh và Dương ngồi ở ghế sofa nhìn nhau “ đăm đăm ”

-Chào anh rể (Tôi cười tươi rói)

-..... (Thái Minh không nói gì... chỉ nhìn tôi)

-Ahaha lâu lắm không gặp anh chị. Anh chị hạnh phúc chứ hả. anh chị àm không hạnh phúc chắc em thấy tội mình lớn lắm (tôi nhả răng ra cười. thực sự là đối diện vs Thái Minh tôi thấy nhói lòng lắm)

-Để chị đi lấy nước. em uống nước gì?

-Em nước chanh nhé chị. Dương vs Thái Minh chắc chắn là 1 café đen ngòm với 1 café sữa rồi haha (Tôi nhanh nhẩu. thực sự là tôi biết quá rõ sở thích của 2 người)

-AAAA .. Uyên (Huệ vụng về không may vấp phải bậc thềm là ngã.)

-Em có sao không? Bị đau ở đâu không ??? (Thái Minh chạy tới quan tâm lo lắng. tôi cảm thấy thật là vui mừng khi Thái Minh lo lắng cho Huệ như vậy)

-Em hỏng sao hahaha (Huệ cười tươi rói sau đó đứng phắt dậy, nhảy lên lưng Thái Minh)

-Em làm gì thế? (Thái Minh lạnh lùng, ngỡ ngàng)

-Ôi chân em đau quá. Anh công em đi hí hí hí

-Xuống mau

-Nào nào. Em ứ xuống đâu. (Huệ làm nũng sau đó hôn lên má Thái Minh, làm anh ấ đỏ mặt vì ngỡ ngàng. ahahah tôi cười rở to ở ngoài nhà)

-Anh thấy không? Hết . Họ cũng sẽ hạnh phúc. (tôi cười nhìn Dương)

-Kệ họ (Dương lạnh lùng phán. Ôi trời. gương mặt bây bi thế chứ lì. sắp làm bố rồi)

-Aishiii (tôi lườm Dương)

.....

.....

Lúc ra về....

-Bọn em về nhé. Em tặng anh chị 1 bộ vé đi macau tuần trăng mật này haha . anh chị nhớ đi nhé, không đi em sẽ buồn lắm đấy.

Tôi nhét vé vào tay Thái Minh, sau đó nhắc tay Huệ đặt và tay Thái Minh

-bọn chị sẽ đi mà (huệ mỉm cười)

-Thôi em về nhé kaka (Tôi nháy mắt với Huệ)

.... * * *

Bệnh viện phụ sản....

-Chúc mừng anh chị... Là song sinh 1 trai 1 gái.... (Bác sĩ cười tươi rói thông báo với tôi và Dương)

-Há? Thật sao bác sĩ hahahaha tôi vui quá đi mất

-... (Dương không nói gì, đứng cười 1 cách ngây ngô)

Tôi nẩy lên người Dương ôm chặt

-xuống nào! Nhẹ nhàng thôi. Còn con nữa đấy (Dương quặm mắt nhìn tôi)

-Xí ! Ra đáng bố rồi đây (Tôi bóp má Dương)

..... Về nhà... Chúng tôi mở 1 party nhỏ ăn mừngcùng với sự hiện diện của tất cả mọi người.....

..... 1 thời gian sau, tôi sinh. Và đứa lọt long đầu tiên là con gái, tôi đặt là Bun, tiếp đến là con trai Bin của chúng tôi. Cả gia đình chúng tôi sống hạnh phúc bên nhau. Khi chúng tôi chào đón thành viên mới của gia đình cũng là lúc Thái Minh và Huệ sắp chào đón 1 thành viên mới. Thật alf vui đúng không các bạn? Đôi khi, cuộc sống là như vậy đấy.... J

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-tay-ba-giua-hai-chang-hoang-tu-lanh-lung-va-co-nhoc-ngo-ngao>